

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

126345 Sayı: 2001-16

16

* Yıl:1 * 23 Kasım-6 Aralık 2001 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

Devlet ölümlere, sakat kalmalara rağmen ısrarla tecrit ve izolasyon politikalarından taviz vermezken devrimci, komünist tut-saklarda şanlı direnişlerini yeni şehitlerle sürdürüyorlar. Ölüm Orucu'nun soluğunun hissedildiği her alana azgınca saldıran devlet katliamcı yüzünü Küçükarmutlu'da ve Alibeyköy'de gerçekleştirdiği saldırılarda bir

kez daha gösterdi. Binlerce katliam timi ile direniş evlerini basan devlet Küçükarmutlu'daki bir evi karakol haline getirerek de halka gözdağı vermeye ve psikolojik üstünlüğü eline almaya çalışıyor. Sadece vahşet uygulayarak Ölüm Orucu'nu bitiremeyeceğini de anlayan devlet bu arada katliamlarına, saldırılarına da çıkardığı yeni yasalarla kı-

lıf uydurma çabasında. Ancak tüm bunlara rağmen ezilen tüm halklar için muazzam mesajlar içeren ve coşkun bir direnişçi ruh aşıl原因 Ölüm Orucu direnişini yeni şehitlerle sürüyor. Son olarak Kartal F Tipi Zindanı'nda Ölüm Orucu'nu sürdüren DHKP/C savaşçısı Tülay Korkmaz direnişinin 173. gününde ölümsüzleşti.

Emekçilerin öfkesini Halk Savaşı denizine taşıyalım!

İşçi-köylü'den

Hakim sınıfların aşıl topuğu
ya da TC'nin Karadeniz
duyarlılığı(!)
Sayfa 30'da

Yolumuzu aydınlatmaya devam ediyorsunuz

Zorlu bir süreçten geçiyoruz. Düşmanın saldırısı her geçen gün boyutlanarak devam ediyor. Bin bir türlü manevralar deneyerek şanlı ÖO direnişini kırmaya çalışıyorlar. Ama tüm çabaları nafile. Mevsimler boyu süren ÖO direnişi, gelinen aşamada zaten büyük bir siyasal zaferi şimdiden kazanmış bulunuyor. Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş, duyulmamış bu direniş, bütün dünya tarafından hayretler içerisinde izlenmekte. Şeyh Bedrettin'in sabrını çatlatacak iradeler görüldü bu ölüme yatmış çıplak bedenlerin beyinlerinde. Zaferin bir tek teknik boyutu kalmıştır ki; o da kapıdadır. Tüm dost ve düşmanlar bunu böyle bilsin. Zindanlarda bir tek tutsak kalmayınca kadar devam edecektir bu şanlı ÖO direnişi. Ne pahasına olursa olsun zafer bizimdir. "Yaşayarak ya da ölümler"

Mevsimler boyu süren ÖO direnişimize 4 gün 4 mevsim savaşı diyelim. Yaşamı ölesiye sevmenin sembolü olsun 4 gün 4 mevsim savaşı. Ve büyük bir miras olarak kalacaktır bu 4 gün 4 mevsim savaşı. Gün

kitaplar yazılıp çizilecek, ressamın tablolarına desen olacak, 4 gün 4 mevsim savaşı. Zaferimizin teminatıyla direnenlerin yeri tarihin altın sayfalarına altın harflerle yazılarak bizlere yol gösterecektir. Ve katliamların işkencecilerin ise tarihin çöplüğünde çoktan yeri hazır.

Evet Muharrem yoldaş, sende bu 4 gün 4 mevsim savaşında bir komutan, bir önder olarak çoktan ismini tarihin altın sayfalarını, altın harflerle yazdırıp, silüetini kavgamızın zafer tablosuna altın kalemle çizdirdin bile. Şimdi sende bahsetmek istiyorum biraz. **Partiye, yoldaşlarına halkına bağlılığın örnek alınması gereken boyuttaydı.**

liydi. Yoldaşlarına aşırı değer veren, onların sorunlarını dinlemekle yetinmeyip, sorunların çözümünde de Partinin ilkeleri doğrultusunda çözümler üretip yol gösteren önder bir komutandın. Seninle dışardaki beraberliğimiz esnasında, benden kaynaklı küçük sorunları mazeret ederek bir takım aksaklıklara sebep ol-

muştum. Sonuçta hatalarımı kabul etmişim ve bir yığın özelleştire vermişim. Ancak senin bundan ne ders çıkardın soruna yine özelleştire ile bu hatayı yaptım, bu yanlış yaptım demiştim. Bu sefer de sen bana

mı yüzüme vuracak, ufak tefek sorunları sebep göstererek büyük aksaklıklara neden olmamam gerektiğini - getirileriyle götürüleriyle saatlerce konuşarak bana anlatacaktın ve konuşmamızı "Biz görsek de görmesek de, yaşasak da yaşamamak da güneş her sabah doğmaya devam edecek ve hiçbir güç bu güneşin doğuşunu engelleyemeyecektir" diyerek bitirecektik.

Evet yoldaş sen şu anda fiziken aramızda yoksun ama güneş her sabah doğmaya devam ediyor ve güneş en yakın olan sizlerde yolumuzu aydınlatmaya devam ediyorsunuz.

Kafandaki düşman olgusundaki netlik, pratiklerindeki duruşun ideolojik sağlamlılığınla gözüküyordu. Gözaltına alındığın esnada bir işkencecinin senin gazabına uğradığını ve yüz hatlarındaki bir takım değişikliklerden kaynaklı 15 gün rapor aldığını dost düşman herkes biliyor. Günlerce süren işken-

yüzüne söylediğin gibi, birer aşağılık işkenceciler olarak halkın adaletine hesap vermeye onları mahkum etmiştin.

Evet yoldaş, duygusal olduğunda kimsenin gözünden kaçmamıştır herhalde, ama hiçbir zaman duygusallığının parti ilkelerinin ve mantığının önüne geçmesine izin vermemiştin. Ama ne yalan söyleyeyim 1999'u 2000 yılına bağlayan yıl başında, yeni girmiş olduğumuz yeni bir mücadele yılını, kendi çapımızda kutlarken senin bir ara duvardaki Mehmet Demirdağ yoldaşın büyük resmine baktığımı fark etmiştim. O resme bakıp bakıp derin derin düşünmen dikkatimi çekmişti. Kısa bir süre seni izlerken gözlerindeki bir damla gözyaşın gözümde kaçmamıştı. Bilmiyorum başkaları bunu fark etti mi ama ben fark etmişim, çünkü duygusallığım dışarı yansıtmamak için oldukça çaba sarfediyordun. Bunu seninle birçok kez konuşmak istemişim ama, bir türlü fırsat bulamamıştım.

Şimdi bilmem ben

de senin resmine bakıp gözyaşı dökmeli miydim bunu sana sormuş olsaydım herhalde gözyaşların öfke, kin olup akmalı derdin. Çünkü eminim ki senin gözyaşlarında öfke, kin olup akıyordu.

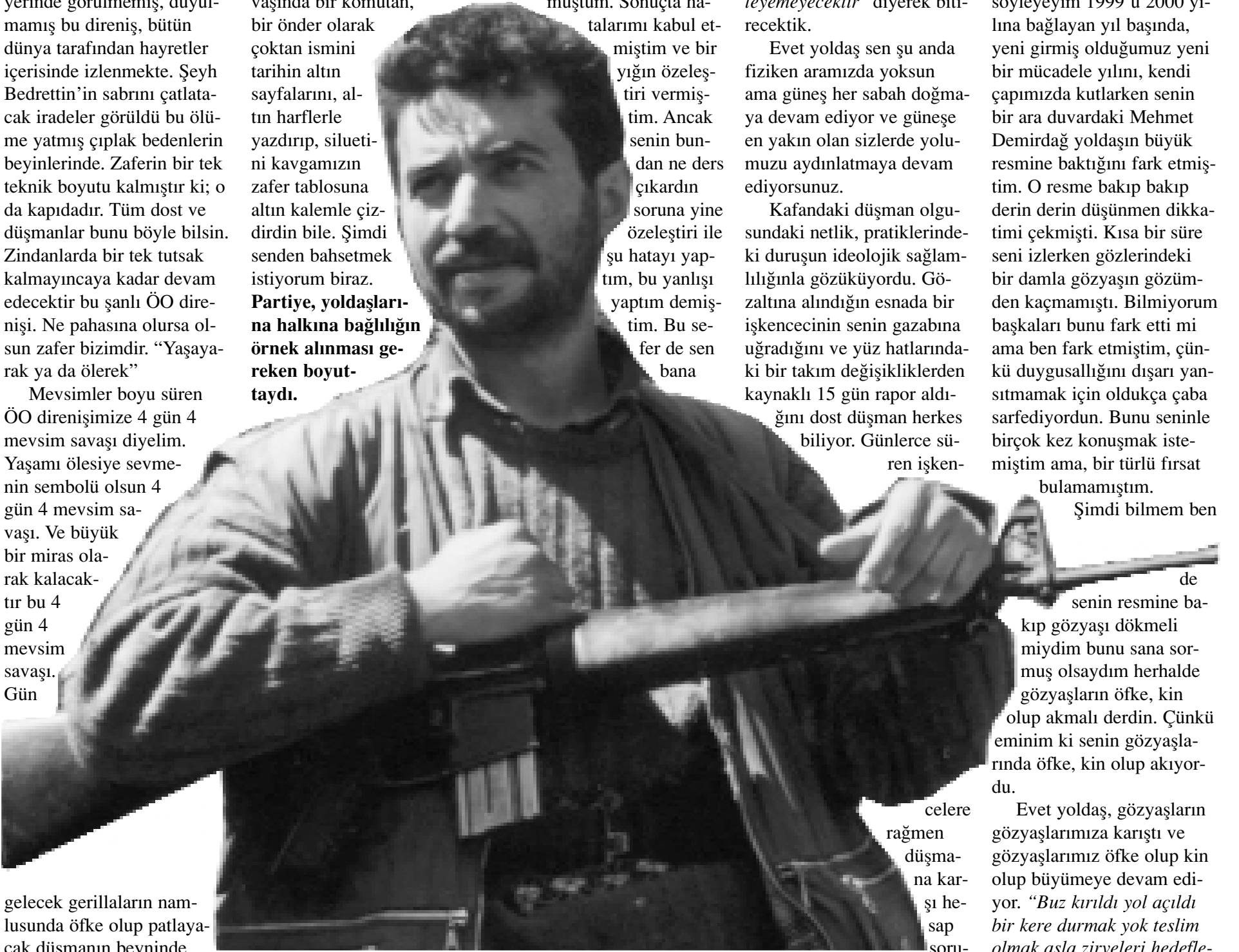
Evet yoldaş, gözyaşların gözyaşlarımıza karıştı ve gözyaşlarımız öfke olup kin olup büyümeye devam ediyor. "Buz kırıldı yol açıldı bir kere durmak yok teslim olmak asla zirveleri hedefleyen zorlu yürüyüşe devam." Dünyaya Nergizce-Muharremce bakmaya devam edeceğiz ve bir kez daha şahsınızda and içiyoruz ki sizlere layık olacağız.

gelecek gerillaların namusunda öfke olup patlayacak düşmanın beyninde, gün gelecek düşman çemberinde slogan olup haykıracak bu 4 gün 4 mevsim savaşı. Belki de şiirlere, tiyatrolara konu olup oynanacak ülkenin ve dünyanın dört bir yanında. Ya da sayfalar dolusu

Alçak gönüllülüğün, mütevaziliğin birlikte; ideolojik duruşundaki sağlamlığın ve pratik faaliyetlerindeki kararlılığın hemen herkesin üzerinde etki bırakacak derecede nitelik-

"Hiçbir ders çıkaramamışsın" demiştin? Belki ben o an sana çok kızmıştım, ancak gene sen haklıydın. Ay-lar sonra tekrar seninle ikili konuşma esnasında o pratikten hiçbir ders çıkaramadığı-

celere rağmen düşmana karşı hesap soruculuğun "Ser verip sır vermeme" geleneğini sürdürmekle gösteriyordun, çılgına dönen işkenceciler ismini öğrenmek için televizyona ve gazetelere ilan vererek acizleşmişler, senin onların

DGM'lerin yeniden düzenlenmesi demokratikleşme değil, devlet çetelerinin aklanması amaçlıdır

“Çeteler DGM kapsamından çıkartılıyor”

Devletin tepesinde yaşanan referandum krizi, meclis kavgaları, kıyak emeklilik vs. derken hergün bir yolsuzluk ve hortumlamaya adı karışan devlet yetkililerine gün geçmiyor ki yeni bir “kıyak” verilmesin. Bu kez ise, çetecilerin ömrünü uzatan ve devlet destekli olduğunu kanıtlayan bir “kıyak” daha meclisten geçirdi.

Adalet Bakanlığınca hazırlanan ve TBMM'ye sunulan DGM'ler üzerindeki yasa tasarısında “çete kurmak ve yardımda bulunmak” vasfını işleyenler hakkında DGM'lerde yürütülen işlemler, artık DGM kapsamından çıkartılacak. Ve bu yasa tasarısı yasalaştığında ise devlet artık açıktan oynayıp, ipleri çetecilere bırakacak. Peki DGM'lerde hangi dosyalar görülecek? Yapılan açıklamalarda “çete suçlarının” da siyasi hedef gözetilerek yapıldığı taktirde DGM'lere intikal edebileceği ama ağırlık olarak “yasa dışı” örgüt davalarının görüleceği belirtildi. Yapılan açıklamalardan da anlaşılacağı üzere İstiklal Mahkemelerinin devamı niteliğinde olan ve “siyasi kapsam üzerinden dosyaların görüldüğü” DGM'lerde artık çeteler olmayacak. Kendisi bir çete olarak işlev gören devlet böylece aklanırken, devrimci-demokrat kişi ve kurumlar üzerindeki baskılar giderek artacak. Öyle ki, avukatlar için bile “yeni düzenlemeleri” görmek mümkün. Bu düzenlemelerle avukatların hapisanelere giriş çıkışlarından tutalım da, açıklama yapma haklarına kadar bir çok şeye kısıtlama gelecek. Örneğin “avukatlar devam eden

veya eskiden ilgilendiği dava hakkında, dava ile özdeşleşip tarafların sözcüsü gibi demeç ve bilgi veremeyecek”. Ya da bir başka “düzenlemeye” bakalım. Türk Ceza Kanunu ile Hapishane ve Tevkifhane İdaresi hakkında kanunda değişiklik yapılmasına ilişkin tasarıda sunulan Ölüm Oruçlarına ilişkin bölümde, açlık grevini ve ölüm oruçlarını destekleyenlere hapis cezası verilmesi kararlaştırıldı. Bununla birlikte Ölüm Orucu'nda bulunanlara “müdahale” konusunda yasalaştırmaya çalışılan maddede, açlık grevle-

getirilen tasarılar kendileri için. Bunun sonucunda ise yeni çetelerin çıkacağı ve aklanacağı “garanti”lenmiş oluyor. Bugüne kadar DGM kapsamına alınan çete davalarında ne oldu peki? Birçoğu yine aklandı ve kamuoyunda binlerce kez teşhir olmasına rağmen baş aktörler yine mecliste, devlet çatısı altındadır. Amaç zaten, bunların üstünü kapatmak. Bunlardan bir kaçına örnek verecek olursak;

-Egebank davasından yargılanan ve bankadan çuvalla para kaçıranlar hakkında 1 Nolu DGM'de dava görülecek, önü-

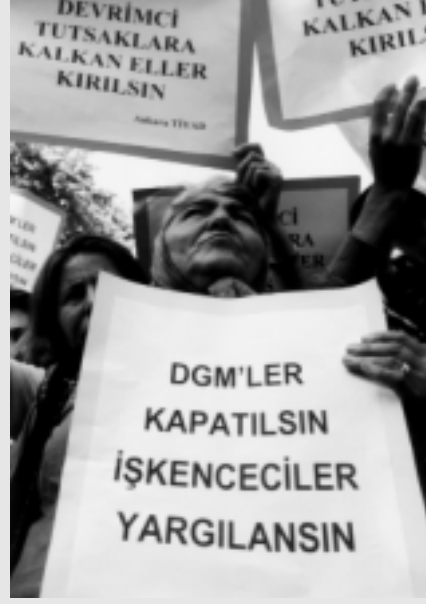
15'i kaldı. Son yapılan duruşmada ise CHP Başkanı Deniz Baykal da bu isimler arasına katıldı.

-Sigorta şirketlerini dolandırdığı belirtilen 32 üst düzeyde polisin yargılandığı davadan hepsi beraat etti. Suçlarının kapsamı ise “çete kurmak” idi.

Bu örneklere daha siyasetçileri katmak mümkün. Vurgun yapıp köşeyi dönerek emekli olanlar mı yoksa yurtdışına kaçanlar mı? ... Hepsini kendi çetesini kurup, devletin mekanlarında halkı soyup, kandırdı.

Elindeki tüm karşı devrimci araçlarla halka, devrimcilere ve komünistlere, demokratik kurumlara saldıran devlet iktidarını korumanın bir aygıtı olarak oluşturduğu DGM'lerde kendisine muhalif kesimlere onlarca yıl cezalar kesmektedir. Bu anlamıyla devletin toplumsal muhalefeti bastırmada, gözdağı vermede kullandığı önemli saldırı aygıtlarından biridir DGM'ler. DGM'lerin demokratik bir muhtevaya büründürülmesi, adil bir yargılama sistemini benimsemesi karakteri gereği mümkün değildi. Devletin faşist karakterine göre yapılandırılan ve sisteme muhalif insanları zindanlarda çürütecek kararla a imza atan DGM'lerin kaldırılması, kapatılması olmazsa olmazdır. Demokratik bir talep olarak DGM'lerin kaldırılmasını haykırmalı. DGM yargılamalarına karşı sesimizi çıkarmak ve mücadele etmek önemlidir. Bu bağlamda DGM'lere ve yargılamalarına karşı kendisine devrimciyim, demokratım diyen, sistemin saldırılarına hedef olan herkesin mücadele etmesi gerekir. “Çeteler değil, üretkenler yönetsin” sloganı etrafında birleşerek bu oyunları alt edelim.

Yapılan açıklamalardan da anlaşılacağı üzere İstiklal Mahkemelerinin devamı niteliğinde olan ve “siyasi kapsam üzerinden dosyaların görüldüğü” DGM'lerde artık çeteler olmayacak.

rini destekleyenlere 4 yıla kadar; Ölüm Orucu'nun ölümle sonuçlanması durumunda ise “teşvikçilere” 20 yıla kadar hapis cezası verilecek.

Nereden bakarsak bakalım tablo herşeyi ifade ediyor. Düzenleme adı altında

müzdeki günlerde adli mahkemelerde görülecek olan bu davanın sonucu da “beraatla” sonuçlanacak. Çünkü yeğen Demirel bu işin içinde.

-Esenyurt Belediyesi'ndeki yolsuzluklarla ilgili süren davada 25 kişiden

Sınıfsal yaklaşım

YAKILACAKTIR; MODERN DİLENCİ KAMPLARI : AŞEVLERİ !
YIKILACAKTIR; MODERN ESİR KAMPLARI : F TİPLERİ !

Faşizmin halkımızı ve onların gözbebeği komünistler ile devrimcileri mahkum etmeye çalıştığı mekanlar: **Aşevleri** ve **F tipleri**. Yoksullaştırmanın hızıyla, zulmün dozu birbirine karışarak yükseliyor. Kompradorlar bunaldıkça, ezilenlerin boğazını sıkırmakta, tutsakların nefesini daha çok boğmaya çalışmaktalar. Rejim, bu mekanlarda kendini var ediyor. Yarınların kaderi buralarda çizilmeye çalışılıyor.

Egemenler, hızla su alan gemilerini kurtarmak için türlü manevralara girişiyor. Gösterileri yasaklıyor, ol-

muyor; şiddet uygulayarak dağıtıyor, olmuyor; sendika ağalarını devreye sokuyor, olmuyor; medyası “seve seve” kampanyaları düzenliyor, olmuyor; aşevleri ve ramazan çadırlarından medet umuyor, olmuyor; hücrelerde tecriti koyulaştırıyor, olmuyor; işkenceyi arttırıyor, olmuyor; **ne yap-sa olmuyor**.

Olmuyor, çünkü gemi bir çok yerinden delinmiş durumda. Hükümet içi çatışma ileri boyutlara ulaştı. AB'nin “2001 İlerleme Raporu” tartışmaları, ANAP Genel Başkan Yardımcısı **E. Mumcu**'nun Ecevit ve

DSP aleyhinde yaptığı konuşmalar, her bir ortağın sözcülerince verilen “tek başına iktidar” demeçleri ve Meclis Başkanı **İzgi**'nin “*Yakın zamanda seçim var.*” sözleriyle açığa vurulan durum; “büyük uyum” ve “istikrarlı yönetim” balonlarını patlatıyor. Patronların örgütleri; sendikalarla açıktan saf tutma oyunlarına girişirken, **Sabancı** “*Türkiye, fukaralığın daha fukaralığına gidiyor. Bu sistem, bu kafa değişmedikçe daha aşağıya gideceğiz.*” diye demeç veriyor.

“*Ülke yoğun bir ekonomik bunalıma sokulmuş, devletle ilgili pek çok karar bir takım emperyalist ülkelerce dikte ettirilir hale gelmiş.*” diye konuşan Ankara DGM savcısı **H. Kızıllar** ile “*Türkiye emperyalist işgal altında.*” sözlerini sarf eden devletin kadrolu avukatı **Bayram Meral**; hadlerini aşan bir “koro” oluşturuyorlar.

35.118 köyü olan Türkiye'de, Ecevit; **9** köyü birleştiren “**köykent**

projesi” bunakça bir gösteriden öteye gitmezken, bu komediyi nostaljik laflarla trajediye çevirmeye çalışıyor. Efendilerine ait olan asıl projelerin ise hummalı hazırlığı sürüyor. “**Kamuda Tasarruf Önlemleri Paketi**” olarak **7.1** trilyonluk bir hacimle açıklanan IMF talimatı; zorunlu emeklilik, prim, ikramiye, fazla mesainin iptali, Akaryakıt Tüketim Vergisi'nde artış vb.lerini içeriyor.

Emperyalizmin, faşist diktatörlüğü “**yeniden yapılandırma**” hamlesinin en önemli ayağı olarak kabul edilen “**devleti küçültme**” operasyonu; devletin “**sosyal**” karakterini, görünürdeki halinden bile çıkarmayı hedefliyor. **800** bin kişilik asker ve **117** bin kişilik polis sayısında artış hesapları yapılırken, kamudaki toplam işçi sayısı **450** bine indirilmeye çalışılıyor.

Adi suç oranının yükseldiği, ahlaki yozlaşma ve çürümenin büyüdüğü, başta parlamento olmak üzere devletin bütün kurumlarının “**itibarı**”nı yi-

Tasarruf tedbirleri adı altında yeni bir saldırı daha: Köy hizmetleri kapatılıyor

2002 yılı için hükümetin halka dayattığı sefalet bütçesinin yankıları henüz dinmeden, bütçenin ardından tasarruf tedbirleri adı altında halkı iyice ezmenin planları hayata geçirilmeye çalışılıyor. Özellikle KDV ve ATV (Akaryakıt Tüketim Vergisi)'ne getirilen %100'ü aşkın zamların aldığı tepkiler sonucu KDV'leri indiriyormuş gibi bir hamle yapan devlet bunu da göstermelik olarak hayata geçirdi. Sadece beyaz eşyada KDV oranlarını %18'e düşüren devlet halkın gerçekten belini büken diğer vergi artırımlarına dokunmadı bile. Devleti küçültme bahanesi ile kamu kurumlarında çalışan onbinlerce emekçi res'en emeklilikle karşı karşıya bırakılırken bunu gizlemek için de "emekliliği özendirici teşvik edici çalışmalar yapacağız" diyorlar. Ancak banka önlerinde maaş kuyruklarında baygınlık geçiren, ücretlerine zam alamayan, yüksek enflasyon ve zamlar altında ezilen emeklilerin olduğu bu tabloda insanların nasıl özendirecekler o da ayrı bir konu.

Şimdi de yine "devleti küçültme" çılgınlıkları ile kamuda başlatacakları büyük insan kıyımının alt yapısını hazırlamaya çalışarak, adımlar atıyorlar. İlk etapta 40 bin kişinin res'en emekli edileceği ortadayken çeşitli teşvik projeleri ile bu rakam 100 binlere ulaşıyor. Yani binlerce insanın elinden işi alınarak sefaletle sürüklenirken bir yandan da bu kurumların ağır aksak da olsa hizmet verdiği köyler, karayolları da hizmetten yoksun kalıyor. Kemal Derviş'in bu kapsamda yaptığı açıklamalara göre ilk etapta köy hizmetlerinin 19 müdürlüğünün kapatılması gerekiyor. Bunun sonucunda ise Yol-İş üyesi yaklaşık 45 bin kişinin büyük bir kısmı kapı dışarı ediliyor. Üstelik bu sadece köy hizmetleri ile de sınırlı değil. Onun

ardından karayolları ve DSİ'de de aynı uygulama söz konusu. Devletin açıklamalarına göre bütçeye dahil olan kuruluşların kapatılacak bölge müdürlüklerine ilişkin veriler şöyle; Maden Tetkik Arama Enstitüsü 3, Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü 13, DSİ 29, Tapu ve Kadastro Müdürlüğü 22, Denizcilik Müsteşarlığı 7, Orman Genel Müdürlüğü'ne bağlı 27, Orman Bakanlığı'na bağlı 22, Karayolları Genel Müdürlüğü'ne bağlı 17, Gümrük Muhafaza ve Gümrük Baş Muhafaza Müdürlükleri 20, Vakıflar Genel Müdürlüğü'ne bağlı 24 bölge teşkilatı kaldırılacak.

Bu tartışmaların kamuoyunu meşgul ettiği dönemde hükümet de her zamanki oyununu oynuyordu. Köylünün yanındaymış gibi görünmeye çalışan Ecevit, köy hizmetlerinin kapatılmasına muhalefet ederek kapatılmaya karşı koyuyordu. Bu sözde muhalefetin kısa süreli gündemi meşgul etmesinin ardından "gider azaltıcı ve gelir artırıcı" tedbirler kapsamında pratik adımlar atılmaya başlandı. Burada gider azaltmaktan kastedilen halkın en temel ihtiyaçlarındaki kısıtlamalar anlamına gelirken; buradan yani halkın sırtından elde edilen gelirin de gideceği yer soyguncuların, vurguncuların cepleri oluyor. Devletin hantallığının, yoksulluğun, işsizliğin, krizin nedeni kamu kurumlarında veya diğer devlet kuruluşlarında çalışanların fazlalığıymış(!) (Yapılan araştırmalar bir fazlanın değil açığın olduğunu ortaya koyuyor) gibi gösterilerek bu sayının azaltılması ile devletin küçültüleceği safsatası yapılıyor. Bu iddiaları kanıtlamak için de yaptıkları sözde araştırmalara göre dünyanın en çok kamu çalışanı Türkiye'de bulunuyor ve bu yüzden de tüm bunlar devlete yük oluyormuş. Ancak

gerçek verilere göre Türkiye'de 2000 yılı içinde 2 milyon 197 bin 52 kamu çalışanı var. Bu rakamın nüfusa oranı ise 3.34. Bir de diğer ülkelere gözatalım. Örneğin İtalya'da 2 milyon 275 bin 946 kamu çalışanı var. Bu rakamın nüfusa oranı 3.95 Hollanda'da bu oran 5.205, Almanya'da 5.27, Avusturya'da 5.44, ABD'de 7.46, Kanada'da 8.15, Fransa'da ise 8.18 Rakamlar gün gibi ortada. Ve rakamların ortaya çıkardığı tek gerçek şu; **sorun kamu çalışanlarının fazlalığı ve onların devlete getirdiği yük değil. Sorun köy hizmetlerinin ve çeşitli kurumların kapatılması ve bununla birlikte binlerce çalışanın işten çıkarılması ve yeni yeni rant kapılarının açılmasıdır.** Yine rakamlara dönersek Finlandiya'da her 10 kişiden biri kamu emekçisi 12 kişiden biri; Almanya ve Hollanda'da 19, İspanya'da ve İtalya'da 25 kişiden biri kamu emekçisi. Türkiye'de ise 30 kişiden biri kamu çalışanı.

Aslında tüm bu rakamlar gösteriyor ki devletin asıl küçültmek, daraltmak is-

tediği emekçilerin boğazına giren bir lokma ekmektir. Rakamların gösterdiği önemli bir diğer nokta da Türkiye'de devletin sürekli pompalamaya çalıştığı aksine kamu emekçilerinin fazlalığı değil açığı olduğudur. Özellikle sağlık ve eğitim alanlarında çalışan emekçilerin sayısı, olması gerekenden çok daha az. Türkiye'de 60 bin dolayında öğretmen ve 50 bin dolayında sağlık personeli açığı bulunuyor. Araştırmalara göre 1990 yılında köy hizmetlerindeki daimi işçi sayısı 35.221, mevsimlik işçi sayısı 39.084 kişi, 91 ve 92 yıllarında bu rakam artış gösterirken 97 yılına kadar yaklaşık aynı seviyelerde kalmış, 97 yılında ise daimi işçi sayısı 257 bin 110'a ulaşmıştır. Son olarak 2001 yılı itibarıyla köy hizmetlerinin çalıştırdığı toplam işçi sayısı 49 bin 941 olarak biliniyor.

Devlet bütçesine yük olduğu iddia edilen köy hizmetlerinin bütçedeki payı ve yıllara göre değişimi aşağıdaki tablodaki gibidir.

Sonuç yerine 2002 yılı denilebilir ki 2001 bütçesi ile birlikte devletin halkın sırtına kambur misali yüklediği, vergi artırımını, işten çıkarmaları, zorunlu emeklilik, hepsi IMF dayatmaları ile asla halkın yararına olmayacak kararlardır.

Bu kararlarla yeni vergiler ödemek zorunda kalacak olan da; işinden edilecek olanda yine emekçilerdir, yoksullardır, ezilenlerdir. Köy hizmetlerinin kapatılması sonucu mağdur kalacak olan 50 bine yakın köy hizmetleri çalışanı ve onların aileleridir. Krizin başladığı günden bugüne çeşitli tedbirlerle, projelerle güya sıkıntılı günlerin atlatacağını iddia eden devlet bu projelerle zenginleri iyice zengin, yoksulu iki kat daha yoksul yapmıştır. Ve hükümetin gelir getirici her uygulamasının altında yeni bir saldırı politikası olduğu açıktır.

Köy Hizmetleri'nin Devlet Bütçesindeki Payı ve Yıllara Göre Değişimi (Milyar TL)			
Yıllar	Devlet Bütçesi	KHGM Bütçesi	Yüzde
1990	63.925.354	1.957.359	3,06
1991	105.217.150	3.672.231	3,49
1992	207.545.328	7.650.231	3,64
1993	398.710.000	12.725.269	3,19
1994	823.396.307	23.212.666	2,82
1995	1.335.506.822	23.784.691	1,78
1996	3.556.506.822	48.447.301	1,36
1997	6.344.685.500	97.441.301	1,54
1998	14.749.475.000	178.150.401	1,21
1999	27.186.600.000	275.150.061	1,01
2000	46.702.436.000	594.855.001	1,27
2001	48.219.490.000	783.031.001	1,62

tirdiği koşullarda, emperyalist savaştan medet umanlar, önlerine kemik atılacağı günün hayaliyle yaşıyorlar. C.başkanı **Sezer ABD savaş elçisi** gibi kriz bölgesinde (**Tacikistan, Gürcistan**) mekik dokuyor. Orta-Asya ve Kafkaslar'daki havaalanlarının saldırılar için hazırlanması amacıyla, Türk subayları ABD tarafından görevlendirilirken, Türk birliklerinin Kabil'de bekçilik işi yapacağı dış basında ilan ediliyor.

Faşist diktatörlük; ABD üniforması giyerek, Kıbrıs fatihi pozlarını yeniden takınarak, F tipi zindanlardaki işkencesini sürdürerek, **Küçükarmutlu** ve **Alibeyköy'e** saldırılar düzenleyerek, anti-emperyalist, anti-faşist eylemlere azgınca saldırarak iktidarsızlığını örtmeye, rüşünü ispatlamaya çalışıyor. Gücü; yasal platformda gösteri yapanlara, dışarıda ölüm orucu eylemini sürdürenlere, F tipi me-

zarlara gömdüklerine "**yetiyor**". Yine de baş edemiyor ve "**direnme hakkı**"nı suç kategorisine alarak 4 ila 20 yıllık hapisler öngörüyor. Ölümü göze alan ve göğüsleyenlerden çok, "**destek verenler**" hedefleniyor.

Nitekim, patronları **2. Bush**, 11 Eylül sonrası yaptığı ilk konuşmada "**Teröristlerle, onlara yataklık etmiş bulunanlar arasında bir fark gözetmeyeceğiz.**" demiş, daha sonra toplanan BM ise talimata uyup aynı içerikte kararlar alarak (1368/1373) "**Terörist eylemlere mali kaynak sağlayan, örgütleyen veya terörist eylemleri işleyen, iştirak eden ya da onlara destek veren her şahsın adalet önüne çıkartılmasına ve bu şahıslara karşı alınabilecek önlemler haricinde, bu terörist eylemlerin ulusal mevzuatta vahim suç haline getirilmesine ve öngörülen cezaların bu eylemlerin vahameti ölçüsün-**

de olmalarına..." bu stratejiyi "resmi"leştirmişti.

Sefaletin en koyu biçimde yaşandığı koşullardayız. Emperyalizmin dönemsel krizinin ülkemiz ayağındaki faturası, son **10** yılda **195** milyar doları bulan hortumlama ve yolsuzluklar ile çok daha büyümüş durumda. Son **1** yılda, yüzde **55** artışla, dört kişilik ailenin **yoksulluk** sınırı **911** milyonu geçti. **307** milyonu bulan **açlık** sınırı, asgari ücretin **2.5** katına ulaştı. Bu yüzden, binde birlik bir dilime dahi yetemeyen **aşevleri**, kahredici biçimde, zulmün ve sömürünün sembolleri olarak "**kurum**"sallaştılar.

Faşist zulüm ve işkencenin günümüzdeki kurumsallaşmasının bir başka sembolü ise **F tipleri**. Onlar da, halkımız iktidara değil yiyecek paketlerine saldırmakla yetinsin, devlete değil iki kap yemeğe uzanmakla sınırlı kalsın, di-

ye varlar. İktidar mücadelesinin, devrimci mücadelenin, bir çoğumuz için geçici mekanı olarak karışımızda duruyor, sınıf savaşımının en kritik meydan muharebesi alanlarından birisini oluşturuyorlar.

Aşevlerini ve ramazan çadırlarını, **365** gün sahorsuz-iftarsız oruç tutan halkımız için modern dilenci kampına çeviren **faşizm**; yiyecek paketlerini kapmak için izdiham yaratan kitlelerin, bir gün parlamento binası içinde milletvekillerini linç etmek için birbiriyle yarıştığına da tanık olacaktır. **Faşizm**; modern esir kamplarında öğütmeye çalıştıkları komünistlerin ve devrimcilerin iradesinin değil, işkencehanelerdeki demirlerin büküldüğüne de şahitlik yapacaktır.

Biz de bu tanıklık anını bir an önce yaşamak ve yaşatmak için yarışıyoruz !

“İşsizliğe, yoksulluğa, yolsuzluğa ve savaşa hayır!”

Ankara: 4 günlük başlattıkları yürüyüşle kimi Diyarbakır, kimi Edirne'den, kimi Karadeniz'in serinliğinden ilerleyerek gün gün; açlığa, yoksulluğa karşı talepleri doğrultusunda adımladılar yolları. Yorulmak bilmeden, usanmadan ilerleyen işçilerin varacağı yer Ankara, hedefleri ise hükümetti. Ve işçi kardeşleriyle buluşmanın heyecanıyla adımlanırken yollar, binlerin öfkelerini taşıyıp, coşkularını aktararak girdiler Ankara'ya. Yürüyen açık ordusuyla buluştuklarında ise, gümbürdeyen ayak seslerinin ritimleri birleşerek, sıkı yumruklarıyla girerek kolkola, uyardılar “sadık devî”.

Evet, ülkede yaşanan “işsizliğe, yoksulluğa, yolsuzluğa ve savaşa hayır” diyerek, Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (ICFTU) “küresel eylem günü” çağrısıyla da DİSK ve KESK'in Edirne, Denizli, Diyarbakır ve Samsun'dan başlattığı yürüyüş 9 Kasım günü yapılan kitlesel mitingle sona erdirildi. Her yıl yaşanan ve günler öncesinden başlatılan miting yeri tartışmaları bu kez de tekrarlanırken, DİSK ve KESK'in pasif tutumu TÜRK-İş'in Sıhhiye'deki ısrarcı ve uzlaşıcı tutumu ile birleşince, mitingin gidişatına ilişkin genel hava da önceden solunmuş oldu.

ANKARA'NIN SOKAKLARINDAN MİTING ALANINA

Sabahın erken saatlerinden itibaren miting hazırlık yapan işçi-emekçi-memurlar Kızılay'ın sokaklarından akarak alanlarda kortejler oluştururken, günler öncesinden başlattıkları Ankara yürüyüşünü ODTÜ kavşağında sonlandıran işçiler, burada 5 koldan gelen işçilerle buluşarak Beştepe'ye doğru yola çıktılar. Sloganlar eşliğinde coşku- lu bir şekilde karşılanan işçiler, buradan da Tandoğan Meydanı'na geçerek katılımın oluşmasını beklediler. KESK ve DİSK Tandoğan Meydanı'ndan Kızılay'a yürümeyi planlarken, polislin etrafta yoğun abluka oluşturup, Kızılay'a giden caddelere barikat kurması üzerine önce burada bir müddet bekledi. İşçilerin Kızılay'a yürümedeki ısrarına rağmen, kitlenin yönü Sıhhiye'ye doğru çevrilirken, birçok sendikaların katıldığı mitingte Alnterimiz, Atılım, İşçi gazetesi, İHD Ankara Şubesi, CHP, ÖDP, EMEP, HADEP gibi devrimci basın ve siyasi partiler de pankartlarıyla katılırken, işsizler, Anarşistler ve eşcinseller de mitingte vardı. Sık sık “İşçi memur el ele genel greve”, “Hükümet istifa”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz” sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca en önde “İşsizliğe, yoksulluğa, yolsuzluğa ve savaşa hayır” ile “Küresel eşitlik, adalet, barış” yazılı pankart arkasında yürüyen işçiler yer alırken, bir ara Türk-İş başkanı Bayram Meral de gelerek kısa süreliğine işçilerle yürüdü. DİSK ve KESK'in

kitlesinde en fazla dikkat çeken katılımı ise iş bırakarak gelen Genel-İş üyeleri işçiler ile Eğitim-Sen'liler oluşturuyordu.

SENDİKALAR SİHHİYE'DE BULUŞTU

Celal Bayar Bulvarı üzerinden yürüyerek ilerleyen DİSK ve KESK'liler Sıhhiye Meydanı'na vardığında Türk-İş ve Hak-İş üyesi işçiler çoktan alanda beklemekteydi. Önce Güvenpark'ta toplanan Türk-İş, Hak-İş üyesi işçiler, DİSK ve KESK'lilerin de geleceğinin netleşmesi üzerine, polislin Sıhhiye Meydanı'na izin vermesiyle alana aktı. Türk-İş'e bağlı sendikaların işçileri özellikle Bayram Meral'e karşı attıkları sloganlarla “neden Kızılay'da değil” sorusunu yöneltirken, Meral öfkeleri yatıştırmanın telaşındaydı. Çevreden izleyen insanların ise büyük katılım ve ilgi gösterdiği miting ses düzeninin geç gelmesi sonucunda biraz gecikmeli başladı.

İŞÇİLERE YİNE SÖZ YOK

Yaklaşık 15 bin kişinin bulunduğu alanda yine işçilere mikrofon verilmeyerek, sendika ağalarının dilinden talepler sıralandı. İşçilerin devlete yönelik öfkeleri sendika güçlerini yatıştırmaya çalışılırken, alanda bulunan tutsak yakınlarının tüm çabalarına rağmen ne bir söz hakkı verildi ne de hücre tipine ilişkin olarak bir konuşmada bulunuldu. Mitingte ilk sözü ise KESK Başkanı Sami Evren aldı. Evren, yaptığı konuşmada uygulanan yanlış politikalarla hükümetin zor anlar yaşadığını, işçi memur ve emekçinin sefalete doğru sürüklendiğini aktarıırken devlet bütçesinin hortumlandığını ve bütçenin büyük bir bölümünün savaşa ayrıldığına dikkat çekti. Evren'den sonra

konuşan Bayram Meral'in sözleri ise atılan sloganlarla sık sık kesilirken, işçilerin öfkeleri arasında adeta konuşmakta zorluk çekti. Konuşmasını bunun üzerine vaatlerle sürdüren Meral'den sonra sözü sırasıyla diğer sendika ağaları aldı. Miting “genel grev” çağrılarını arasında son buldu.

GÖRÜŞLER... GÖRÜŞLER...

Sadık Karataş: Biz, beş koldan işsizliğe, yoksulluğa ve hükümetin kötü şartlarına karşı, emekçinin hakkını korumak için Gebze'den buraya geldik. Amacımız “genel grev” uyarısında bulunarak hükümeti son kez, eğer uslanmazsa uyarmaktır.

Eğitim-Sen üyesi Kadir Duran: Ben 25 senedir devlet memuruyum ve bir çocuğum üniversitede okuyor. Emegimizin hakkını almak için buraya geldik. Çocuğumu okutamıyorum geçinemediğimizden. Eğer bizim haklarımızı vermezlerse yarın çocuklarımızın haklarını da alırlar. Mücadele etmekten bıkmayacağız. Çünkü başaracağız.

ru POAŞ işçisi): İşimizi geri istiyoruz. Devlet bize bakmıyor. Söz istiyoruz biz. Yine ağalar konuşup durdu. Ne yapalım artık bu ülkede, kendimizi mi yakalım. Başbakan bizi duysun. Her gün kapısında bir protesto oluyor.

İZLENİMLER...

mıza inanıyorum. Emegimizin hakkını almadan bize yaşamak yoktur.

Hasan Kaya (İstiklak mağduru köylü): 4 tane çocuğum var. Hasta oluyorlar ilaç alamıyorum. Bu devlet ne için var. Ben olmasam o da olmaz. Ama oy zamanında gelmesini biliyorlar. Bir toprağımız var zaten onu da alacaklar. Bu sorun hepimizin. Memur değilim diye gelmeyecek miyim buraya. Biz de böyle uyaracağız devleti.

Seyfi Güzel (Birleşik Metal-İş): Bu eylem yeterli değil tabi. Daha düzenli ve derli toplu olmalıydı. Yine de devam etmeliyiz.

Sinan Vuran (Tekstil işçisi): Bursa'dan geliyorum. Mitingte işçilere yine pek söz verilmedi. Kürsüde söz hakkı verilmeliydi. Ama yine de uyarımızı yaptık.

Hıdır Yaren (Göktaş işçisi): Bu ülkedeki kötü gidişata dur demek için, hak ve özgürlüklerimizin alınmasına karşı bir başkaldırıdır bu eylem. Bunu yeterli görmek söz konusu değil. Bu gibi eylemlerin arkası doldurulmalı. Bu alanlar terk edilmemeli. Yoksa sadece havasını almış oluruz. Sendikalar bu konu da risk almalı ve genel grevle taçlandırılmalı bu eylemi.

Ziya Yılmaz (Birleşik Metal-İş Edirne Şube Başkanı): Yürüyüşümüz boyunca bin insanla yüz yüze geldik. Ve bu ülkenin sahipleri de varmış gördük. Deprem bölgesinden geçtikte, insanlar çamur içindeydi. Biz bu ülkede ağlayanları göstermek istedik. Tabi ki bu miting yeterli değil, devam edecek. Gerekli uyarılar alınmasa da genel grev gideriz.

Selahattin Atay (Özelleştirme mağdu-

-Mitingte her şeyden önce genel bir durgunluğun yaşandığı ve birçok sendikaların slogan atmaya bile “mecalinin” olmadığı gözlenirken, coşkusu en parlak olarak bilinen Eğitim-Sen'in bu yıl için pek “keyfi” yoktu.

-Pazar günü olmasına rağmen, Genel-İş üyesi işçiler iş bırakarak alanda yerini almıştı. Sayıca kalabalık olmasına rağmen, Tandoğan Meydanı'na girişte oldukça düzensizdiler.

-Mitingte hücrelere dair hiçbir şey sendika ağalarının dillendirilmedi. Öyle ki, konuşma aracının yanına kadar gelen tutsak ailelerinin çığlığı müziğin durmaksızın çalmasıyla bastırılmaya çalışıldı.

-Mitingin bitiminde ise çığlıklar kulaklarını tırmalamış olmalı ki, bir “nezaketle” ailelerin alanda olduğu bildirildi. Tabi ne fayda. Miting bitiminde... Miting boyunca ise hücre tipi sloganlar devrimciler tarafından sık sık atıldı.

-6 Kasım YÖK kuruluşunun protestolarının tazeliğinde öğrenci gençlik özellikle de Alnterimiz gençliği açtığı pankartla bu gündemi sıcak tutmaya çalışanlardandı.

-BEKSAV'ın bando takımı oldukça ilgiyle izlenirken, İşçi-köylü okurları İHD arkasında yürüyerek hücre karşıtı sloganları haykırdı.

-HADEP kayıplarını, açtığı dövizlerle ve attığı sloganlarla hatırlatırken, “Yaşam hakkına saygı” yazılı açtığı pankartla oldukça dikkat çekiciydi.

-Mitingte yalnız işçiler değil, köylüler de vardı. Kadını-erkeğiyle onlar da “İstiklak mağduruyuz” yazılı pankartla Maden-İş kortejinin arkasında yürüdü.

-Özelleştirme mağduru olan bir grup petrol işçisi, miting bitiminde meydana-ki heykelin önünde bir müddet oturma eylemi yaparak, tepkileri dillendirdi. Öfkeleri devletiydi.

-Miting boyunca Göktaş işçileri de bugün kortejleri ve coşkularıyla dikkat çekti.

Tuzla eski ruhunu yakalamaya çalışıyor

Kartal: Deri-İş Tuzla Şubesi Olağanüstü Kongresini 18 Kasım 2001 tarihinde İçmeler Düğün salonunda gerçekleştirdi.

Direnişleriyle sendikalar içerisinde dikkati çeken Deri-İş Tuzla Şubesi tarihinde ilk olağanüstü kongresini yaptı. 11 ay önce Olağan Kongresinde yönetim kuruluna seçilen sendikacıardan şube başkanı ve sekreteri bir listeden, diğer yönetim kurulu ve üyelerinin farklı bir listeden seçilmesi, sendikal çalışmada olumsuzlukların artması nedeniyle tabanın baskısıyla olağanüstü kongreye gidildi.

Yıllardır Tuzla şubesinde sınıf sendikacılık anlayışının varlığıyla direniş geleneği ve hak alma bilincini kazanan Tuzla Deri İşçileri Şube başkanı ve sekreterinin patronlarla işbirliği içerisinde gidip işçilere sırtını dönmelerine daha fazla dayanamamaları, bunun böyle gitmesini istemediklerinden bu gidişe dur dediler. İki listenin yarıştığı kongrede **1. liste DDSB ve Emekçi Yurtseverler Birliği**'nden oluşurken, **Atılım** okurları ve devrimci dostlar da bu listeyi destekliyorlardı. **2. listeyi-**

se **EMEP ile Devrimci Demokrasi** okurlarının birlikte oluşturduğu listeydi. Bu listeyi eski şube başkanı Cemal Taşkın da destekliyordu.

Saat 10:30'da başlayan kongrede divan seçildikten

sonra listelerden ikişer kişi konuştu. **Ali Polat** yaptığı konuşmada, sınıf sendikacılığında bahsetmesi işçi sınıfı için neler yapacağını söylemesi gerekirken **Hasan Sonkaya** ve listesine saldırıda bulundu. Sınıf sendikacılığında uzak bir tutum sergiledi.

SINIF SENDİKAL ANLAYIŞI İŞÇİ SINIFIYLA BÜTÜNLEŞTİ

Musa Güneri yaptığı konuşmada işçi sınıfının ve ülkede yaşanan sorunların çözümü için, işçi sınıfı ve DKÖ'lerin ortak hareketiyle çözmek gerektiğini söyleyip ittifak yaptıkları dostlarıyla, işçi sınıfının başlıca sorunu olan taşeron-

laştırma, işsizlik ve yoksulluk yaratan politikalara karşı mücadele edeceklerini belirtti.

Başkan adayı Hasan Sonkaya da kendilerine yapılan saldırılara yanıt verirken, Tuzla'nın eski direngen, mücadeleci ruhunu tekrar yakalamak için çaba harcayacaklarını, bunu sadece kendileriyle değil işçilerle, Yurtsever Emekçi Cephesiyle ve devrimci dostlarıyla birlikte başaracaklarını belirtti.

Daha dün kadar EMEP'lilere reformist diyen devrimci dostlarımızın bugün karşımıza reformistlerle birlikte çıkmalarını pek anlayamadık doğrusu. Devrim

için, işçi sınıfı için hareket ettiklerini söyleyen dostlarımızın kongrede aday olmaları çok doğaldır ama Cemal Taşkın ve benzerlerinin işçi sınıfına yaptıkları ortadadır. Tuzla'da temsilcileri, öncüleri, patronla işbirliği yaparak işten attırmıştır. Hatta kongreden önce patronla hareket edip bazı delegeleri işten attırma vs. ile tehdit edip bazı delegelerin oy kullanmasını engellemiştir. Böyle yaparak kazınacaklarını zanneden sakat anlayışa en güzel cevabı taban, delegeler vermiştir. 208 delegesi bulunan şubenin olağanüstü kurulu sonunda 199 oy kullanılırken bunun **108 oyunu Hasan Sonkaya**'nın listesi, **82 oyunu da Zeki Süren**'in listesi aldı. Eski Tuzla ruhunu arayan işçiler listenin bu direngen ruhu tekrar yakalayacağına inandığı için, gerçekten işçi sınıfına hizmet edeceğine inandığı öncülerini seçmesini bildiler.

Kazanan liste

Şube Başkanı adayı

Hasan Sonkaya

Şube Sekreteri adayı

Musa Avyüzen

Yönetim Kurulu Asil üyeleri

Mustafa Yiğit

Yusuf Gökçe

Hasan Bilen

Cengiz İrin

Mehmet Yılmaz

Ayhan Kahraman

Hakkı Özdoğdu

İnsanlığın geleceği, asalak çürüyen emperyalizmde değil, bilimsel sosyalizmedir.

Ülkemizde ezilen halklar açısından ekonomik ve siyasi büyük bir kuşatma yaşanıyor. Bu kuşatma TC'nin varolduğu gündün beri çeşitli boyutlarda yaşanılan gelmişken, son süreçte ise TC'nin içinde bulunduğu kriz, dünya ölçeğindekiyle de birleşince en çok işçi, köylü ve emekçilere ama aynı zamanda esnaf, küçük ve orta ölçekli sanayi işletmelerini vb. tüm toplumu esir almaktadır. Hatta TÜSİAD bile hükümete baskı yapmak üzere işçi ve emekçileri yanına alabilmek için EP'in kapısını çalabilmektedir. Tüm bu sıkışmışlıklardan IMF reçeteleri ve savaş çığlıklarıyla kurtulmaya çalışan devlet kamuyu küçülterek, büyük işten atmalara hazırlanırken, bu sürecin başları daha önce de sıkça dile getirdiğimiz gibi eskilere dayanmaktadır. Egemenlerin saldırısının bir bütün olduğu ve bu saldırıdan toplumun tüm kesimlerinin nasibini alacağını, bunun bir ayağını hapishanelerdeki devrimci ve komünist güçler oluştururken, diğer ayağını da işçi ve emekçilerin örgütlülüklerinin yer almakta olduğunu uzun bir süredir dilendiriyoruz.

Ve daha çok yoksulluk ve iflas demek olan IMF reçetelerinin uygulanabilmesi için tüm toplumda, bırakalım yeni haklar kazanmak için mücadeleyi, eskileri koruyabilmek için yapılan direnişlere işlenebilecek en büyük suçmuşçasına saldırılıyor. 1980 ile beraber dejeneras-

yonu uğratılmış, içleri boşaltılmış, kitlelerden kopmuş sendikacılık anlayışı da doğal olarak bu sürece yanıt veremeyerek, tabela düzeyinde dahi varlık yokluk sorunu yaşamakta, var olabilmek için tek "çözüm"ü de egemenlerin koltuğuna daha çok yanaşmakta bulmakta. Dikkat edildiğinde rahatlıkla görülebilecek tablo şudur; demokratik işleyişte kıstas, sistemin nesnel koşullarının müsaade ettiği sınırların içerisinde. Ekonomik, siyasal, sosyal, ideolojik tükenişin açmazında çarpınan ülkemiz egemenleri için, evrensel standartlarda demokrasinin işlevlendirilmesi demek, gerici sistemlerinin yerle bir olması demektir. Bu anlamda varolan statükoyu bozmaları demek, kendilerini inkar etmeleri demektir.

Geniş emekçi halk yığınlarında muazzam bir hoşnutsuzluk yaşanıyor. Egemenler, AB kriterlerine uyum kapsamında demokratikleşme yükümlülüklerinin icrası ile olası demokratik düzenlemelerin ardından, işçi sınıfı, orta ve yoksul köylülük, küçük esnaf, küçük üretici, yarıdan umudu olmayan büyük bir gençlik kitesi ve milyonlarca işsiz birikmiş, bastırılmış öfkesinin patlamasının korkunç riskinin açmazında şaşkınlıktan dumura uğramış durumdadır.

Eşyanın tabiatı gereği, egemenler, kendi cephelelerinden olmak ya da olmamak anlamına gelen sistemin sürekliliğini sağlayabilmek için, milyonlarca hoş-

nutsuzun, en örgütlü kesimini kontrol altında tutmak zorundadır. Elbette ki bu kesim işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının sendikal örgütlenmesinin önünde ki anti-demokratik yasaların kaldırılmasını bu anlamda beklemek saflik olacaktır.

Olası "demokratikleşme" de farklı olmayacaktır. Egemenler safında yapılabilecek düzenlemeler sadece, çirkinliklerini saklayacak nitelikte bir makyaja tekabül edecektir. Bu bağlamda bağlayıcı olan, mevcut işçi/memur sendikaları ve konfederasyonlarının misyonlarına uygun işlev kapsamında kör topal da olsa, verili yasal haklarını kullanmakta ısrarlı tutumlarıdır. Paralelinde, altına TC tarafından imza atılmış ILO vb. uluslararası sözleşmelere uygun yasal düzenlemelerin bir an önce yapılıp yaşama geçmesi için zorlayıcı olmak noktasını daki duruşlarında ortaya koyacakları samimiyettir.

Ülkemiz Sendikal Hareketinin gelişimini engelleyen anti demokratik yasalar, ancak çok çetin mücadeleler ile aşılabilmektedir. Keza zor ile alınan haklar zor geri verilir. Kolay yoldan elde edilen veya egemenlerce lütf edilen haklar, çok kolayca geri de alınabilir/kaybedilebilir.

İşte bu nedenlerdedir ki, ülkemizde, devletin icazeti ile kurulan gelişen sendikalar, yine devletin buyruğu ile küçülüp yok olabiliyorlar. Gücünü işçi sınıfından değil de, mevcut sisteme yaslanmaktan alan sendikalar, günümüzde ki gibi güdüklükten ve uşaklıktan asla ve asla kurtulamazlar.

İşçi sınıfının ekonomik demokratik sorunlarının çözümünü, faşizmin belirlediği çeperler, yani verili yasalar eksenin-

de arayan, uslu reformist sendikal yönetimler de gaflet ve delalet içerisinde çırpınmaktan kurtulamayacaklar ve çırpındıkça sistemin bataklığına batacaklardır.

Gücünü işçi sınıfından alan, mücadelesini faşist yasalar ile sınırlamayan, işçi sınıfının ideolojisi ile donanmış, iş işleyişin de ucube, belkemişsiz burjuva demokrasisine takılı kalmayıp, işçi sınıfının demokratik merkezîyetçilik prensiplerine bağlı hareket eden, ezilen sömürülen tüm sınıfların öncülüğü perspektif yönelimine sahip haklılığını ve meşruluğunu üretimin nesnel gerçekliği ve yasalarından alan, **DEVİRİMCİ SINIF SENDİKAL BİLİNÇ** ile kuşanmış sendikal yönetimler işçi sınıfına, emperyalist dünya sisteminin keşmekeşinin, tükenişinin yarattığı fırtınalarda, boranlarda önderlik edebilirler.

Ülkemizde, işbirlikçi, teslimiyetçi ve reformist sendikal yönetimleri alaşağı edip, Devrimci Demokrat Sendikal Birlik iktidarını tabandan yönetimlere doğru ördüğümüz ölçüde, işçi sınıfının ekonomik demokratik sorunlarını tedricen çözebilmek ve sınıfı nihai kurtuluşun rotasına sokabilmek mümkünleşecektir.

Tüm DDSB aktivisti işçiler, ülkemizde, sınıf mücadelesinin gereklerini, MLM biliminin ışığında azim, kararlılık ve coşku ile yerine getirerek enternasyonal sorumluluklarını taşıyorlar/taşıyacaklar.

Büyük insanlığın geleceği, insanlığın düşmanı asalak çürüyen emperyalizme değil, bilimsel sosyalizmedir. Komünizmedir!

Birlik mücadele zafer!

Karadeniz'de devletin bir acizlik örneği daha; Yardım şovları

Karadeniz'de devletin başvurmadığı yalan, dolan kalmadı. Gelişen gerilla mücadelesi ve halkın devlete karşı gelişmekte olan tepkisi egemenlerin korkulu rüyası olmaya devam ediyor. Ve bunun içinde devletin askeri saldırıları, önlemleri yanısıra kendi aralarındaki toplantılar ve halkla birlikte yaptıkları toplantılar, mitingler de devam ediyor. Ekim ayından bu yana çeşitli şehirlerde bu konularla ilgili yapılan toplantıları devletin acizliğini gözler önüne sermek için derledik.

Bu toplantılardan biri Amasya Eğitim Fakültesi'nde yapıldı. **8 Ekim 2001** tarihinde Ondokuz Mayıs Üniversitesi Amasya Eğitim Fakültesinde **"Türkiye'ye yönelik tehditler ve terörle mücadele yöntemleri"** konulu bir konferans düzenlendi. Yerel basına öğrencilere terör konferansı şeklinde yansıyan konferansa "öğretim" görevlisi (!) **Nusret Kasap** ve **Faruk Aylan**; Amasya Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Komiseri **Uğur Ertekin** de katıldı. Konferansta sözde öğretim görevlisi Nusret Kasap'ın emniyet ağzıyla yaptığı açıklamalar oldukça ilginç. Terör örgütlerinin 15-25 yaş grubu insanları hedef kitle olarak seçtiğini belirten Kasap yalan kokan sözlerine şöyle devam etti. "Sempatizan kazanma yolları da sanatsal kültürel faaliyetler adı altında düzenlenen etkinliklerle yapılıyor ve barınma ve özel yurt imkanlarının az olması nedeni ile cazip tekliflerle sempatzizan kazanma yolları aranıyor. Bu konuda dikkatli olun." Öğrencilere bilimi, araştırmayı, düşünmeyi, sosyal ve kültürel yaşama katılmayı öğretmesi gereken bir öğretim görevlisinin kendi alanıyla hiçbir ilgisi olmayan bu konuda bu denli araştırmacı davranıp bu asılsız iddialarını ortaya atması ilginç. Öğretim görevlisinin üniversitelerde sosyal, kültürel etkinlikleri dahi terör kapsamına sokması robotlaştırılmış insan tipleri yaratma hayallerinin bir ürünü olsa gerek. Üniversitelerde, liselerde gençlere bu şekilde bir yönelim varken özellikle Tokat'ta yaşanan son gelişmeler sonrası köylere yapmacık tavırlarla yardım götürme projeleri hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bunun örnekleri arasında 19 Ekim'de Tokat Erbaa'da 34 aileye 340 koyunun dağıtılması var. Geniş düşünüldüğünde birçok çelişkiyi içinde barındıran bu faaliyetler halkın pek ilgisini çekmiyor. Bir yandan tarımı, hayvancılığı IMF ve DB patentli politikalarla bitirenler, krizi yaratanlar, krizden rant sağlayanlar bir yandan da sözde, kriz ortamında halka yardımcı olmak için gıda yardımı yapıyor, hayvancılığı teşvik ediyor. Ancak olayın gerçek yüzünün devletin Karadeniz'deki politikaları olduğunu şöyle ağzından geçiriyor törene katılan Tokat Valisi **Mehmet Gündoğdu**; "Türkiye'yi düşünebilirsiniz. Ama Erbaa'yı çok farklı düşünmek zorundasınız". Bu sözde yardım ve teşvik programları geçtiğimiz haftalarda bölgede yoğunlaşan TKP/ML TİKKO gerillalarının faaliyetleri sonucu daha da artırıldı. Yine Erbaa'nın Keçeci köyünde 1 Kasım 2001 tarihinde Valilik ve İl Jandarma Komutanlığı tarafından yardım paketleri dağıtıldı ve 4 çiftte de resmi nikah kıyıldı. Vali Mehmet Gündoğdu, İl Jandarma Komutanı Kurmay Albay **Namık Dursun**, İl Sağlık Müdürü Opr. Dr. **Kadir Ögütçü** ve Milli Eğitim Müdürü **Ömer Albayrak** da bu yardım operasyonu sırasında hazır bulunarak gövde gösterisi yaptılar. Bu yardım şovlarından biri daha **4 Kasım 2001** tarihinde, koruculuğu kabul eden ve 27 Eylül'de iki TİKKO gerillasının (**Cihan Fındık**, **Mehmet Şahin**) şehit düştüğü ve **16 Ekim 2001** tarihinde TİKKO tarafından pusu kurularak 5 askerin öldürüldüğü Kadıvakkı köyünde yine Vali ve İl Jandarma Komutanının katılımı ile yapıldı. Ekonomik kriz ve tarımı imha politikaları sonucu iyice boğulan halkın her türlü malzemeye olan ihtiyacını böylece kul-

lanmak isteyen ve "devletle işbirliği yapan köylere işte böyle yardım yaparız" mesajını vermeye çalışan devlet bu politika ile koruculuğu özendirilmeye çalışmaktadır. Ancak gerillanın pratikleri sonucu halkın bilincinde yer eden "TİKKO'cular mutlaka hesap sorar" gerçeği tüm yardım şovlarının ve yalanlarının karşısında dimdik durmaktadır. **Şu da bir gerçek ki dünyanın hiçbir yerinde ezilenler kendilerine yapılan hakaretleri, reva görülen yaşamın suçlarını unutmamıştır, unutmayacak da. Örgütlenen halkın öfkesinin önünde ne tankları, topları ne de yardım şovları durabilecektir.** Tokat halkı da bağrında filizlenmek üzere toprağa düşenleri, evlatlarını, onların eli kanlı katillerini, 70 yaşındaki bir dedenin "terörist" denilerek kurşunlanmasını, koyun otlatan iki çoban çocuğun otomatik silahlarla taranmasını, Fatma gelinin TC askerlerinin tecavüzü sonucu intihar etmesini unutmuyacak, kanlı elleri ile kendilerine ekme ezanlarının yardımlarını yüzlerine çalacaktır.

Bu şov eylemlerinin sonucusu da **6 Kasım 2001 Salı** günü Tokat'ın Almus ilçesinde kaymakamlık ve belediye tarafından organize edilen bir miting oldu. Yerel basına **"Teröre karşı miting"** ve sonraki gün de **"Teröre lanet yağdı"** başlıkları ile yansıyan mitingte Tokat Valisi

işçileri "PKK faaliyeti için geliyorlar" diyerek kente sokmayan Yazıcıoğlu sıkça basında boy göstererek halkı tehdit etmekten de geri durmuyor. Ne kadar şirin görünmeye çalışsa da ağzından akan damlayan Yazıcıoğlu, Ordu'nun Kumru ilçesinde yaptığı bir toplantıda da yine üstü kapalı tehditler savurmaya devam etti. Bölgede "terör örgütlerine" yardım edenlerin bulunduğunu tespit ettiklerini belirten Yazıcıoğlu **"bir çuval un size ölüm olarak geri dönüyor"** diyerek tehditkar tavırlarını sürdürdü. Her ay Ordu'nun bir ilçesinde "asayiş" toplantıları yapan Yazıcıoğlu'nun toplantı konularının başında kendi deyimiyle "bölgedeki terör olayları" geliyor. Ekim ayında Kumru ilçesinde yapılan toplantıya İl Jandarma Alay Komutanı **Albay Akın Akçal**, İl Emniyet Müdürü **Tacettin Kant**, Vali Yardımcısı, Kumru kaymakamı ve muhtarlar katıldı. Toplantıda "terörle" bir yere varılamayacağını belirten Yazıcıoğlu "bakınız bazı bölgelerde vatandaşlarımız bunu duymamışlar. En son bu bölgede bunlardan birini yaşadık. Teröristlere yardım ve yataklık eden maalesef hemşehrimiz adalete teslim edildi. Bunu o kişi cehaletinden yaptı. Cehaletten kaynaklanan şekilde yapılan yardım ve yataklık,

uzun vadeli bir planın arkada kalan yönleri. Öne çıkan ise köylüye hizmet götürmek değil gerilla mücadelesine bu yöntemle karşı durmaya çalışmak. Halkın can güvenliğini sağlamak amacının ön plana çıkarmaya çalışıldığı projede halkın kime karşı korunacağı merak konusu. Eğer köy-kentlerde insanları devlet teröründen koruyacaklarsa buna birşey diyemeyiz.

1970'lerden bugüne sürekli denenen ve devletin ilhamını ABD'nin Pentagon patentli olarak Vietnam'da uyguladığı ve geri adım atmak zorunda kaldığı projeden aldığı köy kentler listesine son yıllarda Karadeniz de eklendi. Ve pilot bölge olarak da Ordu'nun Mesudiye ilçesi seçildi: Ve gerçekleştirilen toplantılar sonrasında ilçe merkezi ile **Çavdar**, **Esatlı**, **Aliyar**, **Türkköyü**, **Çardaklı**, **Kışlacık**, **Yuvalı**, **Dayılı** ve **Göçbeyi** köyleri birleştirilerek köy-kent projesinin startı verildi. Bu bağlamda Sinop'ta da çalışma yapan devlet projeler kapsamında birçok köyü içine almış durumda. Sinop'ta 14 köye yönelik toplam proje sayısının 20 olduğunu belirten Vali Ayhan Nasuhbeyoğlu, projenin sözde hedeflerini şöyle açıklıyor; "Bu projelerden bazıları tarımsal yapıyı geliştirmeye yönelik planlardır. Süt sığırcılığı, damızlık sığırcılık, soğuk hava depolu mandıra, tezgah halı dokumacılığı, sebze meyve yetiştiriciliği, yumurta tavukçuluğu, arıcılık gibi projeler köy-kent grubu içindeki tüm köyleri kapsamaktadır." Türkiye Kürdistanı'ndan çıkardığı deneyimlerle Karadeniz Bölgesinde daha çok "tarımsal alanda gelişme sağlanacağı" yalanı propaganda edilmekte ve bu kapsamda adımlar atılmaya çalışılmaktadır. Proje kapsamında Ordu'ya gönderilen 1260 koyun ve bunların üreticilere dağıtılması ve de sigortalanmış olması da bu doğrultuda atılan bir adım. Ancak tüm bu yapılanlarla halkın kafasında oluşan en basit sorulara bile cevap alamıyorlar. Köyleri zorla boşaltan, halka işkence eden, yayla yasakları getiren köyden kente göçe zorlayan, IMF dayatmalarıyla halkı üretmez hale getirenlere, bu projeye tarımı, hayvancılığı geliştireceklerini söyleyenler aynı değil mi zaten? Şimdi bu "Köy-kentlerde tarımı geliştireceğiz, hayvancılığı teşvik edeceğiz" çıgırtkanlıkları ne anlama geliyor?

Projenin bu yönlü getirilerinin sıkça yerel basında yer alması da verdikleri önemin bir göstergesi. Proje kapsamında Çavdar Merkez olmak üzere **Çardaklı**, **Dayılı**, **Esatlı**, **Göçbeyi**, **İlışar**, **Kışlacık**, **Türkköyü** ve **Yuvalı** köylerinde köykent projesinin görünen yüzünde bulunan sözde eğitim, sağlık, kültür ve sosyal amaçlı tesislerin yapımı sürüyor. Projenin merkezi olan Çavdar köyü ile diğer köyler arasında yaklaşık 73 km yeni yol yapıldı. 70 km yol stabilize edildi. 12 km yol asfaltlandı. Ayrıca köylerle ilçeler arasındaki yollar da asfaltlanıyor. Bu grup yolların birinin adı da projenin mimarlarından olan "Bülent Ecevit grup yolu" adını taşıyor. Türkiye Kürdistanı'nda gerillanın herhangi bir hareketinde tüm bölgeye asker yığınağı yapabilmek için yolları asfaltlayan; ihbarcılık ağıni geliştirmek için köylere telefon götüren devlet şimdi aynı oyunları Karadeniz'de oynuyor. Hatta iyice abartarak köylere internete bağlanma olanağı getiriyor ve baz istasyonları kuruyor. Basketbol sahalarının tutun da kültür-sanat etkinliklerinin de yoğunlaştığı projenin asıl amacının köylere hizmet götürmek olduğu pompalanıyor. Oysa ki amaç çok açık bir şekilde daha önce yaşanmış örnekleri ile ortadadır. Bugün tüm halk kesimlerince berrak olan şu gerçek ortadadır: Bu devletin halkın yararına birşeyler yapmak gibi bir derdi yoktur/olamaz da.

len bir çuval un veya şeker ölüm olarak size geri dönüyor" dedi. Yine bu kapsamda Yazıcıoğlu'nun başlattığı terör toplantılarından sonuncusu **2 Kasım 2001** tarihinde Ünye'de gerçekleştirildi. Aynı katılımla yapılan toplantı Ordu'da kendi deyimleriyle terörün durumunu anlatan bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Ardından yine üstün başarılarını sıralayan Yazıcıoğlu; "İki yıl içinde Ordu genelinde teröristlerin kökünü kazıdık. Her ne kadar Ordu'da terörü bitirdiyssek de Tokat ve Niksar emniyet yetkililerinin kışkırdıkları sözde TİKKO ve DHKP/C örgütleri adını taşıyan birkaç çapulcu ilimiz sınırlarına da girerek vatandaşlarımızı rahatsız etmeye çalışmaktadır" dedi. Yıllardır terörün kökünü kazıyanların arasına şimdi de Yazıcıoğlu girmiş durumda. Ne diyelim. Yalandan kim ölmüş. 2001 yılı içinde yardım ve yataklıklardan dolayı 26 kişinin tutuklandığı da kaydeden Yazıcıoğlu "aynı duruma düşmemek için şüpheli her şahsı bize bildirin" diyerek ihbarcılığı da yerleştirmeye çalışıyor.

M e h m e t Gündoğdu, İl Jandarma Komutanı, İl Emniyet Müdürü **Yusuf Altınpınar**, Almus Kaymakamı **İlker Gündüzöz**, Almus Belediye Başkanı **Ömer Acar** da katıldı. Halkın eline "terörün acısını yaşayanlar bilir", "teröre elini veren canını kurtaramaz", "**Yeter artık sabrımız kalmadı**" gibi dövizler tutuşturan yetkililer kendi terörlerini bu şekilde gizlemeye, gerici, faşist unsurları alanlarda toplayarak gövde gösterisi yapmaya çalışıyor. Mitingte konuşan Tokat Valisi de insanların krizden dolayı maddi anlamda oluşan duyarlılıklarını kullanmaya çalışarak "terör"e harcanan para ile kalkınmanın sağlanabileceğine halkı inandırmaya çalıştı. Tıpkı seçim öncesi halkı konuşma yapacağı meydana toplamak için para, gıda malzemesi yardımı, kaba kuvvet gibi her yolu deneyen bir siyasetçi gibi her yol deneyerek düzenlenen miting vb. her uygulamaya halkın gerçek teröristleri görmesini engelleyemeyecektir. Çünkü onların doğasında halka zulmetmek vardır. İşkence vardır, katliam vardır. Çünkü onlar halkın karşısında ne kadar şirin görünmeye çalışırlarsa çalışsınlar terör estirmeye mahkumdurlar. Başka bir yöntemle yalan üzerine kurulu iktidarlarının çok gitmeyeceğinin onlar da bilincindedir.

Ordu da bu kapsamda bakıldığında devlet açısından özel önem arzeden ve özel önem gerektiren iller kapsamına giriyor. Tescilli katil Kemal Yazıcıoğlu'nun Ordu Valisi olarak atanmasıyla başlayan Köy-kent projesinin Karadeniz ayağının başlatıldığı Ordu'yu bu kapsamda değerlendirmek gerekiyor. Göreve geldiği günden bugüne Ordu'da kasetleri, kitapları yasaklayan, fındık toplamaya gelen Kürt

Ordu ilinin coğrafi açıdan durumunu da ele aldığımızda Kemal Yazıcıoğlu'nun vali olarak atanması ve Ecevit'in 30 yıllık hayali köy-kent projesinin buradan başlatılmasının bir tesadüf olmadığı görülüyor. "Türkiye'de ilk kez Ordu'da başlatıyoruz" diyerek kamuoyuna sundukları köy-kent projesi aslında TC açısından ilk de yeni değil. Kürt coğrafyasında uzun yıllardır yürürlüğe sokulamaya çalışılan bu proje her seferinde hezimetle uğramaktan kurtulamamıştır. Ecevit'in köy-kent projesini yani stratejik köy projelerini sunarken ortaya attığı "köylere yeteri kadar hizmet götürmüyoruz. Köylerin belli merkezlerde toplanması gerekiyor. Birbirine ulaşacak yolların yapılması gerekiyor". vb. iddiaları sadece

Stratejik merkezi köy projesi hücreleştirilen yaşamdır

Son dönemde öncülüğünü B. Ecevit'in yaptığı; tüm medyanın da kamuoyuna yönelik büyük bir heyecanla sunduğu **Ordu'nun Mesudiye** ilçesine bağlı **Çavdar** köyündeki "köy-kent" projesi yeni bir olgu değildir. Kürt coğrafyasında uzun zamandan beridir oluşturulmaya çalışılan "Stratejik merkezi köy" projesinin bir parçasıdır. Faşist başbakan Ecevit açılış konuşmasında, bir yandan dağılmış olan mezralara, yeteri kadar hizmet ve yatırımın yapılamayacağını, dolayısıyla köylerin belli merkezlerde toplanması gerektiğini, bu yapılamıyorsa en kısa zamanda birbirlerine ulaşabilecek yolların yapılmasını ve birkaç mezradan ya da köyden birisinin merkez seçilerek, "hizmetin" buraya götürüleceğini, diğer mezra ya da köylerin bu merkez köye bağlı olacağını söylerken, diğer yandan gerçek niyet ve amaçlarını da ortaya koymaktan geri durmadı. "Bu kadar çok sayıda mezrada ise güvenliğin de sağlanamayacağı görüldü. Köyler değil, köylülerin gücü birleşecektir."

MGK'nın emir eri Ecevit burada yaptığı konuşmada aynı zamanda otuz yıllık köy-kent hayalini de gerçekleştirdiğini dile getirdi. Kuşkusuz öngörülen projenin bu coğrafyada yaşam bulup, bulmayacağı tartışma konusudur. Ama tartışma konusu olmayan bir gerçek var ki, o da bugün özellikle **Kürt coğrafyasında oluşturulmaya çalışılan stratejik merkezi köy projesinin mimarı Ecevit değil, ABD emperyalizmidir, MGK'dır.** Geçmişte Ecevit'in buna benzer demagojik söylemleri yaygındı, hayal dünyası genişti. "Toprak işleyen, su kullananındır" diyen de Ecevit'ti. "Kalkınma köylüden başlayacaktır" diyen de Ecevit'ti. Oysa bugün aynı Ecevit, Mesudiye'deki projeyi "köylülükten şehirliliğe yumuşak geçiş" olarak tanımlamaktadır. Anlaşılan IMF ve DB'nin tarıma ilişkin öngördüğü politikalar, Ecevit'in planlarını da, hayal dünyasını da değiştirmiş.

Şu gerçekleri iyi görmeliyiz. Faşist Kemalist diktatörlük, merkezi köy ya da köy-kent projelerinde esas olarak köylülere hizmet götürme amacını gütmüyor. Bu işin demagojik yanındır. Bugün IMF'nin öngördüğü tarım politikalarıyla, tarımı tasfiye eden ve köylülüğü açlığa mahkum edenler, Bergama köylülerinin haklı mücadelesini "çete" suçlamalarıyla mahkeme koridorlarına taşıyanlar, geçmişte halkın kendi iradesi ve inisiyatifi ile yarattığı KÖY-KOOP'ları cunta ile birlikte tasfiye edenler, yöneticilerini tutuklayıp zindana atanlar, kuşkusuz ki köylülerin dostu değil, emperyalizmin uşağı ve egemen sınıfların sözcüleri olabilirler. Ecevit de bunlardan biridir. Dolayısıyla onun hayali, emperyalizme ve işbirlikçilerine hizmet etmekle sınırlıdır. Onun hayal dünyasında halka hizmet etmek yoktur, olamaz da.

Burada hemen parantez içinde şunu belirtelim ki; zayıf da olsa belli bölgelerde köylülerin kendi girişim ve çabalarıyla, yarattıkları kooperatifleşmeler, yerleşim alanlarının birleştirilmesi için devlete yaptıkları başvurular sonucu gerçekleşen

projeler oldukça özgün olaylardır. Ve bunlar tartışmamızın dışındadır.

Kürt coğrafyasında stratejik merkezi köy projesi, ulusal ve sınıfsal savaşıma karşı geliştirilen karşı devrimci bir projedir.

Kürtlerin tarihi katliam, göç ve sürgünlerin yaşandığı tarihtir. TC faşizmi işine katliam ve mecburi iskanlarla başlamıştır. Bugün bu gelenek katliamların ve zorunlu göçlerin yanısıra, merkezi köy projeleriyle devam ettirilmeye çalışılıyor. Deyim yerindeyse, parçalanma olgusu yaşamın zorla sınırlar ve tel örgüler arasına sıkıştırılması, en doğal insan ilişkilerinin yok edilmesi, Kürt coğrafyasında neredeyse her ilinde kurulan bir hapisane, tüm bunlar yetmiyormuş gibi; şimdi de stratejik merkezi köy projeleri, yani yaşa-

mın tel örgüler, hapisane ve karakol duvarları arasına mahkum edilmesi gerçeği.

Faşist Kemalist diktatörlük şiddet ve zorla yarattığı bu insanlık dışı tabloyu, "köylülere hizmet", "can güvenliği" gibi demagojik yalanlarıyla perdelemeye çalışıyor. Kimi kimden koruyor? Yaşanan bunca katliamın ve göçün sorumlusu yurtseverler-devrimciler değil, tam tersine yurtseverlerin-devrimcilerin yürüttüğü haklı ve meşru mücadeleyi bastırmak için bölgeyi insansızlaştırmaya çalışan egemen sınıflardır. Yakılan-yıkılan köylerin sorumlusu faşist Kemalist diktatörlüktür. Ama iki yüzlülükte sınır tanımayan egemen sınıflar tüm bu olup bitenlerin sorumlusu olarak yurtsever-devrimci ve komünist güçleri göstermektedirler.

PKK'nin sistem içi çözüme her yönüyle kilitlendiği günümüz koşullarında egemen sınıflar imha-inkarı ve asimilasyoncu politikalarına daha bir hız vererek pervasızlaşmaya başladılar. Kürt halkının en ufak ulusal-demokratik talebini dahi görmemezlikten geliyorlar. Tüm planları; Kürdün ulusal dinamiklerini yok etme üzerine şekilleniyor. Asimilasyon politikası için; ırkçı-şoven eğitim; ulusal kıpırdanışı, ulusal başkaldırışı bastırmak için ise zindanlar, tel örgüler ve stratejik merkezi köyler! Egemen sınıflar PKK'nin içine girdiği teslimiyetçi süreçte de haklı ve meşru bir savaşıma "terör" damgasını vu-

arak ve başvurdukları devlet terörünü gizlemeye, yarattıkları insanlık dışı tablonun sorumlusu olarak da Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini göstermeye çalışıyorlar.

Bu konuda yani egemen sınıfların Kürtlere ilişkin politikalarında henüz net olamayanların ve bu nedenle hayali beklentiler içinde olanların, egemen sınıfların son süreçte Kürt bölgelerinde devlet terörü dışında ne tür icraatlar içine girdiklerini iyi görmeleri gerekir. TC'nin icraatlarına dair, yazar kadrosu ağırlıklı olarak askerler tarafından oluşturulan Ulusal Strateji dergisinden bazı aktarmalar yapmakta yarar görüyoruz.

"Terör köyleri vurunca..." başlıklı bölümde şunlar söylenmektedir: "Terörün etkisiyle oluşan güvensizlik ortamı nede-

ken egemen sınıfların, Kürt ulusal dinamikleri, ulusal bilinci yok etme planlarıdır. Aynı dergide "halkın eğitim düzeyini yükseltme" başlıklı bölümde, bunlar daha açık bir şekilde dile getirilmektedir. Şöyle deniliyor: "TSK'nın bu çalışmalarıyla 19.770 vatandaşa okuma yazma öğretildi. 1991 yılında öğrencilerin üniversiteye hazırlık kurslarına iştirak etmesi. 1216 öğrencinin bilgisayar, 980 öğrencinin yabancı dil ve spor kurslarıyla... 2000 hedefi 100 bin vatandaşa okuma yazma öğretme..."

Dikkat edilirse; egemenlerin tüm planları asimilasyona yöneliktir. Kürt halkını ulusal değerlerine yabancılaştırmaya yöneliktir. Sözüm ona ırkçı-şoven eğitimle kitleleri aydınlatacak ve 'terör' belasıdan kurtaracaklar. Egemen sınıfların kiralık kalemlerinden **Yavuz Donat** tüm bu olup bitenleri vitrin adlı köşesinde "Güneydoğuda rehabilitasyon" başlığı altında şöyle dile getirmektedir: "Ama Ankara dışında 'önemli şeyler' oluyor... Örneğin Güneydoğu'da 'rehabilitasyon projesi' uygulanıyor. Ve çok da iyi sonuçlar alınıyor. Ankara başını bir 'suyun üstüne' çıkarabilse... Rehabilitasyon daha da hız kazanacak. B. Ecevit, 'köy-kent istiyorum' demişti. OHAL Valiliği 'çalışmasını' tamamladı. 'Başbakanlık' makamına sundu. 'Raporu' göre... Güneydoğu'da onbir ilde, ilk planda 74 köy-kent kurulacak. Bu köy-kentler 387 köy ve 456 mezrayı kapsayacak... Yine OHAL Valisi, bazı yerlerde 'merkezi köy' uygulaması başlattıklarını ve bu uygulamanın Köy-kentten farklı bir uygulama olduğunu söylüyor. Örnek olarak da Diyarbakır'da 'İslamköy' ... Şırnak'ta Başağaç köyü... ve daha pek çok 'merkezi köy' uygulaması projesini gösteriyor. Bu iş için 3.3 trilyon harcayacaklarını da ifade ediyor."

Tüm bu veriler TC'nin önümüzdeki süreçte Kürt sorununa nasıl yaklaşacağını da bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Nitekim MGK bunu "107 maddelik" plan dahilinde hükümetin önüne görev olarak koydu. Bu planın özü: inkarcılıktır, asimilasyondur. Temel söylem 'Kürt sorunu yoktur. Bölgenin geri kalmışlık sorunu vardır. Bölgeyi kalkındırırsak, Kürt belasıdan kurtulmuş oluruz'dur.

Sonuç olarak; PKK şahsında somutlaşan Kürt Ulusal Mücadelesi, PKK'nin içine girdiği teslimiyet süreciyle birlikte yenilgiye uğradı. Ama bu haklı ve meşru kavganın yarattığı ulusal değerler, ulusal bilinç gerçeği önemli oranda kendini koruyor. Dolayısıyla TC'nin imha ve inkarcı siyaseti, asimilasyona dönük politikaları bu nesnel olgular karşısında yerle bir olmaya mahkumdur. Burada önemli olan, PKK önderliği tarafından ileriye sürülen "Demokratik Cumhuriyet" projesinin sahteliğini, geniş kitlelere anlatmaktır. Yani bu süreci kitlelerin pratik tecrübesinin öğreticiliğine bırakmak değil, iradi müdahalelerle, somut taktik politikalarla müdahale etmektir. Yalnız söylemek değil bunun çok yönlü savaşımını yürütmektir.

Yukarıda verilen rakamların doğruluğu ve yanlış tartışılır. Ama devlet terörünün yarattığı yıkım ve sonuçları tartışılmaz bir gerçektir. Diğer tartışılmaz bir gerçek ise; devlet, köyüne geri dönmek isteyen köylülere koruculuğu dayatmaktadır. Devlet geri dönmek isteyen köylülere stratejik köy merkezlerini dayatmaktadır. Kürt coğrafyası stratejik köy merkezleriyle açık hapisanelere çevrilmeye çalışılmaktadır. Bu politikada başarılı olunup-olunmaması ayrı bir tartışma konusudur. Ki bizce uzun vadede kaybeden yine TC faşizmi olacaktır. Burada görülmesi gere-

Katliam saldırıları sürüyor

H. Merkezi: Devletin, büyük bir kararlılıkla sürdürülen Ölüm Oruçlarını bitirme saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. Yalan ve demagojiyle, zorla müdahale işkencesi ve tahliye saldırılarıyla bitirilemeyen direniş, yeni yeni ekiplerle ilerleyişini, tutsakların taleplerini görmezden gelen devletin inadına karşı sürdürüyor.

Devlet direnişin güçlerine elindeki bütün silahlarla kaleminden kan damlayan medyanın da yer aldığı katliam kuvvetiyle saldırıyor. 19 Aralık katliamı öncesi burjuva basının devletin katliamları için hapisaneleri nasıl hedef gösterdiği, 19 Aralık katliamı görüntülerinin defalarca kez gösterilerek katliamın beyinlere kazınmak istenisi henüz aklımızdan çıkmamışken aynı sahnelerle bir kez daha karşılaştık. İkinci bir 19 Aralık katliamı devletin kanlı medyası tarafından deşifre edildi. 19 Aralık'ın icracıları tarafından 5 Kasım'da ikinci bir 19 Aralık katliamı gerçekleştiril-

di. Direnişin sürdürüldüğü Küçükarmutlu 5 Kasım 2001 tarihli Sabah gazetesinin manşetine "**Burası Filistin**

değil İstanbul" diye taşınarak planlanmış katliam kamuoyuna deşifre edildi. Aradan saatler geçmeden panzerlerden, iş makinelerinden, özel tim ve polislerden oluşan bin kişilik bir katliam kuvvetiyle Küçükarmutlu'ya saldırıldı. 4 devrimcinin katledildiği, 8 kişinin ağır yaralandığı, onlarca kişinin gözaltına alınarak işkenceli sorgulardan geçirildiği bir 19 Aralık katliamı... Katliama karşı barikatlarda ve şanlı Ölüm

Orucu'nun kararlılığında bir direniş...

Katliamın ardından İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'in yaptığı açıklamalar zafer kazanmış komutan edasında ve katliamı gizler nitelikteydi. Katliamcı emniyet müdürü barikatları kaldırmak için mahalleye gir-

şarak direniş evine ulaşan polis evde bulunan **Ferhat Ertürk**, **Özkan Güzel**, **Gamze Turan**, **Madımak Özen**, **Hüseyin Akpınar**, **Halil Acar**, **Vedat Çelik** ve **Selma Kubat**'ı gözaltına aldı. Gözaltı sırasında direnişçiler sık sık "**Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz**", "**İşkencecilerden hesap sorduk soracağız**"

saldırının ardından aynı günün öğlen saatlerinde özel tim ve çok sayıda polis ağır maki-neli silahlarla Alibeyköy direniş evine de saldırıya geçti.

Sabahın erken saatlerinde mahalleye giren devletin kol-luk güçleri tüm giriş ve çıkış-ları kapatarak basının da gö-rüntü almasını engelledi. Operasyonun başlaması üze-

rine refakatçıları dışarı çıkartan ÖO direnişçileri, kapıya barikat kurarak direnişe geçtiler. Operasyon sürerken sık sık "**Yaşasın ÖO direnişimiz**", "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**" vb. sloganları atan direnişçiler birbirlerine kenetlendiler. Kapıdaki barikat güçlü yapıldığı için polis barikatı kaldırmakta oldukça zorlandı. Bu sıralarda evin balkonuna çıkan ÖO direnişçilerinden Aydın Hanba-

Küçükarmutlu katliamı Paris ve Strasbourg'da yapılan yürüyüşlerle protesto edildi

11 Kasım 2001 tarihinde Strasbourg Devrimci Tutsaklar Dayanışma Komitesi (İşçi-Köylü, Devrimci Demokrasi, **Alinterimiz**, Atılım) tarafından, faşist Türk devletinin Küçükarmutlu'daki Ölüm Orucu direnişçilerine yönelik gerçekleştirdiği katliamı protesto etmek amacıyla bir yürüyüş düzenlendi.

"Cezaevlerindeki Katliamlara Karşı Sessiz Kalma, Emperyalist Savaşlara Hayır" pankartlarının taşındığı yürüyüş boyunca; "**Kahrolsun faşist Türk devleti, yaşasın politik tutsakların direnişi**", "**Yaşasın halkların dayanışması**", "**Emperyalist savaşa hayır**" vb. sloganlar sıklıkla atıldı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı yürüyüşte hapisanelerde katledilenlerin fotoğrafları taşınarak, Fransızca ve Türkçe yapılan konuşmalarda; "sürmekte olan Şanlı Ölüm Orucu direnişi karşısında acizleşen devletin yeni katliamlarına karşı tüm güçlerimizle seferber olalım" denildi.

Yürüyüş bitiminde, Küçükarmutlu'da katledilen dört devrimci şahsında, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenlerimiz anısına yapılan saygı duruşundan sonra, "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarıyla yürüyüş sona erdi.

Yine Küçükarmutlu'daki katliamı protesto etmek ve sürmekte olan Ölüm Oruçlarıyla dayanışmak amacıyla DETU-DAK tarafından 8 ve 11 Kasım 2001 tarihlerinde Paris'te yürüyüş ve miting organize edildi. Ayrıca Uluslararası Af örgütüyle yapılan görüşmelerde F tipi hapisanelerdeki zulüm anlatılarak Türk devleti üzerindeki baskıların artırılması ve tutsakların haklı taleplerinin kabul edilmesi istendi.

Strasbourg ve Paris'ten İşçi-köylü okurları

dikleri yalanını söylerken asıl amacını ise "Gerekirse yine girer perişan ederiz" diyerek itiraf ediyordu. Katliam sırasında gözaltına alınan Ölüm Orucu direnişçilerinden **Nurgül Kayapınar** Bayrampaşa Hapishanesi'ne kaldırılırken, **Dursun Ali Pekin** ve **Halil Aksu** ise Emniyet Müdürlüğü'nde bir süre tutulduktan sonra ailelerine teslim edildi. Katliamda ağır yaralanan Haydar Bozkurt ve Dursun Ali Pekin'in sağlık durumu ciddiyetini koruyor.

ARMUTLU'YA İKİNCİ SALDIRI...

Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'in ikinci bir saldırıyı deşifre eden sözlerinin üzerinden henüz bir hafta geçmişken 13 Kasım 2001 tarihinde devlet ikinci kez saldırıya geçti. Sabah 05:30 sıralarında "**Şenay Hanoğlu**" direniş evine saldıran polis ilk saldırısını aratmayacak bir hazırlıkla gelmişti yine. Kurulu barikatların ardında devrimciler polisin gaz bombalı silahlı saldırısına molotoflarla, taşlarla bir kez daha yanıt verdi. Çatışmada barikatları

sloganlarını atarak ambulansla Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırıldılar. Gözaltına alınanlardan DGM'ye çıkarılan 8 kişiden **Gamze Turan**, **Vedat Çelik** ve **Selma Kubat** tutuklandılar.

BİR İŞKENCE MERKEZİ DE KÜÇÜKARMUTLU'YA

13 Kasım günü kalan son direniş evinin gaz bombalı, panzerli saldırıyla boşaltılmasının ardından mahallede terör estiren devlet bir çok evi basarak halka gözdağı vermeye çalıştı. Direniş evinin üzerine bir tabela asarak karakol haline getiren ve kanlı elleri ile çayını yudumlayan Özdemir, karakol binası olarak direniş evini seçerek gözdağı vermeye devam etti. Mahalleye karakol inşa ederek, halkın güven içinde olacağı telkinlerinde bulunan emniyet müdürü yeni bir işkence ve halka zulüm merkezini "hizmete" sokmuş oldu.

DEVLET ALİBEYKÖY'E DE SALDIRDI
Küçükarmutlu'ya 13 Kasım 2001 tarihinde yapılan 2.

yat burjuva basına "**Namuslu gazetecilik yapın, doğruları yazın**" diye bağırdı. Evin içine giren polis ÖO direnişçileri **Aydın Hanbayat**, **Hüseyin Yıldız**, **Tekin Yıldız**, **Murat Şahin**, **Yeter Güzel**, **Cemal Keser** ve **Orhan Gül**'ü gözaltına alarak Cerrahpaşa Hastanesine kaldırdı. Direnişçilerden **Tekin Yıldız** ve **Hüseyin Yıldız**'ın durumunun ağır olduğu gözlenirken refakatçılardan **Gülten Kahraman**, **Beşer Yıldız** ve **Fatma Hanbayat** da gözaltına alındılar. Evi arayan polis evdeki elektronik eşyalara, resimlere ve kitaplara el koyarken evi tanınmayacak hale getirdi.

Hastaneye kaldırılan direnişçiler tedaviyi kabul etmeyince bir gün sonra İstanbul DGM'ye çıkarıldılar. Hüseyin Yıldız ve Tekin Yıldız hariç diğer direnişçiler tutuklanarak Bayrampaşa Özel Tıp Hapishanesi'ne götürüldüler. Tutuklamaya itiraz eden direnişçilerden Aydın Hanbayat, Cemal Keser ve Orhan Gül serbest bırakılırken Murat Şahin ve Yeter Güzel halen hapisanede tutulmaktadır.

Zorla müdahale işkencesine yasal kılıf

Tam onüç aydır süren şanlı Ölüm Orucu direnişini yaptığı katliamlarla, yalanlarla bitiremeyen devlet siyasi tutsakların direnme hakkını ve onun en insani taleplerine destek verenleri hapis cezaları ile engellemeye hazırlanıyor. TBMM Adalet Komisyonunda kabul edilen tasarıya göre ölüm orucunu "teşvik" edenlere 2 ile 4 yıl arasında ve ölüm olması halinde 10 yıldan 20 yıla kadar hapis cezası ön görülüyor. Yasada "teşvik" denilerek her türlü hücre ve tecrit karşılarına ceza yağdırılarak yıldırılmak planlanıyor. Çocuğu Ölüm Orucu'nda olan bir ana için; evladını sahiplenmesi, ona des-

tek vermesi halinde on yıllara varan hapis cezası isteniyor. Hücre ve tecritin insanlık onuruna aykırı olduğunu söyleyen ve buna karşı mücadele yürüten İHD, TUYAB, TAYAD, ÇHD, Barolar, TTB, TMMOB gibi demokratik kitle örgütleri, bazı siyasi partiler, devrimci sendikalar ve demokrat aydınlar ile gazeteler de hedef tahtası haline getiriliyor.

Bu değişiklik ile hücredeki Ölüm Orucu direnişisinin zorla götürülmesini engelleyen bir tutsak yine suç işlemiş olacak. Yine bu değişiklik ile tecrit karşıtı demokratik kurumlar ve kişiler de suçlu ilan edilecek.

Hazırlanan yasa değişikliğinde ayrıca görev ve sıfatı ne olursa olsun, hapisaneyeye giren herkes duyarlı kapıdan geçirilecek "Şüpheli durumlarda ve açık ziyaret günlerinde F tiplerinde elle arama yapılacak. Avukatların veya tutsakların savunmayla ilgili hazırladıkları belge ve dosyalar da aranacak". Bu durumda zaten varolan savunmayı engelleme, yasal bir kılıfa sokulmuş olacak. Ayrıca yasada geçen elle aramaya, cinsel ve onur kırıcı aramalar da yasal hale gelecek.

Değişiklik, Açlık Grevi ya da Ölüm Orucu'ndaki tutsağın bilincini kaybetmesi ve hayati tehlikeye girme-

si halinde zorla tedaviyi de getiriyor. Tıp dünyasında tüm etik kuralları çiğneyerek çıkarılan bu yasa ile zaten fiilen uyguladığı işkenceyi yasal bir kılıfa sokan devlet, faşist yüzünü saklamaktan da geri durmadığını gösteriyor. Ancak Ölüm Orucu direnişini katliamlarla, tehditlerle, yalanlarla bitiremeyen devlet, bu yasa değişikliğiyle Ölüm Orucu'nu bitiremeyeceğini, tam onüç aydır devam eden direnişin gücünü ve devrimci, komünist tutsakların zulme karşı boyun eğmeyeceğini birkez daha görecektir.

Muharrem Çetinkaya Malatya'da toprağa verildi

H. Merkezi: Küçükarmutlu'ya yapılan operasyonu pratesto etmek için Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nden Nail Çavuş ve Kandıra F Tipi Hapishanesi'nden Eyüp Samur'dan sonra Sincan F Tipi Hapishanesi'nden Muharrem Çetinkaya da kendini yakarak 12 Kasım 2001 tarihinde ölümsüzleşti.

Sincan F Tipi Hapishanesi 5. ÖO Ekip savaşçısı olan Muharrem Çetinkaya direnişinin 170'li günlerindedir. Armutlu katliamının ardından 7. şehit olan Muharrem Çetinkaya'nın cenazesi Malatya'ya götürüldü. Polislin tüm engelleme çabaları ve baskılarına rağmen Muharrem Çetinkaya Malatya Cumhuriyet Örnek Köyünde sabah saat 7:30'da düzenlenen törenle toprağa verildi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı cenazede Muharrem Çetinkaya, "Yaşasın ÖO direnişimiz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" vb. sloganlarla güneşe uğurlandı.

Tecrit ve izolasyona parıldayan siperlerden bir gürleyiş daha... Ölüm Orucu savaşçısı Tülay Korkmaz şehit düştü

H. Merkezi: F tipi hücrelere karşı sürdürülen şanlı Ölüm Orucu direnişinde bir direnişçi daha şehitler kervanına uğurlandı. DHKP/C dava tutsağı olan **Tülay Korkmaz** durumunun ağırlaşması üzerine kaldırıldığı Bayrampaşa Hastanesi'nde direnişinin 173. gününde yaşamını yitirdi. 15 Kasım 1999 tarihinde DHKP/C'ye üye olduğu iddiasıyla tutuklanarak Ümraniye Hapishanesi'ne, 19 Aralık katliamıyla birlikte de Kartal Özel Tip Hapishanesi'ne götürülen Tülay Korkmaz (26) Ölüm Orucu eyleminin 42. şehidi oldu. Devletin bugüne kadar geliştirdiği onlarca saldırıyla bitiremediği şanlı Ölüm Orucu direnişini 19 Aralık'ı aratmayacak katliamlarla, direnişçileri ve direniş destekleyenleri yıllarca cezalarla tehdit ederek boğmaya çalışıyor. Ancak buna karşın direniş, kararlılığından ve görkeminden bir şey kaybetmeksizin, şehitler kervanına uğurlanan her direnişçinin öfkesi kuşanılarak daha da büyüyor. Şehitler şanlı Ölüm Orucu'nun direniş ruhuyla güneşe uğurlarken tecriti ve izolasyonu parçalamanın şiarlarını haykırmalı, şehitleri son yolculuğunda kitlesel olarak sahiplenmeliyiz.

Dayanışma mektuplarına biber gazı ve tekme...!

İstanbul: Her hafta Cumartesi günü İHD'li kadınlar, Yeni Demokrat Kadınlar, Emekçi Kadınlar Birliği'nin içinde bulunduğu 14 kadın kitle örgütü tarafından F tipi zindanlardaki kadın tutsaklara dayanışma amacıyla gönderdikleri mektuplarını 10 Kasım 2001'de Galatasaray Postanesi'nden bir kez daha gönderdiler.

Kadınlar mektupları gönderdikten sonra postane önünde 1 yılı aşkın süren tecrit ve izolasyona yönelik sözlü açıklama yapmak istediler. Sözlü açıklamayı kadınlar adına İHD İstanbul Şube Başkanı **Eren Keskin** yaparak F tipi hapishanelerde süren Ölüm Orucu direnişine dikkat çekmek isterken çevik kuvvet polisleri biber gazı kullanarak tekme tokatla

saldırarak 50'ye yakın kadını gözaltına aldı. Kadınlar, gözaltına alınırken "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun" sloganlarını attılar.

Gözaltına alınan kadınlar aynı günün akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

17 Kasım 2001'de de dayanışma mektuplarını gönderen 14 kadın örgütünün temsilcileri yakalanan "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun" kokartlarını takarak basın açıklaması yapmak istediklerinde yine polislin insanlık dışı uygulamalarıyla yüzyüze gelerek gözaltına alındılar.

Armutlu Katliamı protesto edildi

ABD uşağı TC devletinin Küçükarmutlu'daki katliam operasyonu Gülsuyu'nda yapılan meşaleli yürüyüşle protesto edildi.

6 Kasım 2001 tarihinde akşam, trafo önünde toplanan İşçi-köylü, Emekçi Halkın Birliği, Vatan, Devrimci Demokrasi ve Kızıl-bayrak okurları meşalelerle Gülsuyu Meydanı'na yürüdüler. Meydanda devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşundan sonra devletin Küçükarmutlu'ya yaptığı katliam kınandı ve katliamlara sessiz kalınmayacağı bildirildi. Kitle sık sık "Yaşasın Armutlu direnişimiz", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganlarını attı. Özgürlük Parkına yürüyen kitle, lastikler yakıp halaylar çektikten sonra alkış ve sloganlarla dağıldılar.

Küçükarmutlu katliamı Paris ve Strasbourg'da yapılan yürüyüşlerle protesto edildi

11 Kasım 2001 tarihinde Strasbourg Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (İşçi-Köylü, Devrimci Demokrasi, **Alnterimiz**, Atılım) tarafından, faşist Türk devletinin Küçükarmutlu'daki Ölüm Orucu direnişçilerine yönelik gerçekleştirdiği katliamı protesto etmek amacıyla bir yürüyüş düzenlendi.

"Cezaevlerindeki Katliamlara Karşı Sessiz Kalma, Emperyalist Savaşlara Hayır" pankartlarının taşındığı yürüyüş boyunca; "**Kahrolsun faşist Türk devleti, yaşasın politik tutsakların direnişi**", "Yaşasın halkların dayanışması", "**Emperyalist savaşa hayır**" vb. sloganlar sıklıkla atıldı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı yürüyüşte hapisanelerde katledilenlerin fotoğrafları taşınarak, Fransızca ve Türkçe yapılan konuşmalarda; "sürmekte olan Şanlı Ölüm Orucu direnişi karşısında acizleşen devletin yeni katliamlarına karşı tüm güçlerimizle seferber olalım" denildi.

Yürüyüş bitiminde, Küçükarmutlu'da katledilen dört devrimci şahsında, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenlerimiz anısına yapılan saygı duruşundan sonra, "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarıyla yürüyüş sona erdi.

Yine Küçükarmutlu'daki katliamı protesto etmek ve sürmekte olan Ölüm Oruçlarıyla dayanışma amacıyla DETUDAK tarafından **8 ve 11 Kasım 2001** tarihlerinde Paris'te yürüyüş ve miting organize edildi. Ayrıca Uluslararası Af örgütüyle yapılan görüşmelerde F tipi hapisanelerdeki zulüm anlatılarak Türk devleti üzerindeki baskıların artırılması ve tutsakların haklı taleplerinin kabul edilmesi istendi.

Strasbourg ve Paris'ten İşçi-köylü okurları

Berlin'de Ölüm Orucu'na destek eylemleri sürüyor!

Almanya: Günlerdir abluka altında tutulan Küçükarmutlu direniş evine otomatik silahlar, gaz bombaları ve panzerlerle saldıran faşist Türk devleti dört devrimciyi katletti ve onun üzerinde devrimciyi ise ağır yaraladı.

Komprador patron ağa devletin Küçükarmutlu'daki vahşetini dünya kamuoyunda teşhir etmek, çelik iradeli Ölüm Orucu direnişçilerinin sesi olmak, bu direnişe güç katmak amacıyla Berlin'de DETUDAK-BERLİN olarak bir miting gerçekleştirildi. **9 Kasım 2001** tarihinde yapılan miting yaklaşık olarak bir buçuk saat sürdü. Miting boyunca Almanca ve Türkçe konuşmalar yapıldı, sloganlar gür bir şekilde haykırıldı. DETUDAK bileşenlerinden İşçi-köylü okurları, kendi pankartları ve kızıl bayraklarını açarak miting alanını kızıla boyadı. Kısa sürede sınırlı Ajitasyon/Propaganda faaliyeti de gerçekleştirilen mitinge yaklaşık yüz kişi katıldı. Coşkulu geçen miting devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla sona erdi ve bundan böyle her hafta Cuma günleri aynı saatlerde, aynı yerde, mumlu eylemlerin gerçekleştirileceği ilan edilerek tüm insanlar katılmaya çağrıldı.

Ayrıca çeşitli eylemliliklerle birlikte stand eylemleri de bugüne kadar devam ettirildi. Stand eylemleri Berlin'in kalabalık yerlerinde, bildiriler dağıtarak, ses cihazlarıyla sözlü propagandalar yaparak, sloganlar haykırarak, insanlarla bire bir ilişkilerle olayları anlatarak kamuoyu duyarlı kılınmaya çalışılıyor. Bundan sonra da yapılacak eylemler çeşitli biçimleriyle devam edecektir.

HADEP ve İHD'ye saldırı

İstanbul: 14 Kasım 2001'de HA-DEP İstanbul il binası ile Şişli ilçe binası ertesi gün de (15 Kasım 2001) İHD İstanbul Şubesi'ne **Zeki Genç** isimli bir "sivil" faşist tarafından silahlı saldırı düzenlendi.

14 Kasım günü öğle vakti (saat 12:45) sıralarında HADEP ilçe binasına giren Zeki Genç kendisinin polis olduğunu, devlet adına çalıştığını ve Diyarbakır'da PKK tarafından öldürülen kardeşinin intikamını almaya geldiğini söyleyerek silahını ateşledi. Silahlı saldırıda **Ömer Kalaycı** (19 yaşında) dizinden yaralandı.

İlçe binasına yapılan silahlı saldırıdan 10 dakika sonra il binasına da aynı kişi tarafından saldırı gerçekleştirildi. Zeki Genç il binasına girdiğinde elindeki paketin bomba olduğunu içerdekilerin yere yatmasını istedi. "**Silopi'de HA-DEP'li iki kişiyi öldürdüm.**

Hepinizi öldürmek için tekrar geleceğim" sözlerini söyleyen Zeki Genç silahını ateşledi. Camları kırarak HADEP Tuzla eski başkanı Cemal Kırgan'ı da baldırından bıçakla yaraladı.

Saldırıdan sonra gelen polis HA-DEP üye ve yöneticilerinin saldırıyla ilgili ifadelerini alacağı gerekçesiyle gözaltına alarak Siyasi Şube'ye götürdü.

Tetiği Zeki Genç çekti ama....

15 Kasım günü de saat 14:30 sıralarında İHD İstanbul Şubesi'ne de yine Zeki Genç tarafından silahlı bir saldırı düzenlendi. Zeki Genç içeriye girer girmez bir el ateş ederek herkesi öldüre-

ğini söyledi. "Yalnız Kurt" yazılı bomba süsü verilmiş paketi de dernek binasının toplantı salonuna attı. Dernek yöneticileri tarafından etkisiz hale getirilen Zeki Genç "**Vedat Aydın**" olmak üzere birçok cinayeti kendisinin gerçekleştirdiğini söyledi.

Polisler, saldırının ihbar edilmesinde

hapisaneye, 14 Kasım 2001'de Küçükarmutlu ve Alibeyköy'e yapılan saldırının bir parçası da HADEP ve İHD'ye yapılan saldırılardır. Resmi, sivil saldırılar keyfi gözaltılar ve ablukalar bizleri yıldırılmayacak"

Demokratik Mücadele Platformu: "Demokrasiden, özgürlükten, eşitlikten

yana insan hakları savunucularına yönelik bu saldırı ne iltir, devletin kontrgerilla çetelerini ve gerici şovenist faşist çevrelerin yönelimi dikkate alındığında ne de son olacaktır.

14 Kasım 2001'de İHD İstanbul Şubesi önünde de saldırının kınandığı bir basın açıklaması düzenlendi. Yapılan basın açıklamasına İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül**, Sanatçı Suavi, Gazeteci- Yazar **Celal Başlangıç**, TU-

YAB, Halkevleri, TOHAV, GÖÇ-DER, Kay-Der, EMEP ve HADEP de bulundu. Basın açıklamasında ilk sözü alan İHD İstanbul Şube başkanı **Eren Keskin** "Zeki Genç isimli saldırganın tek başına hareket etmediğini arkasında güç veya güçlerin olduğunu söyledi. İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül** geçmişte 14 üye ve yöneticilerinin öldürüldüğünü ama herşeye rağmen çalışmalarına devam edeceklerini ifade etti.

Oturma eylemi "**İHD susmaz, susturulamaz**" sloganı ve alkışlarıyla bitirildi.

rağmen 20 dakika sonra İHD'ye geldiler. Zeki Genç'i karşılarında gören polis "**bizim Zeki eskiden kurttu, şimdi it olmuş**" Sözlere sivil faşistin devlet tarafından çok yakından tanındığının itirafı oluyordu.

TEPKİLER...

İHD İstanbul Şubesine yapılan saldırıdan sonra İHD tarafından basın açıklaması yapıldı.

Gazetemiz **İşçi-köylü ve Demokratik Mücadele Platformu** da yaptıkları yazılı açıklama ile saldırıyı kınadılar.

İşçi-köylü: "19 Aralık 2001'de 20

Rize'deki sel baskınında 7 kişi yaşamını yitirdi

Samsun: Açlığın ve sefaletin sancısını çeken yoksul Karadeniz halkı şimdi de 30 saat süreyle yağın şiddetli yağmurun getirdiği sel felaketiyle cebelleşmek zorunda kaldı. İnsanların sele kapılarak heyelanda yaşamını yitirdiği, evlerin dükkanların sular ve çamur altında kaldığı, köylünün ekili arazilerinin, hayvanların telef olduğu bu tabloyla onlarca kez karşılaşmışsınız.

Ancak yaşanan her yeni afetle ortaya çıkan halkın acılarının ve kayıplarının arttığı olmuştur. 17 Ağustos ve 12 Kasım'da binlerce insanın yaşamını yitirdiği depremde halk nasıl ki devleti yandırmadı göremediye, halkın acılarını dindirecek yardımlara dahi devletin göz diktiğine tanık olduysa yaşanan her yeni felakette de devletin tutumu bundan farklı olmayacaktır.

Rize'de 3 gün aralıksız yağın yağmur sonucu meydana gelen sel felaketinin ortaya çıkardığı bilanço şöyle: 7 kişi yaşamını yitirdi. 40 köyde sel baskını sonucu hasar oluştu. 82 köy yolu ulaşım kapalı ve elektrik verilemiyor. 30 köyün içme suyu kesik. 29 köyle telefon bağlantısı kurulamıyor. Felaketin ardından Çayeli'nin **Kaptanpaşa** beldesine bağlı Gürpınar köyünden İdris ve Muradiye Talan'ın cesetleri heyelan altından çıkarılırken; **Çamlıhemşin**'in **Konaklar** Mahallesiinde heyelan nedeniyle çöken evin içinden de Gülcan Altaş, **Zeke-riya Korkut** ve **Yusuf Kesici**'nin cesetleri çıkarıldı. **Ormançık** köyünden **Kadir** ve **Yaşar Çiftçi**'ye ise halen ulaşılmadığı öğrenildi.

Aymasan direnişçisi kazandı

Kartal: Deri-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Aymasan Ayakkabı Fabrikası'nda patronun 31 Mayıs 2001 tarihinde hiçbir gerekçe göstermeden ve ekonomik hakları vermeden 246 işçiyi işten çıkarmasıyla başlayan Aymasan direnişi 16 Kasım 2001 günü işçilerin patronlardan alacaklarını almasıyla son buldu. Direnişin bitmesiyle ilgili aynı gün direniş çadırında Deri-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi bir basın açıklaması yaptı. Servi yaptığı konuşmada, patronun işçilere hiçbir hakkını vermeden işten attığını, işçilerinde tek meşru silahları olan direnişe başladıklarının belirtti. Fabrika önünde çadır kuran işçilerin 170 gün boyunca direndiklerini, örgütlü bir mücadele verdiklerini, bu yüzden kazandıklarını, Aymasan direnişinin işçi sınıfı mücadelesinde olumlu bir katkı sağladığını söyledikten sonra direniş boyunca kendilerini

yalnız bırakmayan sendikacılara, sınıf dostlarına, sosyalist basına ve mahalle halkına da teşekkür etti. Bu arada kitle sık sık "Yaşamın Aymasan direnişimiz", "Birlik, mücadele, zafer", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşamın sınıf dayanışması" vb. sloganlar attı. İşçiler hep birlikte hatıra fotoğrafları çekti. Hep bir ağızdan söylenen türkülerle omuz omuza halaya durdu. Duygusal anların yaşandığı ortamda birçok işçi mücadelenin bitmediğini, gittikleri yeni işyerlerinde de işçi sınıfı için mücadele edeceklerini belirttiler.

BU DİRENİŞ BİTMEMİŞTİR

6 ay direndikten sonra anlaşma sonucu direnişi noktlayan işçilerin duygu ve düşüncelerini aldık.

Hülya Doğan: Direnişe başlarken ilk talebimiz işe geri dönmekti. Her dönem 2-3 ay-

lık bir sezon boşluğu yaşıyorduk. Biz bu boşluğu bekledik. Boşluktan sonra işe dönmeyi umuyordum. Ama patron burayı açmamaya kararlı, bunu gördük. Artık talebimiz alacaklarımız oldu. Para talep edilince de yapılacak pek fazla birşey yok. Paramızı alsak da işimize geri dönmeydik. Direnişimizde büyük bir kazanım elde ettik. Çünkü Aymasan direnişi 6 aylık bir süreç yaşadı. Kendi açımdan direnişin çok şey kazandırdığına inanıyorum. Sınıf mücadelesini gördüm. Bunun kavgasını verdik burada. Bu direniş bitmemiştir. Benim için esas direniş bundan sonra başlayacak. İyi ki Aymasan'da çalışmışım. İyi ki böyle bir direniş yaşamışız. Çok güzel anılarım oldu, kazanımlarım oldu. Çalışırken birbiri-mizle paylaşımımız olmazdı. Direnişle birlikte paylaşmayı, dostluğu, sınıf mücadelesini öğrendik.

Nebahat Kahraman: Biz bu direnişe başlamadan önce insanlarla aramızda iletişim kopukluğu vardı. Nedeni de sistemin işçi sınıfına dayattığı baskıydı. Bundan dolayı insanlar birbirleriyle iletişim kuramıyorlardı. 31 Mayıs'ta direnişe başladığımız günden itibaren çok güzel ilişkiler yaşamaya başladık. Güzel dostluklar kuruldu. Bu dostluklarını sınıf çıkarı açısından daha da pekiştirdiler. Eminim bu insanlar gidecekleri diğer işyerlerinde de mücadeleye her yönüyle katılacaklardır. Biz 170 gündür direniyoruz. Direnişe başlarken asıl amacımız işe geri dönmekti. Fakat gelinen süreçte işveren burayı açmayacağını söyleyince biz de istesek de istemesek de mecburen tazminatlarımızı alıp gitmek zorunda kalıyoruz. Ama tazminatlarımızı almak da bizim için bir kazanımdır. Bunu iyi görmek gerekiyor.

Emek platformu "alternatif program" paketini açıkladı

Emek Platformu "alternatif program" çerçevesinde emekçi halka yönelik hazırladığı talepler doğrultusundaki isteklerini 15 Kasım 2001 günü birçok ilde düzenlediği basın açıklamalarıyla duyurdu. Emek Platformunun bütün illerde ortak olarak okunan "Ülkemize, geleceğimize, çocuklarımızın geleceğine sahip çıkıyoruz" başlıklı basın açıklamasında ülkemizin, büyük bir ekonomik kriz yaşadığı, bağımsızlığın, ulusal egemenliğin ve demokrasinin tehdit edildiği belirtildi. İşsizliğin, yoksulluğun, gelir dağılımındaki adaletsizliğin her gün arttığını hatırlatıldığı açıklamada hükümetin ve meclisin çözüm üretmediği vurgulandı. Ülkenin içinde bulunduğu bu durumdan kurtarılması için Emek Platformu'nun hazırladığı alternatif programın yaşama geçirilmesi ve ülkesini seven, bağımsızlığa, ulusal egemenliğe sahip çıkan herkesin ailesiyle birlikte eylemleri desteklemeye çağırıldığı açıklama genel grev çağrısıyla bitirildi.

EMEKÇİLER GENEL GREV ÇAĞRISI YAPTI

Ülke çapında yapılan eylemler, İstanbul'da Bakırköy ve Kadıköy olmak üzere iki ayrı bölgede gerçekleştirildi. Bakırköy'de eylem öncesi TÜMTİS ve Belediye-İş İstanbul Şubeleri üyesi işçiler Bakırköy Sümerbank fabrikası önünde toplanarak "Şalter incek, hayat duracak", "Genel grev, genel direniş", "İş ekmecek yoksa barış da yok" sloganlarıyla Özgürlük Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. En önde Türk-İş, Belediye-İş, TÜMTİS pankartlarının açıldığı yürüyüşe TEKSİF işçilerinin de pankartlarıyla katılmasıyla işçilerin sayısı 1500'e

ulaştı. İşçilerin, Özgürlük Meydanına ulaşmasıyla ve orada bulunan işçilerle sayı 3000'e ulaştı. Eyleme Belediye-İş TEKSİF, TÜMTİS'in yanı sıra Haber-İş, Petrol-İş, Basın İş, Orman İş, Öz Çelik- İş, Öz Gıda- İş, Türk Metal İş ile KESK ve DİSK'e bağlı sendikalar da katıldı. İşçilere hitaben ilk konuşmayı KESK Genel Başkanı Sami Evren yaptı. Evren emekçilerin hükümetten hesap sormak zorunda olduğunu belirterek, emekçilere taleplerinin yerine getirilmesi için genel grev çağrısı yaptı. İstanbul Tabip Odası Sekreteri Rifat Yücel'in Emek Platformu'nun ortak basın açıklamasını okunmasının

ardından Türk-İş, 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkuçak da bir konuşma yaptı. Eylem sloganlarla bitirildikten sonra Sümerbank işçileri yolu trafiğe kapatarak fabrikalarına kadar yürüdüler.

Kadıköy İskele Meydanı'nda yapılan eyleme ise 1500'ü aşkın emekçi katıldı. Öğle saatlerinde gruplar halinde meydana giren emekçiler, "Şalter incek bu iş bitecek", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye" vb. sloganlar atıldılar. Emek

Platformu'nun ortak basın açıklaması metnini Genel-İş 3 Nolu Şube Başkanı Zeynel Demirci okudu. Eylemde ayrıca "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Savaşa hayır" vb. sloganlar atıldı.

Ankara'daki eyleme ise Kızılay Meydanı'nda KESK, DİSK, Türk-İş, Hak-İş, Türk Kamu Sen, TMMOB, Ankara Tabip Odası üyeleri katıldı.

Emek Platformu pankartı arkasında 700 kişinin katıldığı eylemde ortak basın açıklaması metnini Ankara Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Tufan Kaan okudu.

İzmir Konak Meydanı'ndaki eyleme ise Türk-İş, DİSK, KESK, Tabipler Odası, Türk Kamu Sen, TMMOB ve bazı siyasi partiler katıldı. Ortak basın metnini İzmir Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Mustafa Vatanserver okudu. Samsun'da yaklaşık 1500 emekçinin katıldığı eylemde "IMF defol bu memleket bizim", "Emekçiler el ele genel greve" vb. sloganlar atıldı. Eskişehir, Uşak, Bursa, Malatya, Kayseri, Antep, Kocaeli, Adıyaman, Elazığ, Adana, Mersin, Urfa, Sivas, Antalya, Bolu, Çanakkale, Zonguldak ve Konya'da yapılan basın açıklamalarına katılan yüzlerce emekçi genel grev çağrısı yaptılar.

EMEK PLATFORMUNUN TALEPLERİ

- Kamu çalışanlarının ve emeklilerin gelirleri, Anayasa'da da belirtildiği üzere, insanca yaşamalarına imkan verecek bir düzeye çıkarılmalıdır. Yüzde 10 oranındaki zam önerisi reddedilmelidir.

- Çalışanların ikramiyeleri (ek ödemeler) ve kıdem tazminatları ve diğer alanlardaki kazanılmış haklarına dokunulmamalıdır.

- Kamu çalışanlarının ve işçilerin istek-dışı emekliliği gündemden kaldırılmalıdır.

- Özelleştirmeler durdurulmalıdır.

- Kamu çalışanlarına grevli toplu sözleşmeli sendikal haklar ve siyasi faaliyette bulunma hakkı tanınmalıdır.

- İş güvencesi sağlanmalıdır.

- Türkiye komşularıyla dostluğunu geliştir-meli, Afganistan'a asker göndermemeli, dünyada barışın güçlenmesi için çaba göstermelidir.

- Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü ve diğer bazı yatırımcı kamu kuruluşlarını dağıtma girişimleri durdurulmalıdır.

- İşçi çıkarmalar ve kamu kesimindeki sürgün yoluyla emeklilik dayatması uygulamalarına son verilmelidir.

- 1 Aralık 2000 eylemi ve diğer meşru ve demokratik eylemler nedeniyle verilen cezalar kaldırılmalı, soruşturmalar durdurulmalıdır.

- Zorunlu tasarruf fonundaki paralar hak sahiplerine ödenmelidir.

- IMF talimatıyla çıkarılan ve ekonomimizi çökertecek ve büyük toplumsal sorunlara yol açacak yasalar iptal edilmelidir. Borç ödemekten ve krizin yükünü çalışanlara yüklemekten başka hiçbir amacı olmayan ve özellikle eğitim ve sağlık harcamalarını ve yatırımları kısarak ülkemizin ve halkımızın geleceğini tehdit eden 2002 yılı bütçe tasarısı reddedilmelidir; üretimi, üretkenliği, insanca yaşam koşulları sağlayan istihdamı ve ihracatı artıracak politikalar izlenmelidir.

- Ülkemizi çöküntüden kurtarmak, insanlarımızın onurlu ve insanca bir hayat sağlayabil-mek için, ilk adım olarak, Siyasi Partiler Yasası ve Seçim Yasası demokratikleştirildikten sonra erken seçimlere gidilmelidir.

EMPERYALİZMİN “YENİ DÜNYA DÜZENİ” EFSANESİ İŞÇİ SINIFI

Emperyalizmin “uzlaşma” masasında hiçleştirilen işçi sınıfı, siyasi hedefli mücadele ile yaşamı yeniden yaratacak

KRİZ İLE EMPERYALİZM İÇİÇEDİR...

Artı-değeri çoğaltmaktan, yani kar oranını arttırmaktan başka bir amacı olmayan emperyalist-kapitalist sistemin, süreklilik arz eden krizleri hep vardı, bundan sonra da derinleşerek var olacaktır. Sömürücü sınıflar, ne zaman karlarında bir azalmayla karşılaşılırsa krizler yaşamakta, bu krizleri aşabilmek için, yeni politikalara ve düzenlemelere ihtiyaç duymaktadırlar. Bu politikaların içinde yeni olmayan tek düzenleme ise emperyalizmin sömürü ve talan karakteridir. 1929'daki aşırı birikim krizi, II. Paylaşım savaşından sonra Keynesyen politikalarla aşmaya çalışılmıştı. Bu politikalarla, emekçiler, görece yüksek ücretler ve sosyal güvenlik imkanları ile bir yandan mücadele dışına çekilirken, bir yandan da sokuldukları tüketim çılgınlığı sonucu, sistemin daha iyi işlemesine de yol açmışlardı. Kitlelerin yükselen mücadelesine ve savaşın ardından bütün dünyada yükselen sosyalizmin baskısına sermaye sınıfı, emekçilerin ağzına “sosyal devlet” adında bir parmak bal çalarak yanıt vermişti. Bu sayede yeni kurduğu sermaye birikim modelinin de iyi işlemesini sağlamıştı. Keynes modeli krizi aşmada kısmen bir rahatlığı getirmişse de, emperyalist-kapitalist sistemi 70'lerde yeni bir kriz ile karşı karşıya kalmaktan kurtaramamıştır. Krizi aşmak için yeni yeni politikalara, modellere ihtiyaç duyulmuştur. Bu durum da; artı-değeri çoğaltacak yani karı arttıracak biçimde sistemin “yeniden yapılandırılması” olarak karşımıza çıkıyor.

Dolayısıyla yeni saldırı politikaları, sistemin tüm kurum ve kuruluşlarının, uluslararası ilişkilerinin, üretim süreçlerinin, emek örgütlerinin ve çalışma ilişkilerinin yeni modele göre uyarlanmasını içermektedir. Bu uyarlanma sonucudur ki; “sosyal devlet anlayışı” yerine “küreselleşme” ve devamında devletin küçülmesine, “fordist üretim” tarzı yerine “post fordist üretime” (esnek üretim), sınıf mücadelesi yerine “sınıflar arası uzlaşma” hayata geçirilmeye çalışılmaktadır.

En genel haliyle YDD saldırıları, emekçilerin ücretlerinin düşürülmesini, kamu harcamalarının budanmasını, özel-

leştirilmeleri, sendikasılaşmayı, spekülasyon sermaye hareketlerinin serbestleşmesini ve önündeki korumacı engellerin kaldırılmasını içermektedir. Emegi parçalamaya ve maliyetini düşürmeye yönelik olan bu saldırı politikaları, emekçilerin yüzyıllardır süren mücadelelerini geriletmeyi ve kazanılmış haklarını gasp etmeyi hedeflemekte, daha fazla yoksulluğu, açlığı, işsizliği, örgütsüzlüğü, barbarca sömürüyü ve eşitsizlikleri tüm dünyaya yaymaktadır.

“TARİHİN SONU” MU?

Sermaye düzeni varlığını sürdürebilmek için baskı ve terörün yanı sıra hatta kimi zamanlar öncelikle kitlelerin bilincine hakim olmaya, sömürü ve talan düzeninin zorunlu ve değişmezliğine yönelik bir bilinç oluşturmaya çalışır. **Çünkü, kitlelerin bilincine kim hükmederse savaşı da o kazanacaktır.**

Bunun içindir ki; YDD'nin çok yönlü ve kapsamlı saldırısında en fazla öne çıkan ideolojik saldırılar olmuştur.

“Doğu Bloku ve özellikle de SSCB'nin dağılmasıyla birlikte kapitalist sistemin üstünlüğü ve alternatifizliği tarih tarafından tartışmasız bir biçimde kanıtlanmıştır. Artık dünyada tek başına egemen olan ekonomik sistem kapitalizm, politik sistem ise liberal demokrasidir..”

Burjuva ideologlardan Francis Fukuyama, “Tarihin Sonu ve Son İnsan” kitabında, emperyalist-kapitalist sistemin tek ve alternatifsiz bir sistem olduğunu, büyük vaatler ve büyük umutlarla dünya emekçi halklarına böyle muhtuluyordu. Bu sistem ile savaşları ve sınıf mücadeleleri dönemi sona ermiş, kapitalizm istikrara kavuşmuş; bütün insanların ayrımsız olarak eşit biçimde yararlanacakları refah ve mutluluk için koşullar oluşmuştu. Teknolojik devrim ve bilgi çağı insanlığa yepyeni ufuklar açıyordu. Tarih bitmiş, liberal demokrasi, “diktatörlük” eğilimlerine ve denemelerine galebe çalmıştı. Rus Sosyal Emperyalizmi yenilgiye uğratılmış, güya bu dayanakla kapitalist-emperyalist sistem “ebedi zafer”ini ilan etmişti.

Bütün bu argümanların, kapitalist-emperyalist sistemin kendini yeniden üretmediğinin ve çözümsüzlüğünün ifadesi olduğu daha birkaç on yıl bile geçmeden ortaya çıktı. Bugün, bu toz pembe dünya, yerini hızla hayal kırıklığına ve giderek keskinleşen sınıf mücadelesine bırakıyor. Çünkü, “Yeni Dünya Düzeni” insanlığa acı ve göz yaşından başka bir şey bırakmadı.

“TARİHİN SONU”NUN SONU

“Küreselleşme” adı altındaki uygulamalar tüm dünyada eşitsizliği derinleştirmiş, emperyalist ülkeler de dahil olmak üzere yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı çığ gibi büyümüştür. “Sadece son yirmi yılda Sahra Afrika'sı ülkelerinde mutlak yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı 80 milyon artmıştır. Doğu Avrupa ve Asya ülkelerinde de yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı 1 milyondan 24

milyona ulaşmıştır. Amerika'nın kendi içinde de gelir dağılımındaki eşitsizlik 2inci paylaşım savaşından bu yana en üst seviyeye çıkmıştır.” (E. Yıldızoğlu, 12 Kasım '01, Cumhuriyet)

Birleşmiş Milletler verilerine göre, en kötü durumda olan ülkelerin, “küreselleşmeye en iyi uyum sağlayanlar” olarak örnek gösterilen ülkeler olması dünyadaki durumu en iyi şekilde özetliyor. Verilerin rastgele alt alta yazılması dahi korkunç tabloyu gözler önüne sermeye yetiyor. İşte küreselleşmenin “nimetleri!”

Bir buçuk milyara yakın insan sağlık tesislerinden yoksun durumdadır. Açlık had safhaya ulaşmıştır. 600 milyon civarında insan okuma-yazma olanaklarından yoksundur. Sadece Avrupa'da köpek mamasına harcanan para, koca bir Afrika'nın gıda ve sağlık gereksinimlerini karşılayacak bir noktaya gelmiştir. Buna karşın, her yıl silahlanmaya ayrılan ve tekellere aktarılan para 800 milyar doları geçmektedir. Oysa bu parayla, milyonlarca aç insana ekmek ve iş sağlanabilir. Küresel kapitalizm, 180'e yakın ülkenin içinde sadece 20'yi aşkın gelişmiş ülkeyi, zenginliğin ve refahın bulunduğu bir konuma çıkarmıştır. Bugün dünyada 348 kapitalist zengin, (bazı araştırmalara göre bu sayı 447'dir) dünyanın toplam nüfusunun 2,5 milyara denk bir servete sahiptir. (Aktaran, Susan George, Cumhuriyet Ekonomi 14 Nisan 1997)

Bugün yoksulluk, açlık, sefalet ve savaşlar bütün dünyada kol gezer durumdadır. 7 milyonluk İsviçre'nin yıllık geliri, 500 milyon insanın yaşadığı Afrika'nın yıllık gelirine eşit bir halindedir. Dünya nüfusunun en zengin %20'si ile en yoksul %20'si arasındaki gelir farkı 30 yıl önce otuzda bir idi. Şimdi ise yetmiş sekizde bir ulaştı. BM'nin Kalkınma Programı yöneticisi şöyle diyor: “Eğer mevcut eğilim devam ederse, sanayisi gelişmiş ülkelerle gelişmekte olan ülkeler arasındaki ekonomik farklılık eşitsiz olma aşamasından gayri insani aşamaya geçecek.” (Le Monde Diplomatique Ağustos 1997. Akt.age.s.21)

Bu yalın gerçek, “ideolojiler öldü”, “sınıf mücadelesi bitti” sloganıyla perdelenmeye çalışılıyordu.

Bu söylemler ile “YDD” nin “Kağıttan kaplanları”, kapitalist sisteme karşı düşünmeyi, gelecek kurtuluş tasarımlarının önünü kesmeyi ve, toplumsal mücadele ve örgütlenme sürecini kırmayı amaçlıyordu. Diğer yandan, işçi sınıfının tarihsel rolünü, yani insanın insanı sömürdüğü bir sisteme son verecek mücadeleyi ve o mücadelenin öznesini oluşturan işçi sınıfının devrimci rolünü kırmayı hedefliyordu. Bunun nafile bir çaba olduğu dünya emekçi halklarının tepkileri, grevleri ve eylemlilikleri ile ortadadır. Ve tersine, tarih, sınıf mücadelelerinin varlığına şahitlik ederek ilerlemesine devam ediyor.

“Tarih ve ideoloji, sınıf mücadelesinin itici gücüyle muharebe yapmaya devam etmektedir; Fukuyama'nın saçma sözleri tarihe çarptı geri tepmiştir ve farklı sınıfların ideolojileri arasında muharebeler de-

vam etmiştir; söz konusu olan ister dinle-riyle Arap köktenciler olsun, ister burjuva ideolojisinin çeşitli biçimleriyle neo-liberaller, neo-pozitivistler ve faşistler olsun, isterse de Peru Komünist Partisi'nin önderlik ettiği Halk Savaşı dahil, bilimsel ideolojimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm'imize biz komünistler olalım. Dolayısıyla bir kez daha burjuvazinin yalanları ve sahte teorileri, rüzgarda duman gibi dağılmaktadır.”

(Abimael Guzman, Seçimlere Hayır! Halk Savaşına Evet! Belgesinin İncelenmesi Temelinde Rektifikasyon Kampanyası Üzerine-Kazanılacak Dünya, 1993/19)

İşçi sınıfını mücadeleye zorlayan emperyalist sistemin kendisidir. Sömürü ve baskı her geçen gün daha üst boyutlara çıkmaktadır. Emperyalizm karmaşa yaratmaya ve her defasında krizlerle boğuşmaya ve yenilmeye devam edecektir. Onun varlık koşulu budur. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ve özellikle de Maoizm, bu gerçeğin ışığında dünya proletaryasına yön vermektedir.

Gerçekten de; Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimsel ideolojisinin yön verdiği

Peru, Nepal, Filipinler ve Hindistan'da Halk Savaşı'nın güçlü yükselişi, dünya halklarına umut olmaya devam etmektedir. Maoizm bayrağı her geçen gün dünya gericiğinin burçlarına dikilmek üzere yükselmektedir.

ÖFKE BÜYÜYOR, SINIF MÜCADELESİ KESKİNLEŞİYOR

Emperyalistlerin ve uşaklarının uzun süredir gündeminde olan, sosyal hakların gasp edilmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, kıdem tazminatlarının kaldırılması, resen emeklilik, sendikasılaşdırma, özelleştirme vb. bir dizi uygulamayla iş hukukunun esnekleştirilmesi çabası işçiler, emekçiler, ezilenler tarafından çeşitli düzeylerde eylemlerle, tepkilerle karşı-

FININ “KENDİ İÇİN SINIF OLMA” BİLİNCİYLE SONA ERECEK

lanmaktadır. İşçiler, emekçiler uzun süren uzlaşmacı önderliklere ve beraberinde ideolojik dejenerasyonun etkilerine rağmen tepkilerini eyleme dönüştürmüşlerdir. Eylemi satan sendika ağalarına, grev kırıcılarına, işten atmaların yoğunlaşmasına, devletin kolluk güçlerinin saldırılarına rağmen, direnişler devam ettirilmiştir. Kendiliğinden gelişen, başarı ya da başarısızlıkla sonuçlanan bu eylemlerde görülmesi gereken yan, işçi sınıfının neo-liberal saldırılara karşı ayağa kalkışdır.

Kolombiya’da on binlerce öğretmen, kamu işçisi ve öğrenci IMF ile yapılan anlaşmaların şekillendirdiği bütçeyi protesto etti, başkent Bogota ve bazı diğer büyük kentlerde yürüyüşler düzenlendi. Bucaramanga kenti yakınlarında gençler, otobüs barikatları kapadı. (10.06.2001, Evrensel)

Sosyal güvenlik sisteminde AB çerçevesinde yapılmak istenen değişiklik Yunanistan’daki emekçilerin tepkisine neden oldu. Başta emeklilik yaşı ve emeklilik sonrası verilecek maaşlar konusu olmak üzere çalışma düzenini etkileyecek değişikliğe karşı çıkan sendikalar, 25 Nisan 2001’de genel grev yaparak tepkilerini dile getirdiler. Haklarını korumak için gereken her yola başvuracaklarını ilan eden sendikalara üye yüz

birlikçisi Jamil Mahuad hükümetinin izlediği ekonomi politikaları ve özelleştirme saldırısını püskürtmek üzere, 17 Ocak 2000 tarihinde başlatılan süresiz genel grev, 21 Ocak günü ülkenin birçok bölgesinde kurulan barikatlarla genişleyerek bir halk ayaklanmasına dönüştü. İşçilerin ve Genel İşçi Sendikasının (UHTE) bu eylemler içinde yer alması, kamu işletmelerinin işçileriyle (yaklaşık 300 bin civarında) 120 bin üyeli öğretmenler sendikasının aktif rol üstlenmesi, ordunun bölünmesi ve bazı subayların halkın yanında yer almaları, Ekvador işçi ve devrimci hareketinin güçlenmesi ve mevzi kazanması için ek olanaklar sağladı.

Endonezya, Malezya ve Hindistan gibi ülkelerde de çeşitli eylemler gerçekleşti. Meksika’daki grev, gösteri ve “yerlilerin yürüyüşleri”, Endonezya’da Suharto ve Zaire’de Mobutu diktatörlüklerine karşı halk eylemleri, ayaklanmalara varan öfkeli patlamalar yaşandı. Meksika’da Alman tekeli Volkswagen’in Puebla tesisindeki 12 bin 500 işçi ücretlerde yüzde 25 oranında artış yapılması talebiyle greve çıktı. Güney Afrika’da Mercedes üreten Daimler Chrysler fabrikasının 4 bin işçisinin ücret artışı talebiyle başlattığı grev, özelleştirmeye karşı yapılan iki günlük genel grevle birleşti.

Rusya’da da yüzbinlerce işçinin katıldığı çok sayıda eylem gerçekleşti. 20 milyon civarında işçinin gerçekleştirdiği kitlesel grevler, işçilerin bu ülkede daha ileri mücadelelere yönelmesinin olanaklı olduğunu ortaya koydu. “Hür dünya ile birleşme” heyecanının yaratıldığı bu ülkede, sonradan kapitalizmin zulmünü yaşayarak görenlerin eskiyi aramaya yönelmeleri, “komünizm tehdidi”nin yeniden boy verdiği tartışmalarına yol açtı. Oysa burjuvazi ve ülkenin halklarına, kapitalizme tam entegrasyonun sağlanmasıyla tüm sıkıntılarının son bulacağı vaadinde bulunmuştu. Rusya’da işçiler grev ve gösterilerin yanı sıra parlamento binasına baskın düzenlemeye kadar çeşitli eylemler düzenleyerek ödenmeyen ücretlerinin ödenmesini sağlamaya çalıştılar.

9 Kasım ‘01’de Katar’ın başkenti Doha’da yapılan, Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) toplantısında gündeme getirilen saldırılar (Tarım sektörü, hizmetler sektörü, uluslararası tahkim, elektronik ticaret, kamu ihaleleri, fikri mülkiyet hakları) emperyalizmin, dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin ürettiği değerleri yağmalamaya çok daha hoyrat bir şekilde devam edeceğini gösteriyor. Bu aynı zamanda, dünya ölçeğinde Afganistan’da yapılan katliama benzer daha yaygın katliamların gerçekleşmesi, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin yıkımının daha da derinleşmesi anlamına geliyor. Öte yandan, bu aynı süreç, tüm dünyada anti-emperyalist mücadele dinamiklerinin daha da büyüyeceğini göstermektedir. Son yapılan DTÖ toplantısı ve emperyalist savaş, dünyanın dört bir tarafında kitlesel gösterilerle protesto edildi.

Hollanda’nın Rotterdam kentinde 10 Kasım 2001 günü bin kişinin katıldığı bir miting düzenlendi.

İsviçre’nin Cenevre Kantonu’nda, DTÖ ve savaş karşıtlarının düzenlediği

mitinge on bini aşkın insan katıldı. Mitingde, kapitalizme, savaşa, gelir dağılımındaki eşitsizliğe ve Türkiye’deki baskılara karşı konuşmalar yapıldı.

Hindistan’da Komünist Parti tarafından ABD Konsolosluğu önünde yapılan eylemde 25 bin kişi bir araya gelirken, Tayland’ın başkenti Bangkok’ta binlerce çiftçi ve işçinin yaptığı eylemin merkezinde DTÖ’nün tarım politikasının protesto edilmesi vardı.

Filipinler’de ABD Konsolosluğu önüne yürümek isteyen 5 bin kişilik bir grupla polis arasında kısa süreli çatışma yaşanırken, topraksız köylü hareketleri tarafından da karavan yürüyüşü düzenlendi.

KRİZLER ÜLKESİ TÜRKİYE...

Emperyalist-kapitalist dünyaya entegre vaziyette işleyen Türkiye ekonomisi, komprador-feodal tipte yapılanması nedeniyle, gelinen noktada dünya çapında yaşanan krizin bünyesindeki yansımaları daha ağır ve çarpıcı biçimde hissetmektedir. Türkiye’de, Kasım ve Şubat aylarında üst üste yaşanan krizler bu tespitin çarpıcı örnekleridir. Ayrıca Başbakan Ecevit’in “*Yabancı yatırımcıların Türkiye’ye yatırım yapmalarını kolaylaştıracı önlemler alma kararındayız*” (19 Kasım ‘01, Evrensel) açıklaması krizlerin ve yoksulluğun derinleşerek devam edeceğini göstermektedir.

22 Kasım 2000 krizi ile ondan fazla banka batmış, 12 milyar dolar kayıp olduğu, bankaların 20 milyar dolar “görev zararı” olduğu söylenmiştir. Görev zararı olarak ifade edilen şey, siyasilerin isteğiyle büyük patronlara verilen kredilerdir aslında.

Şubat 2001’de yeniden kriz patlak vermiş, bundan önce, 600 bin TL olan dolar, 1 milyon 650 bin liraya fırlamıştır.

Hükümet, gelirleri artırmak için maaş ve ücretleri, tarımda sübvansiyonları daraltmayı ve sosyal harcamaları kısmayı istiyor. Devlet harcamalarındaki kısıtlamalar sağlık, eğitim, barınma gibi kalemlerden yapıldığı için, bundan zararlı çıkan en yoksullar olmuştur.

Krizden bugüne 1 milyondan fazla kişi işsiz kalmıştır.

Türkiye’nin 120 milyar dolara ulaşan dış borcunun, yıl sonunda 150 milyar dolara çıkması beklenmektedir.

Bu örgütlenmenin başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi sınıflar üzerinde ideolojik, siyasal ve örgütsel etkinliğini kurmadan siyasal iktidar mücadelesini yürütmek imkansızdır. Bu perspektiften yoksun olan, bir sınıfın, kendi tarihsel misyonunu kavraması, “kendi için” bir bilinç düzeyi göstermesi beklenemez. Bu bilincin kendiliğinden oluşmayacağı da açıktır.

2000 yılında bütün çalışanların ve emekçilerin ücretleri gerilemiştir. 1994 yılı 100 olarak kabul edildiğinde, özel imalat sanayinde %6, tekstilde %8, giyimde %9, kamu alanında %15, emeklilerde %13 geriledi.

2000 yılında gelir adaletsizliği üzerine yapılan araştırmalar çarpıcı bir gerçeği ortaya koymaktadır. En zengin ile en yoksul arasında 256 kat gelir farkı var. Nüfusun yüzde 20’si üretilen toplam zenginliğin yüzde 80’ine el koyarken, yüzde 80’lik çoğunluk yüzde 20’lik bir dilimi paylaşıyor. 2001 Şubat krizi ile birlikte zengin ve yoksul arasındaki uçurum daha da büyümüştür. IMF’nin dayattığı “tarım reformu” ile ilk elde 9 milyon küçük üreticinin topraktan sökülmesi ve işsiz kalması gündemdedir.

Türk-İş’in yaptığı araştırma ülkedeki yoksullaşmanın geldiği boyutu daha çarpıcı şekilde gözler önüne seriyor. Türk-İş; dört kişilik bir ailenin geçinebilmesi için gerekli para tutarını ifade eden yoksulluk sınırını 676 milyon lira olarak hesapladı. Türkiye’de 15 milyon 360 bin kişi, temel gereksinimlerin karşılanması için gerekli para tutarını ifade eden yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Türk-İş, temmuzda net asgari ücretin 107 milyon lira, en düşük memur maaşının 203 milyon lira, SSK emeklisi aylığının 159 milyon lira, en düşük Bağ-kur emeklisi aylığının 120 milyon lira ve en düşük memur emekli aylığının da 220 milyon lira olduğuna dikkat çekti.

Bütün bu sonuçlardan geriye kalan; toplumsal desteği azalmış ve milyonların nefretini kazanmış beceriksiz bir hükümet, kukla tiyatrosuna dönüşmüş bir parlamento ve baskıyla ayakta kalmaya çalışan bir devlettir.

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI AYAĞA DOĞRULUYOR....

12 Eylül AFC (Askeri Faşist Cunta), başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun ilericisi, devrimci, demokrat tüm kesimlerine azgın bir saldırı başlatmıştır. Milyonlarca insanı işkencelerden geçirmiş, zindanlara tıkmış, temel hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmıştır. ‘82 Anayasası ile birlikte öncelikle iş yasalarında yeni düzenlemelere gidilmiştir.

2821 sayılı sendikalar ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt kanunu ile emekçilerin aleyhine ne varsa maddeleştirilerek işçi sınıfının mücadelesi ortadan kaldırılmak istenmiştir. Grev hakkı kuşa çevrilmiş, hak grevi, genel grev, destek grev türleri yasaklanmış, birçok işkolunda tamamen ortadan kaldırılmıştır. Bu yasalarla 6 milyonu aşan sendikali işçi sayısı, 2 milyonun altına düşürülmüştür.

Aradan 10 yıl bile geçmeden ‘89 bahar eylemlilikleriyle ayağa doğrulan, ‘89 ve ‘90 1 Mayıs’ıyla ayağa kalkan ve 3 Ocak Genel Grevi ile madenci direniş ve yürüyüşleriyle harekete geçen işçi sınıfı, yasaklara ve yasalara rağmen gerileme tavrına girmemiştir.

İşçi sınıfının bu ayağa doğruluğu, “Bu yasalarla grev yapılmaz” diyen reformist-uzlaşmacı sendika ağalarına ve koydukları yasaklarla sınıf mücadelesinin dibe

binlerce emekçi, başta Atina ve Selanik olmak üzere tüm şehirlerde yürüyüşler yaparak hükümeti kınadılar. Emeklilik yaşının 65’e çıkarılması, emeklilikte alınacak maaşın aktif çalışma maaşının yarısı kadar olması gibi düzenlemelere karşı yapılan eylem başta çiftçiler, gazeteciler ve kilise papazları olmak üzere hemen her kesimden destek geldi. (26 Nisan 2001 Cumhuriyet)

Güney Kore’de IMF destekli “yeniden yapılanma” programına karşı Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu (KTCU) tarafından düzenlenen eylem 15 bine yakın işçi katıldı. Polisin saldırdığı eylemde 20 işçi yaralandı. Saldırgan 600 polise direnen işçiler, polis barikatını dağıttılar. (27.07.2001, Evrensel)

Ekvador’da ABD emperyalizminin iş-

varduğu ham hayaline kapılan, faşist düzenin bekçilerine verilen, en güzel cevap olmuştur.

89'da Petrol-İş'in dayanışma ve iktidarı protesto için 7 Ağustos'ta yaptığı genel direniş, Tümtis, Topkapı Ambar işçilerinin hapishanelerdeki baskılara karşı 3 saatlik işi durdurmaları, Kazlıçeşme deri işçilerinin 1 Mayıs'ta bir gün üretimi durdurmaları gibi siyasi talepleri içeren direnişler yapılmıştır.

'91 Mayıs ve Haziran aylarına damgasını vuran işçiler, bahar eylemlerine göre daha ileri bir eylemlilik sergilemişlerdir. Kamu emekçilerinin grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak talebi için, fiili ve meşru mücadelesini başlatması, aynı yıllarda yaşanmıştır.

Bu eylemlerde pasif eylem biçimlerini en aza indiren işçiler, sokakları, caddeleri işgale uğratmakla, trafiği felç etmekle kalmamış, otayollar saatlerce kesilmiştir.

Takip eden yıllarda, IMF ve DB patentli ekonomik programlara karşı işçi ve emekçilerin kitlesel mücadelesi, yüz binlerin alanlara ve sokaklara çıkmasıyla, birkaç kez genel iş bırakma eylemiyle ve küçük çaplı çeşitli grev ve direnişlerle protesto edilmiştir. Özelleştirmeye, "Sosyal güvenliğin tasfiyesi"ne, işten atmaya, "Emeklilik yaşının yükseltilmesine", "sendikal örgütlenmeye" yönelik baskılara, kamu emekçilerinin mücadelesini etkisiz kılmak üzere gündeme getirilen grevsiz "sendika hakkı" aldatmacasına ve tarım ürünleri taban fiyatı uygulamalarına karşı eylemler birbirini izledi. Son yılların 1 Mayıs kutlamalarına yüz binlerce insan katıldı. Ana kitlesini işçilerin oluşturduğu bu kutlamalarda, polis saldırılarını, satılmış sendika ağalarının tutumlarını etkisiz kılarak, taleplerini dile getirildi ve yeni mücadeleler için çağrıda bulunuldu.

En son 9 Kasım '01'de, "İşsizliğe, Yoksulluğa, Yolsuzluğa ve Savaşa Hayır" mitingine 25 bine yakın işçi ve emekçi Ankara'da alanları doldurdu.

Bütün bu eylemlere, direnişlere damgasını vuranın "kendiliğindencilik" olduğu ortadadır. Eylemlerin yüz binlerle yapılması, siyasal bir takım talepleri içermiş olması bu gerçekliği değiştirmez. Sınıf, burjuva-feodal siyaset alanında kaldıkça, eylemi siyasal iktidarı elde etmeyi hedeflemeyecek, bu yüzden de sınıf siyasal bir takım talepleri dile getirirse bile, kendiliğinden çizgisini aşamayacaktır. Dönem dönem yükselen ve gerileyen sınıf mücadelesi tarihi, bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Ancak son yıllarda dünyada ve Türkiye'de sınıf hareketinin yükselmesi ve buna bağlı olarak da grevlerin daha direngen, direnişlerin de yaygın ve çeşitçe zenginleşmiş olması son derece önemlidir.

Bize düşen, yükselen "kendiliğinden" hareketin yerine "kendi için" hareketi geçirmektir. Amaç, sınıfın siyasal iktidar uğruna mücadeleye, Proletarya Partisinin çizgisinde bir mücadeleye çekilmesidir.

SENDİKALARA BİÇİLEN ROL

Sistem bir yandan kendi kurumlarını "yeniden yapılandırırken" bir yandan da çeşitli DKÖ ve emek örgütlerini de bu politikaların hayata geçirilmesinde engel teşkil etmeyecek şekilde yeniden örgütlenmeye zorlamaktadır. DKÖ'leri Sivil Toplum Kuruluşları biçiminde, sendikaları ise re-

formist-uzlaşmacı yöneticileri aracılığıyla Ekonomik ve Sosyal Konsey (ESK) tarzında örgütlemektedir. Bu kurumları da, saldırı politikalarının emekçi halka kabul ettirilmesinde birer payanda haline getirmektedir. Böylece böl-parçala-yönet biçimindeki uygulamalarını, emek örgütlerine biçilen rol ile böl-parçala-örgütley-yönet şeklinde hayata geçirmektedir.

Ülkemizde "Toplumsal Uzlaşma"nın başka bir ifade biçimi olan ESK tam da bu misyonla ortaya çıkıyor ve kurumsallaştırılıyor. Ardından, Türk-İş ve Hak-İş ile patron örgütlerinin yer aldığı 6'lı Sivil inisiyatif ve derken TÜSİAD'ın Türk-İş, Hak-İş ve DİSK'e giderek yeni platform yaratma çabaları... Bütün bunlar, sendikaların içinde bulunduğu durumu tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor aslında. Sendikalara, işçi sınıfının mücadelesini yozlaştırıp, içini boşaltma ve kimi tuzak eylemlilikler yoluyla öfkelerini yatıştırıp sönmülendirme misyonunu biçiyorlar. Ve bu misyonu satılmış sendika ağaları, emperyalist uşakları aracılığıyla yerine getiriyor.

Sendikalara biçilen bu rolü ortadan kaldırmak ve gerçek misyonunu oynamasını sağlamak, reformist-uzlaşmacı sendikal anlayışlara karşı

İŞÇİLERİN

aracı ve kararlı mücadelemekten ve "Kahrolsun sendika ağaları" sloganını ete-kemiğe büründürmekten geçiyor. Bu mücadelenin, siyasal iktidarı alma perspektifli bir sınıfla başarı kazanacağı bilinen bir doğru. Bu görev de, sınıf içinde kök salarak, devrimci ve komünist bilinci taşıyacak olan sınıf bilinçli öncülere düşüyor.

SIYASAL HEDEFLİ BİR MÜCADELENİN TAYİN EDİCİLİĞİ

Emperyalist savaşla birlikte, dünya genelinde dalga dalga yayılan savaş karşıtı gösteriler, emperyalist politikalara karşı Davos'tan Doha'ya kadar uzanan anti-emperyalist direnişler, tek tek ülkelerde açlığa, yoksulluğa, işsizliğe karşı yükselen mücadeleler devrimci ve komünistlere muazzam olanaklar sunmaktadır. Bütün bu eylemler, dünya emekçi halklarının sisteme duydukları güvensizliğin, öfkenin dışı vuruşudur.

Ülkemizde de, işçisi, kamu emekçisi, köylüsü, esnafı, öğrencisiyle her kesimden gelişen tepkiler sokaklara taşmaktadır. Gittikçe artan ve daha da artacağı, uygulanan politikalarla gün be gün açığa çıkan; yoksulluğun, açlığın, işsizliğin geldiği boyut ortadadır. Ve tüm bunlara karşı her türlü reformist-uzlaşmacı kuşatmaya rağmen gelişecek tepkinin ar-

tacağı da gün gibi açıktır. Bu günden her taraftan "Bir şey yapmalı" çığlıkları yükselmektedir. Sorun bunu "Ne yapmalı?"ya dönüştürmekte ve ne yapacağını da kavratmaktadır. Sorun, kitlelerin sokağa taşan öfkelerini, günlük talepler uğruna yükselen mücadelesini siyasal hedefli mücadeleye dönüştürmektedir. Tam da bu noktada bir başka örgütlenmenin zorunluluğu doğuyor. Bu da, sınıf savaşımında hayati bir araç olan Proletarya Partisi çatısı altında örgütlenmedir.

Bu örgütlenmenin başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi sınıflar üzerinde ideolojik, siyasal ve örgütsel etkinliğini kurmadan siyasal iktidar mücadelesini yürütmek imkansızdır. Bu perspektiften yoksun olan, bir sınıfın, kendi tarihsel misyonunu kavraması, "kendi için" bir bilinç düzeyi göstermesi beklenemez. Bu bilincin kendiliğinden oluşmayacağı da açıktır.

Kitlelerin, zaman zaman bıçağın kemiğe dayanmasıyla yükselen

e y -

lemliliklerinin siyasal hedefli mücadeleye sıçratılmamasında, reformist-uzlaşmacı anlayışların önderliği ve etkisi belirleyici rol oynamaktadır. Bugün sınıfın içine nüfuz eden ve devrimin önünde ciddi bir engel olan bu anlayışlara karşı ısrarla mücadele etmek, tayin edici önemdedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin bilinçlendirilmesi ve siyasal iktidar mücadelesine yöneltilmesi ile reformist-uzlaşmacı anlayışlara karşı mücadele birlikte ele alınıp yürütülmelidir. Çünkü, parlamenterist-reformist partilerden tutun da, tüm sarı sendika ağalarının pratikleri, özünde hepsinin birleştiği nokta, işçi sınıfının dinamik, devrimci enerjisini sistemin içerisinde eritip yok etmektedir.

Bu anlayışları alaşağı etmenin, proleter devrimcilerin işçi sınıfı içinde bütün güçleriyle yer almasına bağlı olduğu açıktır. Doğru bir yönelimle kitlelerin içerisinde siyasal teşhir faaliyetlerine ağırlık verilmesi ve bunun sıcak mücadele pratiği ile birleştirilmesi gerekmektedir. Bu faaliyetlerin yürütülmesi, partinin işçi sınıfı içinde kurumsallaşması yani fabrika komiteleri ve buna dayanarak sendikalar, işyeri komiteleri gibi örgütlenme araçlarının yaratılması ile mümkün olacaktır. Egemen sınıfların, örgütlenme önünde kurdukları ağır barikatları aşmanın tek yolunun, illegal parti komitelerinin oluşturulmasından geçtiğini birçok ülkenin devrim deneylerinden görmekteyiz.

Sınıf bilinçli öncülerin görevi, kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkartarak, onları, sistemi temellerinden sarsacak siya-

sal iktidar uğruna bir mücadeleye, proletarya partisinin çizgisinde bir mücadeleye çekmektir. Yani, şehirlerde işçi sınıfı mücadelesini; proletarya partisinin merkezi görev faaliyeti ekseninde, yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerin, toplumsal alt-üst oluşumunun şah damarı olan, gerilla mücadelesi ile birleştirerek politik iktidar mücadelesine yönlendirmektir.

KRİZ İLE EMPERYALİZM İÇİCEDİR...

Artı-değeri çoğaltmaktan, yani kar oranını arttırmaktan başka bir amacı olmayan emperyalist-kapitalist sistemin, süreklilik arz eden krizleri hep vardı, bundan sonra da derinleşerek var olacaktır. Sömürücü sınıflar, ne zaman karlarında bir azalmayla karşılaşılıyorsa krizler yaşamakta, bu krizleri aşabilmek için, yeni politikalara ve düzenlemelere ihtiyaç duymaktadırlar. Bu politikaların içinde yeni olmayan tek düzenleme ise emperyalizmin sömürü ve talan karakteridir. 1929'daki aşırı birikim krizi, II. Paylaşım savaşından sonra Keynesyen politikalarla aşılmaya çalışılmıştı. Bu politikalarla, emekçiler, görece yüksek ücretler ve sosyal güvenlik imkanları ile bir yandan mücadele dışına çekilirken, bir yandan da sokuldukları tüketim çılgınlığı sonucu, sistemin daha iyi işlemesine de yol açmışlardı. Kitlelerin yükselen mücadelesine ve savaşın ardından bütün dünyada yükselen sosyalizmin baskısına sermaye sınıfı, emekçilerin ağızına "sosyal devlet" adında bir parmak bal çalarak yanıt vermişti. Bu sayede yeni kurduğu sermaye birikim modelinin de iyi işlemesine sağlamıştı. Keynes modeli krizi aşmada kısmen bir rahatlığı getirmişse de, emperyalist-kapitalist sistemi 70'lerde yeni bir kriz ile karşı karşıya kalmaktan kurtaramamıştır. Krizi aşmak için yeni yeni politikalara, modellere ihtiyaç duyulmuştur. Bu durum da; artı-değeri çoğaltacak yani karı arttıracak biçimde sistemin "yeniden yapılandırılması" olarak karşımıza çıkıyor.

Dolayısıyla yeni saldırı politikaları, sistemin tüm kurum ve kuruluşlarının, uluslararası ilişkilerinin, üretim süreçlerinin, emek örgütlerinin ve çalışma ilişkilerinin yeni modele göre uyarlanmasını içermektedir. Bu uyarlanma sonucudur ki; "sosyal devlet anlayışı" yerine "küreselleşme" ve devamında devletin küçülmesine, "fordist üretim" tarzı yerine "post fordist üretime" (esnek üretim), sınıf mücadelesi yerine "sınıflar arası uzlaşma" hayata geçirilmeye çalışılmaktadır.

En genel haliyle YDD saldırıları, emekçilerin ücretlerinin düşürülmesini, kamu harcamalarının budanmasını, özelleştirmeleri, sendikasılaşmama, spekülasyon sermaye hareketlerinin serbestleşmesini ve önündeki korumacı engellerin kaldırılmasını içermektedir. Emegi parçalamaya ve maliyetini düşürmeye yönelik olan bu saldırı politikaları, emekçilerin yüzyıllardır süren mücadelelerini geriletmeyi ve kazanılmış haklarını gasp etmeyi hedeflemekte, daha fazla yoksulluğu, açlığı, işsizliği, örgütsüzlüğü, barbarca sömürüyü ve eşitsizlikleri tüm dünyaya yaymaktadır.

"TARİHİN SONU" MU?

Sermaye düzeni varlığını sürdürebilmek için baskı ve terörün yanı sıra hatta kimi zamanlar öncelikle kitlelerin bilincine hakim olmaya, sömürü ve talan düze-

ninin zorunlu ve değişmezliğine yönelik bir bilinç oluşturmaya çalışır. **Çünkü, kitlelerin bilincine kim hükmederse savaş da o kazanacaktır.**

Bunun içindir ki; YDD'nin çok yönlü ve kapsamlı saldırısında en fazla öne çıkan ideolojik saldırılar olmuştur.

“Doğu Bloku ve özellikle de SSCB'nin dağılmasıyla birlikte kapitalist sistemin üstünlüğü ve alternatifizliği tarih tarafından tartışmasız bir biçimde kanıtlanmıştır. Artık dünyada tek başına egemen olan ekonomik sistem kapitalizm, politik sistem ise liberal demokrasidir.”

Burjuva ideologlardan Francis Fukuyama, “Tarihin Sonu ve Son İnsan” kitabında, emperyalist-kapitalist sistemin tek ve alternatifiz bir sistem olduğunu, büyük vaatler ve büyük umutlarla dünya emekçi halklarına böyle muştuluyordu. Bu sistem ile savaşlar ve sınıf mücadeleleri dönemi sona ermiş, kapitalizm istikrara kavuşmuş; bütün insanların ayrımsız olarak eşit biçimde yararlanacakları refah ve mutluluk için koşullar oluşmuştu. Teknolojik devrim ve bilgi çağı insanlığa yepyeni ufuklar açıyordu. Tarih bitmiş, liberal demokrasi, “diktatörlük” eğilimlerine ve denemelerine galebe çalmıştı. Rus Sosyal Emperyalizmi yenilgiye uğratılmış, güya bu dayanakla kapitalist-emperyalist sistem “ebedi zafer”ini ilan etmişti.

Bütün bu argümanların, kapitalist-emperyalist sistemin kendini yeniden üretmediğinin ve çözümsüzlüğünün ifadesi olduğu daha birkaç on yıl bile geçmeden ortaya çıktı. Bugün, bu toz pembe dünya, yerini hızla hayal kırıklığına ve giderek keskinleşen sınıf mücadelesine bırakıyor. Çünkü, “Yeni Dünya Düzeni” insanlığa acı ve göz yaşından başka bir şey bırakmadı.

“TARİHİN SONU”NUN SONU

“Küreselleşme” adı altındaki uygulamalar tüm dünyada eşitsizliği derinleştirmiş, emperyalist ülkeler de dahil olmak üzere yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı çığ gibi büyümüştür. “Sadece son yirmi yılda Sahra Afrika'sı ülkelerinde mutlak yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı 80 milyon artmıştır. Doğu Avrupa ve Asya ülkelerinde de yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı İmilyondan 24 milyona ulaşmıştır. Amerika'nın kendi içinde de gelir dağılımındaki eşitsizlik 2inci paylaşım savaşından bu yana en üst seviyeye çıkmıştır.” (E. Yıldızoğlu, 12 Kasım '01, Cumhuriyet)

Birleşmiş Milletler verilerine göre, en kötü durumda olan ülkelerin, “küreselleşmeye en iyi uyum sağlayanlar” olarak örnek gösterilen ülkeler olması dünyadaki durumu en iyi şekilde özetliyor. Verilerin rastgele alt alta yazılması dahi korkunç tabloyu gözler önüne sermeye yetiyor. İşte küreselleşmenin “nimetleri!”

Bir buçuk milyara yakın insan sağlık tesislerinden yoksun durumdadır. Açlık had safhaya ulaşmıştır. 600 milyon civarında insan okuma-yazma olanaklarından yoksundur. Sadece Avrupa'da köpek mamasına harcanan para, koca bir Afrika'nın gıda ve sağlık gereksinmelerini karşılayacak bir noktaya gelmiştir. Buna karşın, her yıl silahlanmaya ayrılan ve tekellere aktarılan para 800 milyar doları geçmektedir. Oysa bu parayla, milyonlarca aç insana ekmeğe ve iş sağlanabilir. Küresel kapitalizm, 180'e yakın ülkenin içinde sadece 20'yi aşkın gelişmiş ülkeyi, zenginliğin ve refahın bulunduğu bir konuma çıkarmıştır. Bugün dünyada 348 kapitalist zengin, (bazı araştırmalara göre bu sayı 447'dir) dünyanın toplam nüfusunun 2,5 milyarına denk bir servete sahip-

tir. (Aktaran, Susan George, Cumhuriyet Ekonomi 14 Nisan 1997)

Bugün yoksulluk, açlık, sefalet ve savaşlar bütün dünyada kol gezer durumdadır. 7 milyonluk İsviçre'nin yıllık geliri, 500 milyon insanın yaşadığı Afrika'nın yıllık gelirine eşit bir haldedir. Dünya nüfusunun en zengin %20'si ile en yoksul %20'si arasındaki gelir farkı 30 yıl önce otuzda bir idi. Şimdi ise yetmiş sekizde bire ulaştı. BM'nin Kalkınma Programı yöneticisi şöyle diyor: “Eğer mevcut eğilim devam ederse, sanayi-gelişmiş ülkelerle gelişmekte olan ülkeler arasındaki ekonomik farklılık eşitsiz olma aşamasından gayri insani aşamaya geçecek.” (Le Monde Diplomatique Ağustos 1997.Akt.age.s.21)

Bu yalın gerçek, “ideolojiler öldü”, “sınıf mücadelesi bitti” sloganıyla perdelenmeye çalışılıyordu.

Bu söylemler ile “YDD” nin “Kağıttan kaplanları”, kapitalist sisteme karşı düşünmeyi, gelecek kurtuluş tasarımlarının önünü kesmeyi ve toplumsal mücadele ve örgütlenme sürecini kirmayı amaçlıyordu. Diğer yandan, işçi sınıfının tarihsel rolünü, yani insanın insanı sömürdüğü bir sisteme son verecek mücadeleyi ve o mücadelenin öznesini oluşturan işçi sınıfının devrimci rolünü kırmayı hedefliyordu. Bunun nafi bir çaba olduğu dünya emekçi halklarının tepkileri, grevleri ve eylemlilikleri ile ortadadır. Ve tersine, tarih, sınıf mücadelelerinin varlığına şahitlik ederek ilerlemesine devam ediyor.

“Tarih ve ideoloji, sınıf mücadelesinin itici gücüyle muharebe yapmaya devam etmektedir; Fukuyama'nın saçma sözleri tarihe çarpıp geri tepmiştir ve farklı sınıfların ideolojileri arasında muharebeler devam etmiştir; söz konusu olan ister dinleriyle Arap köktenciler olsun, ister burjuva ideolojisinin çeşitli biçimleriyle neo-liberaler, neo-pozitivistler ve faşistler olsun, isterse de Peru Komünist Partisi'nin önderlik ettiği Halk Savaşı dahil, bilimsel ideolojimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm'imizle biz komünistler olalım. Dolayısıyla bir kez daha burjuvazinin yalanları ve sahte teorileri, rüzgarda duman gibi dağılmaktadır.”

(Abimael Guzman, Seçimlere Hayır! Halk Savaşına Evet! Belgesinin İncelenmesi Temelinde Rektifikasyon Kampanyası Üzerine-Kazanılacak Dünya, 1993/19)

İşçi sınıfını mücadeleye zorlayan emperyalist sistemin kendisidir. Sömürü ve baskı her geçen gün daha üst boyutlara çıkmaktadır. Emperyalizm karmaşa yaratmaya ve her defasında krizlerle boğuşmaya ve yenilmeye devam edecektir. Onun varlık koşulu budur. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ve özellikle de Maoizm, bu gerçeğin ışığında dünya proletaryasına yön vermektedir.

Gerçekten de; Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimsel ideolojisinin yön verdiği Peru, Nepal, Filipinler ve Hindistan'da Halk Savaşı'nın güçlü yükselişi, dünya halklarına umut olmaya devam etmektedir. Maoizm bayrağı her geçen gün dünya gericiliğinin burçlarına dikilmek üzere yükselmektedir.

ÖFKE BÜYÜYOR, SINIF MÜCADELESİ KESKİNLEŞİYOR

Emperyalistlerin ve uşaklarının uzun süredir gündeminde olan, sosyal hakların gasp edilmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, kıdem tazminatlarının kaldırılması, resen emeklilik, sendikasılaştırma, özelleştirme vb. bir dizi uygulamayla iş hukukunun esnekleştirilmesi çabası işçiler, emekçiler, ezilenler tarafından çeşitli düzeylerde eylemlerle, tepkilerle karşılanmaktadır. İşçiler,

emekçiler uzun süren uzlaşmacı önderlikle ve beraberinde ideolojik dejenerasyon etkilerine rağmen tepkilerini eyleme dönüştürmüşlerdir. Eylemi satan sendika ağalarına, grev kırıcılarına, işten atmaların yoğunlaşmasına, devletin kolluk güçlerinin saldırılarına rağmen, direnişler devam ettirilmiştir. Kendiliğinden gelişen, başarı ya da başarısızlıkla sonuçlanan bu eylemlerde görülmesi gereken yan, işçi sınıfının neo-liberal saldırılara karşı ayağa kalkışdır.

Kolombiya'da on binlerce öğretmen, kamu işçisi ve öğrenci IMF ile yapılan anlaşmaların şekillendirdiği bütçeyi protesto etti, başkent Bogota ve bazı diğer büyük kentlerde yürüyüşler düzenlendi. Bucaramanga kenti yakınlarında gençler, otoyolu barikatlarla kapadı. (10.06.2001, Evrensel)

Sosyal güvenlik sisteminde AB çerçevesinde yapılmak istenen değişiklik Yunanistan'daki emekçilerin tepkisine neden oldu. Başta emeklilik yaşı ve emeklilik sonrası verilecek maaşlar konusu olmak üzere çalışma düzenini etkileyecek değişikliğe karşı çıkan sendikalar, 25 Nisan 2001'de genel grev yaparak tepkilerini dile getirdiler. Haklarını korumak için gereken her yola başvuracaklarını ilan eden sendikalara üye yüz binlerce emekçi, başta Atina ve Selanik olmak üzere tüm şehirlerde yürüyüşler yaparak hükümeti kınadılar. Emeklilik yaşının 65'e çıkarılması, emeklilikte alınacak maaşın aktif çalışma maaşının yarısı kadar olması gibi düzenlemelere karşı yapılan eylem başta çiftçiler, gazeteciler ve kilise papazları olmak üzere hemen her kesimden destek geldi. (26 Nisan 2001 Cumhuriyet)

Güney Kore'de IMF destekli “yeniden yapılanma” programına karşı Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu (KTCU) tarafından düzenlenen eylem 15 bine yakın işçi katıldı. Polislin saldırıdığı eylemde 20 işçi yaralandı. Saldırgan 600 polise direnen işçiler, polis barikatını dağıttılar. (27.07.2001, Evrensel)

Ekvador'da ABD emperyalizminin işbirlikçisi Jamil Mahuad hükümetinin izlediği ekonomi politikaları ve özelleştirme saldırısını püskürtmek üzere, 17 Ocak 2000 tarihinde başlatılan süresiz genel grev, 21 Ocak günü ülkenin birçok bölgesinde kurulan barikatlarla genişleyerek bir halk ayaklanmasına dönüştü. İşçilerin ve Genel İşçi Sendikasının (UHTE) bu eylemler içinde yer alması, kamu işletmelerinin işçileriyle (yaklaşık 300 bin civarında) 120 bin üyeli öğretmenler sendikasının aktif rol üstlenmesi, ordunun bölünmesi ve bazı subayların halkın yanında yer almaları, Ekvador işçi ve devrimci hareketinin güçlenmesi ve mevzi kazanması için ek olanaklar sağladı.

Endonezya, Malezya ve Hindistan gibi ülkelerde de çeşitli eylemler gerçekleşti. Meksika'daki grev, gösteri ve “yerlilerin yürüyüşleri”, Endonezya'da Suharto ve Zaire'de Mobutu diktatörlüklerine karşı halk eylemleri, ayaklanmalara varan öfkeli patlamalar yaşandı. Meksika'da Alman tekeli Volkswagen'in Puebla tesisindeki 12 bin 500 işçi ücretlerde yüzde 25 oranında artış yapılması talebiyle greve çıktı. Güney Afrika'da Mercedes üreten Daimler Chrysler fabrikasının 4 bin işçisinin ücret artışı talebiyle başlattığı grev, özelleştirmeye karşı yapılan iki günlük genel grevle birleşti.

Rusya'da da yüzbinlerce işçinin katıldığı çok sayıda eylem gerçekleşti. 20 milyon civarında işçinin gerçekleştirdiği kitlesel grevler, işçilerin bu ülkede daha ileri mücadelelere yönelmesinin olanaklı olduğunu ortaya koydu. “Hür dünya ile birleştirme” heycanının yaratıldığı bu ülkede, sonradan

kapitalizmin zulmünü yaşayarak görenlerin eskiyi aramaya yönelmeleri, “komünizm tehdidi”nin yeniden boy verdiği tartışmalarına yol açtı. Oysa burjuvazi bu ülkenin halklarına, kapitalizme tam entegrasyonun sağlanmasıyla tüm sıkıntılarının son bulacağı vaadinde bulunmuştu. Rusya'da işçiler grev ve gösterilerin yanı sıra parlamento binasına baskın düzenlemeye kadar çeşitli eylemler düzenleyerek ödenmeyen ücretlerinin ödenmesini sağlamaya çalıştılar.

9 Kasım '01'de Katar'ın başkenti Daho'da yapılan, Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) toplantısında gündeme getirilen saldırılar (Tarım sektörü, hizmetler sektörü, uluslararası tahkim, elektronik ticaret, kamu ihaleleri, fikri mülkiyet hakları) emperyalizmin, dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin ürettiği değerleri yağmalamaya çok daha hoyrat bir şekilde devam edeceğini gösteriyor. Bu aynı zamanda, dünya ölçeğinde Afganistan'da yapılan katliama benzer daha yaygın katliamların gerçekleşmesi, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin yıkımının daha da derinleşmesi anlamına geliyor. Öte yandan, bu aynı süreç, tüm dünyada anti-emperyalist mücadele dinamiklerinin daha da büyüyeceğini göstermektedir. Son yapılan DTÖ toplantısı ve emperyalist savaş, dünyanın dört bir tarafında kitlesel gösterilerle protesto edildi.

Hollanda'nın Rotterdam kentinde 10 Kasım 2001 günü bin kişinin katıldığı bir miting düzenlendi.

İsviçre'nin Cenevre Kantonu'nda, DTÖ ve savaş karşıtlarının düzenlediği mitinge on bini aşkın insan katıldı. Mitingde, kapitalizme, savaşa, gelir dağılımındaki eşitsizliğe ve Türkiye'deki baskılara karşı konuşmalar yapıldı.

Hindistan'da Komünist Parti tarafından ABD Konsolosluğu önünde yapılan eylemde 25 bin kişi bir araya gelirken, Tayland'ın başkenti Bangkok'ta binlerce çiftçi ve işçinin yaptığı eylemin merkezinde DTÖ'nün tarım politikasının protesto edilmesi vardı.

Filipinler'de ABD Konsolosluğu önüne yürümek isteyen 5 bin kişilik bir grupla polis arasında kısa süreli çatışma yaşanırken, topraksız köylü hareketleri tarafından da karavan yürüyüşü düzenlendi.

KRİZLER ÜLKESİ TÜRKİYE...

Emperyalist-kapitalist dünyaya entegre vaziyette işleyen Türkiye ekonomisi, komprador-feodal tipte yapılanması nedeniyle, gelinen noktada dünya çapında yaşanan krizin bünyesindeki yansımaları daha ağır ve çarpıcı biçimde hissetmektedir. Türkiye'de, Kasım ve Şubat aylarında üst üste yaşanan krizler bu tespitini çarpıcı örneklerdir. Ayrıca Başbakan Ecevit'in “Yabancı yatırımcıların Türkiye'ye yatırım yapmalarını kolaylaştırıcı önlemler alma kararındayız” (19 Kasım '01, Evrensel) açıklaması krizlerin ve yoksulluğun derinleşerek devam edeceğini göstermektedir.

22 Kasım 2000 krizi ile ondan fazla banka batmış, 12 milyar dolar kayıp olduğu, bankaların 20 milyar dolar “görev zararı” olduğu söylenmiştir. Görev zararı olarak ifade edilen şey, siyasilerin isteğiyle büyük patronlara verilen kredilerdir aslında.

Şubat 2001'de yeniden kriz patlak vermiş, bundan önce, 600 bin TL olan dolar, 1 milyon 650 bin liraya fırlamıştır.

Hükümet, gelirleri artırmak için maaş ve ücretleri, tarımda sübvansiyonları da-

tiyor. Devlet harcamalarındaki kısıtlamalar sağlık, eğitim, barınma gibi kalemlerden yapıldığı için, bundan zararlı çıkan en yoksullar olmuştur.

Krizden bugüne 1 milyondan fazla kişi işsiz kalmıştır.

Türkiye'nin 120 milyar dolara ulaşan dış borcunun, yıl sonunda 150 milyar dolara çıkması beklenmektedir.

2000 yılında bütün çalışanların ve emekçilerin ücretleri gerilemiştir. 1994 yılı 100 olarak kabul edildiğinde, özel imalat sanayinde %6, tekstilde %8, giyimde %9, kamu alanında %15, emeklilerde %13 geriledi.

2000 yılında gelir adaletsizliği üzerine yapılan araştırmalar çarpıcı bir gerçeği ortaya koymaktadır. En zengin ile en yoksul arasında 256 kat gelir farkı var. Nüfusun yüzde 20'si üretilen toplam zenginliğin yüzde 80'ine el koyarken, yüzde 80'lik çoğunluk yüzde 20'lik bir dilimi paylaşıyor. 2001 Şubat krizi ile birlikte zengin ve yoksul arasındaki uçurum daha da büyümüştür. IMF'nin dayattığı "tarım reformu" ile ilk elde 9 milyon küçük üreticinin toprağından sökülmesi ve işsiz kalması gündemdedir.

Türk-İş'in yaptığı araştırma ülkedeki yoksullaşmanın geldiği boyutu daha çarpıcı şekilde gözler önüne seriyor. Türk-İş; dört kişilik bir ailenin geçinebilmesi için gerekli para tutarını ifade eden yoksulluk sınırını 676 milyon lira olarak hesapladı. Türkiye'de 15 milyon 360 bin kişi, temel gereksinimlerin karşılanması için gerekli para tutarını ifade eden yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Türk-İş, temmuzda net asgari ücretin 107 milyon lira, en düşük memur maaşının 203 milyon lira, SSK emeklisi aylığının 159 milyon lira, en düşük Bağ-kur emeklisi aylığının 120 milyon lira ve en düşük memur emekli aylığının da 220 milyon lira olduğuna dikkat çekti.

Bütün bu sonuçlardan geriye kalan; toplumsal desteği azalmış ve milyonların nefretini kazanmış beceriksiz bir hükümet, kukla tiyatrosuna dönüşmüş bir parlamento ve baskıyla ayakta kalmaya çalışan bir devlettir.

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI AYAĞA DOĞRULUYOR....

12 Eylül AFC (Askeri Faşist Cunta), başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun ilercisi, devrimci, demokrat tüm kesimlerine azgın bir saldırı başlatmıştır. Milyonlarca insanı işkencelerden geçirmiş, zindanlara tıkmış, temel hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmıştır. '82 Anayasası ile birlikte öncelikle iş yasalarında yeni düzenlemelere gidilmiştir.

2821 sayılı sendikalar ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt kanunu ile emekçilerin aleyhine ne varsa maddeleştirilerek işçi sınıfının mücadelesi ortadan kaldırılmak istenmiştir. Grev hakkı kuşa çevrilmiş, hak grevi, genel grev, destek grev türleri yasaklanmış, birçok işkolunda tamamen ortadan kaldırılmıştır. Bu yasalarla 6 milyonu aşan sendikalı işçi sayısı, 2 milyon altına düşürülmüştür.

Aradan 10 yıl bile geçmeden '89 bahar eylemlilikleriyle ayağa doğrulan, '89 ve '90 1 Mayıs'ıyla ayağa dalkan ve 3 Ocak Genel Grevi ile madenci direniş ve yürüyüşleriyle harekete geçen işçi sınıfı, yasaklara ve yasalara rağmen gerileme tavrına girmemiştir.

İşçi sınıfının bu ayağa doğruluğu, "Bu yasalarla grev yapılmaz" diyen reformist-uzlaşmacı sendika ağalarına ve koydukları

yasaklarla sınıf mücadelesinin dibe vurduğu ham hayaline kapılan, faşist düzenin bekçilerine verilen, en güzel cevap olmuştur.

'89'da Petrol-İş'in dayanışma ve iktidarı protesto için 7 Ağustos'ta yaptığı genel direniş, Tümtis, Topkapı Ambar işçilerinin hapisanelerdeki baskılara karşı 3 saatlik işi durdurmaları, Kazlıçeşme deri işçilerinin 1 Mayıs'ta bir gün üretimi durdurmaları gibi siyasi talepleri içeren direnişler yapılmıştır.

'91 Mayıs ve Haziran aylarına damgasını vuran işçiler, bahar eylemlerine göre daha ileri bir eylemlilik sergilemişlerdir. Kamu emekçilerinin grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak talebi için, fiili ve meşru mücadelesini başlatması, aynı yıllarda yaşanmıştır.

Bu eylemlerde pasif eylem biçimlerini en aza indiren işçiler, sokakları, caddeleri işgale uğratmakla, trafiği felç etmekle kalmamış, otoyollar saatlerce kesilmiştir.

Takip eden yıllarda, IMF ve DB patentli ekonomik programlara karşı işçi ve emekçilerin kitlesel mücadelesi, yüz binlerin alanlara ve sokaklara çıkmasıyla, birkaç kez genel iş bırakma eylemiyle ve küçük çaplı çeşitli grev ve direnişlerle protesto edilmiştir. Özelleştirmeye, "Sosyal güvenliğin tasfiyesi"ne, işten atma-

"Emekli-lik yaşının yükseltilmesine", "sendikal örgütlenmeye" yönelik baskılara, kamu emekçilerinin mücadelesini etkisiz kılmak üzere gündeme getirilen grevsiz "sendika hakkı" aldatmacasına ve tarım ürünleri taban fiyatı uygulamalarına karşı eylemler birbirini izledi. Son yılların 1 Mayıs kutlamalarına yüz binlerce insan katıldı. Ana kitlesini işçilerin oluşturduğu bu kutlamalarda, polis saldırılarını, satılmış sendika ağalarının tutumlarını etkisiz kılınarak, taleplerini dile getirildi ve yeni mücadeleler için çağrıda bulunuldu.

En son 9 Kasım '01'de, "İşsizliğe, Yoksulluğa, Yolsuzluğa ve Savaşa Hayır" mitingine 25 bine yakın işçi ve emekçi Ankara'da alanları doldurdu.

Bütün bu eylemlere, direnişlere damgasını vuranın "kendiliğindencilik" olduğu ortadadır. Eylemlerin yüz binlerle yapılması, siyasal bir takım talepleri içermiş olması bu gerçekliği değiştirmez. Sınıf, burjuva-feodal siyaset alanında kaldıkça, eylemi siyasal iktidarı elde etmeyi hedeflemeyecek, bu yüzden de sınıf siyasal bir takım talepleri dile getirebile, kendiliğinden çizgisini aşamayacaktır. Dönem dönem yükselen ve gerileyen sınıf mücadelesi tarihi, bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Ancak son yıllarda dünyada ve Türkiye'de sınıf hareketinin yükselmesi ve buna bağlı olarak da grevlerin daha direngen, direnişlerin de yaygın ve çeşitçe zenginleşmiş

olması son derece önemlidir.

Bize düşen, yükselen "kendiliğinden" hareketin yerine "kendi için" hareketi geçirmektir. Amaç, sınıfın siyasal iktidar uğruna mücadeleye, Proletarya Partisinin çizgisinde bir mücadeleye çekilmesidir.

SENDİKALARA BİÇİLEN ROL

Sistem bir yandan kendi kurumlarını "yeniden yapılandırırken" bir yandan da çeşitli DKÖ ve emek örgütlerini de bu politikaların hayata geçirilmesinde engel teşkil etmeyecek şekilde yeniden örgütlenmeye zorlamaktadır. DKÖ'leri Sivil Toplum Kuruluşları biçiminde, sendikaları ise reformist-uzlaşmacı yöneticileri aracılığıyla Ekonomik ve Sosyal Konsey (ESK) tarzında örgütlemektedir. Bu kurumları da, saldırı politikalarının emekçi halka kabul ettirilmesinde birer payanda haline getirmektedir. Böylece böl-parçala-yönet biçimindeki uygulamalarını, emek örgütlerine biçilen rol ile böl-parçala-örgütleye-yönet şeklinde hayata geçir-

olanaklar sunmaktadır. Bütün bu eylemler, dünya emekçi halklarının sisteme duydukları güvensizliğin, öfkenin dışı vurumudur.

Ülkemizde de, işçisi, kamu emekçisi, köylüsü, esnafı, öğrencisiyle her kesimden gelişen tepkiler sokaklara taşmaktadır. Gittikçe artan ve daha da artacağı, uygulanan politikalarla gün be gün açığa çıkan; yoksulluğun, açlığın, işsizliğin geldiği boyut ortadadır. Ve tüm bunlara karşı her türlü reformist-uzlaşmacı kuşatmaya rağmen gelişecek tepkinin artacağı da gün gibi açıktır. Bu günden her tarafa "Bir şey yapmalı" çığlıkları yükselmektedir. Sorun bunu "Ne yapmalı?"ya dönüştürmekte ve ne yapacağımızı da kavratmaktadır. Sorun, kitlelerin sokağa taşan öfkesini, günlük talepler uğruna yükselen mücadelesini siyasal hedefli mücadeleye dönüştürmektedir. Tam da bu noktada bir başka örgütlenmenin zorunluluğu doğuyor. Bu da, sınıf savaşımında hayati bir araç olan Proletarya Partisi çatısı altında örgütlenmedir.

Bu örgütlenmenin başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi sınıflar üzerinde ideolojik, siyasal ve örgütsel etkinliğini kurmadan siyasal iktidar mücadelesini yürütmek imkansızdır. Bu perspektiften yoksun olan, bir sınıfın, kendi tarihsel misyonunu kavraması, "kendi için" bir bilinç düzeyi göstermesi beklenemez. Bu bilincin kendiliğinden oluşmayacağı da açıktır.

Kitlelerin, zaman zaman bıçağın kemiğe dayanmasıyla yükselen eylemliliklerinin siyasal hedefli mücadeleye sıçratılmamasında, reformist-uzlaşmacı anlayışların önderliği ve etkisi belirleyici rol oynamaktadır. Bugün sınıfın içine nüfuz eden ve devrimin önünde ciddi bir engel olan bu anlayışlara karşı ısrarla mücadele etmek, tayin edici önemdedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin bilinçlendirilmesi ve siyasal iktidar mücadelesine yöneltilmesi ile reformist-uzlaşmacı anlayışlara karşı mücadele birlikte ele alınıp yürütülmelidir. Çünkü, parlamentarist-reformist partilerden tutun da, tüm sarı sendika ağalarının pratikleri, özünde hepsinin birleştiği nokta, işçi sınıfının dinamik, devrimci enerjisini sistemin içerisinde eritip yok etmektedir.

Bu anlayışları alaşağı etmenin, proleter devrimcilerin işçi sınıfı içinde bütün güçleriyle yer almasına bağlı olduğu açıktır. Doğru bir yönelimle kitlelerin içerisinde siyasal teşhir faaliyetlerine ağırlık verilmesi ve bunun sıcak mücadele pratiği ile birleştirilmesi gerekmektedir. Bu faaliyetlerin yürütülmesi, partinin işçi sınıfı içinde kurumsallaşması yani fabrika komiteleri ve buna dayanan sendikalar, işyeri komiteleri gibi örgütlenme araçlarının yaratılması ile mümkün olacaktır. Egemen sınıfların, örgütlenme önünde kurdukları ağır barikatları aşmanın tek yolunun, illegal parti komitelerinin oluşturulmasından geçtiğini birçok ülkenin devrim deneylerinden görmekteyiz.

Sınıf bilinçli öncülerin görevi, kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkartarak, onları, sistemi temellerinden sarsacak siyasal iktidar uğruna bir mücadeleye, proletarya partisinin çizgisinde bir mücadeleye çekmektir. Yani, şehirlerde işçi sınıfı mücadelesini; proletarya partisinin merkezi görev faaliyeti ekseninde, yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerin, toplumsal alt-üst oluşumunun şah damarı olan, gerilla mücadelesi ile birleştirerek politik iktidar mücadelesine yönlendirmektedir.

SİYASAL HEDEFLİ BİR MÜCADELENİN TAYİN EDİCİLİĞİ

Emperyalist savaşla birlikte, dünya genelinde dalga dalga yayılan savaş karşıtı gösteriler, emperyalist politikalara karşı Davos'tan Doha'ya kadar uzanan anti-emperyalist direnişler, tek tek ülkelerde açığa, yoksulluğa, işsizliğe karşı yükselen mücadeleler devrimci ve komünistlere muazzam

“Sendikalardaki çöküş, küreselleşmenin bir sonucu”

Şükran Soner 35 yıllık bir gazeteci ve sendikacı. İşçi sınıfının ve sendikalarının sorunlarıyla hem gazeteci olarak hem de sendikacı olarak hep iç içe oldu. Hala Cumhuriyet gazetesinde köşe yazarlığını sürdüren Şükran Soner’le sınıfın sorunları, Türkiye ve dünyadaki sendikacılığın durumu üzerine yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

- Kendinizi okurlarımıza tanıtabilir misiniz?

1966’dan bu yana gazetecilik yapıyorum. Başından beri de sendikal alanda uzmanlaşmak durumunda kaldım, habercilik olarak. O yıllar zaten İstanbul’da sendikal örgütlenmenin, özellikle de DİSK’in örgütlenme süreci idi. Sendikal hakların kabulü kamuda kolay olmuştu ama özel sektörde direnişle karşı karşıya kalındı. Ve devamlı direnişlerin, grevlerin, işten çıkarmaların yaşandığı bir süreçti; sendikaya bağlı ve sendikal değerlerin tartışıldığı yıllar. Bu süreçte işçi sayfası yaptım, derken böyle bir yoğunlaşma beni gazeteciler sendikasında da sorumluluk duyma durumuna getirdi ve ‘80’e doğru da Türkiye Gazeteciler Sendikası’nda Genel Eğitim Sekreterliği görevini aldım. İki dönem bu görevi yaptıktan sonra gazetede gerçek işçiliğin örgütlülüğüne yönelik yazılar

sözkonusu. Bu durum Türkiyeli işçi ve emekçileri nasıl etkiliyor?

-Şimdi yaşanan her kriz dünya ölçeğinde kaynakların merkeze toplanarak merkezin krizden kurtarılması operasyonu olarak yaşanıyor. Küresel krizlerin içine girip baktığımızda yakın planda bunu görüyoruz. Yani krizi merkezden uzak tutmak için giderek küreselleşen -çünkü sermaye küreselleşti- bilimsel-teknolojik devrimin araçlarının tekellerin eline geçmiş olması nedeniyle kendi kaosu içinde doğal krizler yaşanıyor. Ama tekeller bundan en ucuz kurtulmanın çaresi olarak sonuçta krizi kendi dışlarındaki alanlarda patlatmaya çalışıyorlar. Ayrıca sürekli her krizin sonunda krizden çıkış reçeteleri merkeze kaynak aktarımı biçiminde oluşuyor. Bizim ülkemize baktığımızda Türkiye krizlerinde de sermaye aktarımı olarak yaşıyoruz bunları. Örneğin 24 Ocak kararları so-

duyulmuştur. Çünkü 12 Eylül öncesinde bunun çok hızlı ve acımasız olmasına fren olabilecek bir sendikal anlayış sözkonusuydu.

- Yani toplumsal süreç bir anlamda ekonomik seviyeye indirgenmiştir 12 Eylül süreciyle...

-Bu ikisi arasında çok ciddi bir ilişki vardır her zaman, neden-sonuç ilişkisi. Siyasi süreçlerle ekonomik süreçler arasında doğrudan ilişki sözkonusudur. ‘80 sonrasında ise Türkiye’deki modelde klasik küreselleşmenin kurallarının az gelişmiş ülkeler için olan boyutu gündeme gelmiştir, yani kural-sızlaşma ağırlık kazanmıştır. Bu modelde kural-sızlaştırma zengin kuzeyde bile yaygınlaşmaktadır. Örneğin Teat-her döneminde İngiltere’de 8 milyon sendikal işçi vardı, bugün 4 milyon. İngiltere’de ev eksenli ekonomi yani kayıt dışı ekonomi 80’den bu yana iki katına çıkmış. Bu bütün Avrupa ülkelerinde de geçerlidir. Ancak yoksul ülkelerdeki boyutu ise çok yüksektir. Sonuç olarak yine rakamlarla 12 Eylül 1980’de Türkiye’de toplam 3 milyon sigortalı işçi vardı ve bu 3 milyonun 1,5 milyonu sendikalıydı. Bu dünya ölçeğinde bir rekordur. En yüksek sendikalaşma oranlarındandır. Bu rakam Amerika’da %14 iken, Türkiye’de %50. Türkiye’de 12 Eylül sonrasında kamunun küçülmesi, özelleştirmeler, taşeronlaştırma ve dışarıya doğrudan doğruya ihale yöntemleriyle iş yaptırma, fason üretim, ana üretimden yan sanayiye geçme... Sonuçta büyük bir nüfus patlamasına rağmen bugün geldiğimiz noktada sigortalı işçi sayısı 5 milyonu geçmiyor. Son krizden sonra düşmelerle birlikte sendikalı işçi sayısı 600 bine düştü. Ama bu arada kayıtsız çalışanlar da, işsizlik de iki katına çıktı. Aslında bugün aktif üretimdeki insan sayısı 30 milyona yaklaşıyor ve sanayide %50-60 düzeyinde kural-sız çalışma olduğunu biliyoruz. Bu temeller, Özalizm’in bir başka boyutu, çok ciddi biçimde yine sistemin bir sonucudur. Küresel ideolojinin, yeni dünya sömürü düzeninin tipik bir sonucudur bu. Yolsuzluklar, rüşvet, üretim karşılığı olmayan rantın ağırlık kazanması, çok uzun süre reel sektörün karlarının bile üretimden değil rant, bankacılık sistemi içinden geliyor olması. Dünya Bankası’nın açıklamasına göre dünya sermayesinin bugün rüşvete ödediği pay işçiyeye ödediği payın 2,5 katına çıkmış durumda.

Şimdi tüm bu tablo içinde bu rakamlarla birlikte sendikal örgütlülük de geriye gidiyor. Sendikal örgütlülükte çok büyük kayıplar var. Özellikle

‘80 sonrası Doğu Bloku’nun parçalanması çok kayıplar verdi. Sermaye “artık tek bir ideoloji vardır bu da küreselleşmedir,” dedi. Marksist tehlike altında kapitalizmin kendini demokrasiyle ayakta tutma arayışında; çalışanlara ve halk yığınlarına pay vermekte kullanılan tüm araçlar için “neden bu bedeli biz ödüyoruz” diyen sermaye Sovyetler’in dağılmasıyla da rahatlayınca bu bedeli ödemek istemedi. “Vergiler düşürülsün, sosyal devletle ilgili bütçelerde değişiklik olsun, kamu küçülsün.” Çünkü kamu işletmeleri sosyal devlet aracı olarak vardılar. Sosyal paylaşımında sosyal adaleti sağlayan araçlardı doğrudan doğruya. Ve tüm dünyada sosyal haklarda kademeli olarak kısıtlamaya gidildi. Bu da yetmedi dünya sermayesinin tekelleşmesine; ikinci aşamada çalışanlara ödenen ücretler yani toplu sözleşmelerle gelmiş olan haklarda niye daha fazla mesai ödeyeyim, niye ikramiye vereyim, niye pazar tatili için para ödeyeyim...Kısacası çalışma karşılığı ücret sloganyla doğrudan doğruya ve her alanda kısıtlamalar yaşandı. Toplu sözleşmelerle kazanılmış sosyal haklardan geri dönüş ve sendikal örgütlülüğü geriye püskürtmeyi gerekli kılıyordu. Dünya sendikacılık hareketi de kitlesel olarak kaybettiği üyelerini, birleşerek yok olmamaya çalıştı. Türkiye’de ise sendikalar bu arayışın içine dahi giremedi. Bunu hem yasal olarak yapamadılar, hem moral değerleri olarak yapamadılar. Ve her biri kendi çapında eridi.

- Bahsettiğiniz bu eriyiş doğal bir süreçti diyorsunuz. Küreselleşme saldırsının, reel sektörün dibe vurusunun, kayıt dışı çalıştırmanın...rakamsal sonuçları. Peki ideolojik olarak sendikalar bugün ne durumda? ‘80 öncesinde de sınıf sendikacılığı yapıldığı iddiasında değiliz ancak özellikle ‘80 sonrasında ideolojik olarak da bir dibe vuruş sözkonusu değil mi aynı zamanda?

-İdeolojik çöküş de aslında küresel sonuç ve Türkiye sonuçlarının bir bileşkesi. Küresel anlamda da bir ideolojik çöküş var sendikal harekette, bütün dünya ölçeğinde bir gerileme var. Çünkü bu, siyasette yaşandı öncelikle. Kapitalist ülkelere bakalım en çıplak olarak. Marksizm’e karşılık sosyal devlet anlayışı ortaya çıkmıştır, mesela sosyal demokrat partiler vardır. Batı demokrasilerinde (Amerika’da zaten

yazmaya devam ettim. Ama sendikal cephede işler giderek kötüleşti, TGS’nin örgütlülüğü özellikle 1990’lı yıllarda büyük darbe yedi, büyük gazeteler -medya yani- kural-sız çalıştırmaya geçerken önce sendikayı uzaklaştırdı işyerlerinden, arkadaşlarımız talimatla istifa ettirildi. Ve maalesef bu talimata uyarak çok hızlı bir şekilde bir kaç günde çok büyük kitleler halinde ayrıldılar ve önemli sözleşmelerimiz askıda kaldı. Sonra da sendikanın var olma yok olma sürecine girilmiş oldu. Ben de son iki dönem sendikanın çok ciddi tehdit altında olduğunu gördüm, kapanmaması için de başkan vekili olduktan sonra bu dönem başkan oldum.

- TC kurulduğundan beri sürekli krizlerle boğuşuyor, ekonomik ve buna bağlı olarak siyasi krizlerle. Son süreçte üç kutayı da kapsayan bir kriz

nucunda da büyük bir kaynak aktarımı yaşanmıştır. Peki sermayeye bu kaynak aktarımı nereden gelir? Kitleden olur, halktan olur. Dünya ölçeğine baktığımızda da dünyanın yoksul ülkelerinden zengin ülkelere doğru olur bu aktarım. Ve tabii bu yoksul ülkelerin emekçileridir en çok etkilenen. Ve sonuç olarak ama hep giderek daha boyutlu, kapsamlı, dünya ölçeğinde yoksullaşan, işsiz kalan, sosyal dampingin yaşandığı bir süreç oluyor. Ve Türkiye gibi yoksul ülkelerin çalışanları açısından da kazanılmış haklar sürekli geriye gidiyor. Bugün yaşanan da böylesi bir süreçtir.

- Bu tablo içerisinde 1980 öncesi ve sonrası Türkiye’deki sendikaların durumu nedir?

-Yukarıda bahsettiğimiz kaynak aktarımını sağlayan 24 Ocak kararlarını uygulayabilmek için 12 Eylül’e ihtiyaç

merkez sağ ile merkez sol arasında anlamlı bir ideolojik fark yoktu) sosyal demokrat ve işçi partileriyle merkez sağ arasında sosyal devlet anlamında ciddi bir ideolojik fark vardı, Sosyalist Enternasyonal çatısı altında toplanan. Bugünse Sosyalist Enternasyonal'in son toplantılarında eşitlik sözcüğü yalnızca kadın-erkek eşitliğinde geçiyor, başka hiçbir yerde yok. Bu ne demektir? *SE çevresindeki sosyal demokrat partiler kimliklerinden ve ideolojilerinden vazgeçtiler ve merkez sağ çizgiye geldiler.* Şimdi böyle bir süreç yaşanıyor ideolojik anlamda. Ve bu siyasi partilerde yaşanan bu solun ideolojik anlamda büyük bir kriz ve çalkantıda olması ister istemez sendikacılık hareketini de boşlukta bırakıyor. Batı demokrasilerinde daha önceki kurallı çalışma ekonomisinde işçi statüsünde çalışanlar ve sendikalar çok büyük ağırlıktaydı. Sosyal demokrat partiler varlıklarını işçi sendikalarına borçluydular, oy dinamiği olarak da. Ama örneğin Tony Blair sırtını İngiliz işçi sınıfı hareketine dönerken güvencesi İngiltere'deki değişmiş olan yapılanma yani sendikalı işçi sayısının 4 milyona düşmüş olması ve klasik üretim tipinden çok değişken çalışanların olduğu ve klasik sendikacılığın gücünün, ağırlığının kaybolduğu bir sisteme geçti. Bu Türkiye gibi ülkelerde tabii ki katlanarak büyüdü. Şimdi 600 bin sendikalının olduğu bir ülkede siz milyonlarca çalışmanı temsil edecek bir parti oluşturuyorsunuz, esas dayanacağınız güç sendika değil ki, çünkü sendika caydırıcı bir güç değil. Esnaf dernekleri, işsizler, çiftçi kurumları çok daha önemli sayı bakımından. O zaman sendika temelli, işçi hakları temelli bir ideolojiye gereksinim kalmıyor siyasette. Siyasetin deformasyonu sendikaları, sendikaların deformasyonu siyaseti negatif etkilemeyle ideolojik sapma süreci çok ağır biçimde yaşanıyor. Bu o kadar büyük bir ideolojik saldırı ki bir de

12 Eylül'ün deformasyonunu, yozlaşmasını işin içine kattığımızda Özalizm'in yükselen değerleriyle uzun zaman sendikacılık yapamama durumu sözkonusu. Bir de o kopmayı düşünün, öyle dinamik bir alandır ki bu, günlük dinamizm koptuğu anda kopar. Yani tabanla tavan koptu, taban diğer işçilerden koptu, farklı bir noktada kaldı, yeniden örgütlülük adeta olanaksız hale geldi.

- Siz 12 Eylül yasalarıyla bugün yeni bir sendika kurmanın imkansız olduğunu söylüyorsunuz. Peki mevcut sendikalar hem rakamsal olarak, hem ideolojik olarak bu durumdayken bu sürecin çıkışı nasıl olacak?

-Dünya da bunu sorguluyor zaten. Yani dünyada yeni örgütlülük nerede ve nasıl olacak sorgulaması var. Şimdi örgütlülüğün boşluğunu kapatmak üzere küresel ideolojinin kullandığı çok çarpıcı bir slogan var: *Bireyin özgürleşmesi ve sivil toplum örgütlerinin mucizesi diye.* Bununla çok farklı bir başka ayrılmaya gidiliyor, yani örgütlülüğü örgütsüzlüğe dönüştürüyor. Çünkü bu sivil toplum Demokratik Kitle Örgütleri (DKÖ)'nden farklı bir şey. DKÖ bir çıkar grubunun bazen bir ilçe düzeyinde de olsa bütünleşmesidir. STÖ'de örneğin tarikat örgütlenmesi de sivil toplumdur. Bu çok çarpık bir gelişmedir. Siyasi parti ideolojisi boşalıyor sistemde, emeğe dayalı siyasi parti yapılanması yok ama Ümraniye'deki kadınları örgütleyerek STÖ mucizesi yaratılıyor! Ümraniye'deki kadınların örgütlenmesi tabii ki önemli ama bu kadınların örgütlenmenin amacı Ümraniye'deki kadının kurtuluşu için örgütlenmesi değil. Ama çaresiz bir gerçeklik var, kitleler nerede? Örneğin dünyada dört elle sarınılan bu kadınların örgütlenmesi, Hindistan'daki SAVA örgütü Hintli kadınların yüzbinlerce okuma yazması olmayan, en yoksul, en aşağıdaki kadınları örgütlemeye çalışması, kadın emeği sömürsüne ilişkin sözleşmeler, klasik sendikal haklara ilişkin sözleşmeler değil ILO'nun gündeminde ağırlık olanlar, en aşağıdakilere ilişkin yeni sözleşmeler yaratmak gündemde olanlar. İşsizlerin örgütlenmesine çalışan ülkeler var, kitlesel emekliliğin yaşandığı ülkelerde emeklileri sendikal çatı altında toplayabilme arayışları var. Klasik sendikacılığın kendi içinde toparlanma ve yeni koşullara uyum arayışları yanında kural dışında olanlar için örgütlülük gereksinim var ve bu hepsi arasında bir ilişki kurmak gerekiyor. Çok farklı

konularda ve çok farklı örgütlülüklerde olan çalışanların çıkar ittifakı yapmaları gerekiyor.

- Çıkar ittifakı demişken hemen TÜSİAD'a geçmek istiyorum. İşçiler kayıt dışı ya da içi çıkar birliği temelinde bir araya gelmelidir diyorsunuz. Ama bugün patronlar örgütü TÜSİAD da bunun içine eklenmeye çalışıyor. Emek Platformu ile beraber hareket etme çabalarına giriyor. TÜSİAD'ın amacı nedir?

-Şimdi günlük ittifaklarla örgütlülük ittifakları aynı şey değil, bu doğrudan doğruya bir kriz sürecinde ortak çıkarları kullanma aracı bu son ittifak. Türkiye'deki sermaye, hükümetin krizden çıkış paketine, daha doğrusu IMF ve DB'nin reçetesinde sermayeye ayrılan paya veya sermayenin öncelikli olmamasına itirazı var. Hükümete ağırlığını tek başına duyuramayınca işçileri, emekçileri, siyaseti etkileyici araç olarak kullanmak istiyor burada. Bu çok doğal bir amaç. Burada da kullandığı şu, "benim sizi atmamam için sizinle birlikte hükümete derdimi anlatmamız gerek" gibi çok çıplak bir sloganla çıkıyor. Ama bunun bile geçerli olması için kural gerekiyor. Örneğin Almanya'da son seçimlerde işsizlik önemli gündemdeydi ve vergi indirimleri iki partinin de gündemindeydi. İşçi sendikaları orada bir koşul koyuyorlardı, "bizim vergi indirimine evet dememiz daha çok işçi çalıştırma karşılığı, işçi çıkarmama karşılığı olursa bir etkisi var bunun" diye. Şimdi bizdeki pazarlıkta işçi kullanılıyor ama verilecek kendi, vergi indirimi ve ihracat teşvikinde böyle ölçü yok. Orada sendikaların ağırlığını koyamamaları ve işçiler açısından bir kazık yenmesi olgusu var.

- Sonuçta sendikalar buna yeşil ışık yakıyor.

-Sendikalar burada o kadar kendi teslim olmuş durumdadır ki falanca işyerleri kapanmazsa "hiç değilse ben de sendika olarak kalırım, üyelerim de kalır" diye bakıyor. Sonuçta sendikacıların da alıştıkları bir yaşam biçimi var ve bundan da vazgeçmek istemiyorlar. Sendikalar kapandığı zaman bu yaşamdan vazgeçmek zorunda kalacaklar.

- 9 Kasım mitingini nasıl değerlendiriyorsunuz?

-9 Kasım dünya sendikacılık hareketinin gündeme getirdiği bir konuydu ve dünya çapında yapılan ve DTÖ'nün toplantısıyla bağlantılı bir eylemdi. Buna Türkiye'deki hiç bir sendikal örgütünün hayır demeye şansı yoktu. Ama ne ölçüde içindydiler bu tartışılır. Şimdi bu bir-

şeyi kavrayamamanın getirdiği sonuç.

O kadar kopuklar ki ideolojik anlamda, kavrayamamanın sonucuydu. Henüz Seattle'la başlamış ve küreselleşmeyi sorgulayan bir arayışla Türkiye sendikacılık hareketinin özdeşleşmesi söz konusu değil, bunun çok uzağındalar, göreceli olarak yapılarının gereği. KESK ve DİSK buna biraz daha yatkın ve biraz daha gündeme getirmeye çalışıyorlar, diğerleri ise daha çok "acaba bu aşamada zaten bizim krizimizle çakıştı, sendikaların son yediği darbelerle, devletin küçülmesi darbeleri doğrudan Türk-İş'i ilgilendiriyor, çünkü o örgütlü kamuda. Biz bunu hükümeti sıkıştırmak ve birşeyleri durdurmak için ne ölçüde kullanabiliriz" diye baktılar ve "hazır bir eylem yapılıyor" dediler. Çokça emek vermediler ve sonuç bu oldu. Tabii burada bir başka sorun daha var, sendikacılık çok büyük bir tehdit altında, siyasi irade tarafından şantaj altında. Ve bu şantaja karşı çıkamayacak bir sendikal yapılanma söz konusu. Yani onların birden bire başka bir çeşit sendikacılığa geçiş şansları da yok zaten.

-Aslında şu andaki durum devlet için çok daha avantajlı bir durum. Sendikacılığı tamamen bitirdiği durumda çok daha ciddi bir çıkışın da adımı atmış olacaktır.

-Hayır zaten tamamen yok etse bunun hesabını verecek. Bir defa demokrasi oynuyoruz diyemeyecek, sendikalar var diyemeyecek, sendikal sistem var diyemeyecek. Amaç sistem var deyip sistemin içerisinden sistemi işlevsiz kılmak. Türkiye'deki 12 Eylül'ün başarısı da buydu. O zaman da Anayasa çıktığı zaman o kavramları kullanmıştı, işne oyası gibi işlenmişti herşey. Yasaların bütünü var olan hakları düzenleme adına fiilen kullanılamaz hale getirmenin arayışlarının bir bütünüdür. Kurumların içi boşaltılmıştır ve bugün bunun sonuçlarını yaşıyoruz.

Unutmamak için notlar

Bir devrim şehidi için birşeyler yazmak çok zor bir iş. Hele ki bu insan birçok şeyi paylaştığını, yaşamındaki etkisi politik olmaktan çok insani yakınlığın ağır bastığı bir ilişkiyle tanımlanmışsa. Çünkü politik kategorilere çok alışkın bir dilimiz, düşün dünyamız var. Onunla bir şeyleri anlatmak, yazmak, dile getirmek, bir noktadan sonra şu içmek kadar doğal olabiliyor. Ama Mehmet Demirdağ için yazmak: Benim için salt politik kategorilerin yetersiz kalacağı, "zor" ama bir o kadar da keyifli bir iş.

Belki de bu satırları yazarken yüzüme bir gülümsemenin konuvermesi de bundan. Bir devrim şehidinin ardından yazmak, neden keyif verir ki" demeyin: Mehmet' i tanıyanlar bunu daha iyi anlayacaktır, onunla "ona dair yazı yazmak biçiminde de olsa" bir ilişki kurmuş olmanın beraberinde getireceği doğal bir durumdur bu.

Mehmet Demirdağ' ı 1987 yılı sonu veya 1988' de tanıdım. Aynı okulun öğrencisi idik. Mehmet benden bir yıl sonra geldi fakülteye. Benim okula başladığım yıl (1986) birinci sınıflardan derneğe katılım oldukça az olmuştu. Bu nedenle teoriler bile üretilmeye başlanmıştı. Bu teorilere göre YÖK uygulamaları ve lise ve üniversitedeki resmi-filili paralı eğitim uygulamaları, fakültenin sınıfsal bileşimini etkilemiş, sonuçta derneğe katılım azalmıştı. Tabii 1987 girişliler, bizim bu karamsar teorilerimizi alt üst etti. Neredeyse "kitle" halinde derneğe geldiler. Ve bu gelişte, Mehmet' in yadsınmayacak bir rolü vardı. Deyim yerindeyse bu akışın motoruydu. Ancak bunu salt kişisel niteliklerle açıklamak da materyalistçe olmaz. Bu nedenle dönemi de biraz açmaya çalıştım: 12 Eylül darbesi, deyim yerindeyse devrimci gelişime indirilen bir darbeydi. 12 Mart' ta önderce çıkışların ezilmesi programına göre davranan oligarşinin bu defa hedefi tüm bir halk olmuştu. 12 Eylül' ün tüm bastırma, sindirme çabalarına karşı, devrimci öncüler 1984, 15 Ağustos örneğinde olduğu gibi kimi zaman kırlarda kimi zaman da şehirlerde vurarak direniş ocaklarını söndürmediler. Ancak öncü hareketlerin dışında, kitle hareketi niteliğindeki bir direnişin gelişmesi için 6-7 yıl geçmesi gerekti. 1986 sonlarında başlayan Netaş grevi ve 1987 14 Nisan öğrenci direniş hareketin ilk kıvılcımları oldu. Özellikle bir kitlesel "korsan" olarak 14 Nisan, 12 Eylül' ün vaat ettiği "huzur ve güven ortamının" hiçbir zaman halka rağmen yaşatılamayacağı gerçeğini bir tokat gibi savurdu faşizmin yüzüne. Kendi meşruluğunu öyle bir dayattı ki gündeme, eyleme kaynaklık eden tek tip dernek yasası, hemen hasıraltı edildi.

Özellikle öğrenci hareketi açısından bir dönüm noktası olan 14 Nisan, harekete o sürece kadar damgasını vuran legalist, düzen meşruluğunu temel alan anlayışın bir kenara atılmasında belirleyici öneme sahip olmuştu.

14 Nisan ve Netaş grevi birer simgesel çıkıştı aslında. Toplum 12 Eylül cenderesini zorlamaya başlamıştı. Aslolarak 71-72 sürecinde atılan tohumların hala yeşermeye devam ettiği bu topraklar, baharın müjdesini veriyordu yine. "Ben ölmedim, burdayım, tohumlarımı çürütmedim işte" diye haykırıyordu faşizme.

İşte Mehmet Demirdağ' ın rolü de tam bu noktada anlaşılabilir. 1987-88' lere kadar hala 12 Eylül' ün baskısını, terörünü üzerinde hisseden ve buna göre davranan kuşak ile 14 Nisan sonrası elde edilen toplumsal halk nezdindeki meşruluğu sırtını dayayarak hareket eden yeni bir kuşağın ayırımıdan (kategorik olarak) söz edecek olursak Mehmet Demirdağ bu ikinci kuşağın fakültemizdeki yaratıcısıydı. Artık تنها köşelerdeki ikili fiskosların yerini anfi ve kantindeki açık tartışmalar almıştı. Kulaktan kulağa yayılan haberleşme, yerini açıkça yapılan eylem çağrılarına bırakmıştı. Ve önceki dönemden kalma davranış kalıplarının, kitle çalışması anlayışının aşılmasında Mehmet

dönemin özellikleri ile çakışan kişisel nitelikleri sayesinde öncü bir rol oynamıştı fakültemizde.

Peki buna yol açan kişisel özellikleri neydi? Mehmet herşeyden önce politik bir ortamdan geliyordu. Bir çoğumuzun üniversite ortamında tanıştığı sol alt yapıya sahip olarak gelmişti. İsrarlı bir polemikçiydi. Ama ısrarı inada dönüşse bile bilimsellik zemininden ayrılmamaya çalışırdı. Ben "Prusya tipi geçiş" kavramını ilk defa ondan duymuştum. Tartışmalara Maoist renkleri de çarpıcı tonlarda ekleyerek fakültedeki dernek ortamını oldukça zenginleştirmişti. Şaşırıcı bir edebiyat bilgisine sahipti. Türkçe dersinde okutmanla Brecht tartışacak kadar hakimdi edebiyata; özellikle de Brecht' e. Ama bunların hepsinden öte hasarı bir çocuk kadar girişken ve enerji dolu, her zaman güleç ve sosyal ilişki kurmaktaki başarılı yönüyle yukarıdaki niteliklerini politik kazanıma dönüştürüp dünyanın Türkiye' sini değiştirmeye azmiyle öne çıkıyordu Mehmet.

O' nun için "hasarı bir çocuk" benzetmesini kullanırken, içimden ne kadar da uygun düşünüyordiyim. Bazıları bu "çocuk" lafına çok bozulur. Ama her şeyin en saf, dürüst ve sınırsızca yaşadığı bir dünya olarak çocukların dünyası, devrimcilerinkine çokça benzer. Mehmet ise bu nüeliklerin yanısıra sürekli kendine yeni oyunlar icat eden, yerinde durmayan çocuklar gibi sürekli hareket halindeydi. Onun girişkenliğini, enerji dolu oluşunu ve neşesini aklıma getirdiğimde belleğimdeki "hasarı bir çocuk" imajı daha da güçleniyor. (...) Ele geçen ilk fırsatta top oynamak gibi. Fakülte derneğimizin düzenlediği bir gezide hemen Kürtler- Türkler "milli" takımları kurulmuş ve Mehmet de yerini almıştı. Benim katılmadığım bu geziye dair anlatımlardan, Mehmet' in "kapitan" lardan biri olduğu anlaşılıyor.

Bizim fakültenin, özellikle de o yıllarda sadece elektronik ve bilgisayar bölümlerinin bulunduğu Maslak Kampüsünde kalan kısmının, genel anlamda diğer okullardan ayrılan bir özelliği vardı: Oldukça değişik siyasi akımlardan insanlar olmasına rağmen aramızdaki dostluk, diyalog her zaman canlı olmuştu. Özellikle Mehmet' in gelişle tartışmalar yeni bir renk kazanmış ama ilişkilerindeki sıcaklıktan eksilen bir şey olmamıştı. O zamanlar başka fakülteelerde grupların bırak selam vermeyi, birbirlerinden ateş bile istemediğini duyunca amma şaşırır, garipserdik. Politik ilişkilerinde herşeyden önce bir insani ilişki biçimi olduğunun bilincindeydik. Bu birinci birlikte yaşadık ürettik. Ve bu sürecin oluşumunu Mehmet' in kaynaştırıcı neşesi olmaksızın düşünemiyordum.

Öncesinde de benzer bir ortam vardı fakültemizde. Ama bu daha çok 12 Eylül sonrası koşulların getirdiği zorunluluklarla şekillenmişti. Sonrasında ise bu koşullar görece ortadan kalktıktan sonra da bu ortam sürebilmişse, bunda bilinçli iradi duruşlar öne çıkmıştı. İşte bu bilinç ve iradede Mehmet vardı.

Bir gün Atilla İlhan okula söyleşiye gelmişti. Mehmet edebiyata olan merakı sağolsun, böyle bir şeyi kaçırmazdı. Beraber gitmiştik. Atilla İlhan, söyleşinin bir yerinde "... sömürüyü de Marx icat etmedi, emeği de, emek değerini de" diye sayarken "artı değeri de" deyişti. Ve Mehmet birden fırladı ayağa "hayır artı- değeri Marx buldu" diyerek itiraz başladı. Açıkçası ben farketmemiştim demagogiyi. Mehmet' in uyandırmasıyla ben de katılmıştım. Ancak salonun hem en arkasındaydık hem de sadece iki kişiydik, hem de salonun hiç dinmeyen bir gürültüsü vardı (Atilla İlhan' ın konuştuklarını da ses düzeni olmasa duymazdık) yine de bir düzeltme yapılmasını yapılırsa da bize söz verilmesini istemek için epey gürültü kopardık. Şu an bize katılanlar olup olmadığını hatırlamıyorum. Sonrasında salondan çıktım. Mehmet' in kalıp kalmadığı da belleğimde yok. Ama Mehmet' in ısrarcılığını, inadını çok iyi

anımsıyorum. Yaptığı salt bir akademik yanlış düzeltmek çabası değildi. Marksizm' i savunuyordu. İnadi, ısrarı, hırsı da buradan geliyordu. Mehmet' i ilk fark edişim de, böyle bir tartışmada olmuştu. Bir dernek toplantısında derneğin talepleri tartışılırken "bilimsel, demokratik-özzerk üniversite" talebinin neyi ifade ettiğinden hareketle bir kamplaşma oldu. Bir taraf bilimsel-demokratik, özzerk üniversite' nin devrimle kazanılabilecek bir talep olduğunu savunurken diğer taraf devrim öncesinde de bunun gerçekleştirilebilecek bir talep olduğunu savunuyordu. Üniversiteler bilimsel olabilir mi, bilim üretebilir mi, üretemez mi... derken sorun Türkiye' nin emperyalizme bağımlılığına geldi. Çünkü akademik söylemlerin ardında iki farklı politik kavrayış vardı ve bunlar ortaya çıktı. Bir bütün olarak Sovyetik ekolden gelen anlayışın emperyalizm çağındaki sömürge, yarı sömürge ve yeni sömürgelelerdeki devrim stratejisini kavrayabildiği görülmemiştir. (...) **Bu tartışmada Mehmet konunun özünü kavramış yeni bir ses, aynı zamanda polemikçiliği ve birikimleriyle de dikkatleri çekti.**

Bu tartışmanın yaşandığı toplantı neredeyse Mehmet' in "ben buradayım" diyerek kimliğini deklare ettiği bir toplantı oldu.

Süreç geliştikçe, ifade biçimleri de değişiyordu tabii. Ama Mehmet herşeyin içine kendi tarzını da katıyor, bana okunam için TMLGB yayın organını verirken, sanki "hasarı bir çocuğun" en son oyuncağını arkadaşlarına gösterdiği zamanki hallerine giriveriyordu.

1989-90 dönemi ilk yarı yılında, bu defa okuldan uzaklaştırma alan 5 kişinin içindeydik. Disiplin soruşturmalarını önce Fakülte dekanına yaptırmak isteyen okul yönetimi bana açılan bir soruşturmanın kampanyaya dönüştürülüp, dekanın fakültede iyice teşhir olduğundan ders çıkarak bu defa soruşturmayı rektörlük üzerinden yürütmüştü. Kimliğimizi inkar bir yana sahiplenilen bir savunma verdik ve beşimiz de uzaklaştırma cezasını aldık. Ceza gereği o dönem boyunca okula uğramamamız gerekiyordu. Ama kim takar. O sıra işe girdiğimden ara sıra uğrayabildim fakülteye yine Mehmet' i de görebilmiş oluyordum. Tabii ikimiz de uzaklaştırılmış olduğumuzdan dolay birbirimizi görünce muzip muzip gülmüşüydük.

Daha sonra başka bir işyerinde beraber çalışmaya başladık. Aynı işyerinde birkaç ay sonra 1 Mayıs' ta polis kurşunlarıyla vurulup felç olacak olan Gülay Beceren ve '96 ÖO direnişçisi olacak olan Nil Pınar' la da birlikteydik. Yine aynı okuldan olmamıza rağmen Gülay ve Pınar' ı da Beşiktaş tarihi çay bahçesindeki "Yeni Demokrasi Dergisi Gecesinde" Mehmet tanıştırmıştı. Akşamın geçeye kadar çalıştığımız bu işyerinden çıkışta anayola yürüyene kadar bulduğumuz bir tenake kutuyla "pas" oynardık. O işyerinden beraber kovulduk. Kovulduğumuz akşam, köprü altında beraber içtik. Bu defa da Karaköy' den Fındıklı' ya kadar bir motor yağtı tenekesini tekmeleyerek yürüdü.

Birkaç hafta sonra '90 1 Mayıs' ında Gülay vuruldu. Mehmet ve Pınar tutuklandılar. Biz ise Gülay' ın vurulmasını protesto eden gösterilerdeydik.

Daha sonra Mehmet' i, son olarak Gülay' ı ziyaret ettiğimiz Şirinevler' deki Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon merkezinde gördüm.

Cezaevine girdikten sonra çok kısıtlı bir iki haberden başka bir şey duymadım. Ta ki 1997 Kasım' a kadar. Mehmet 5 yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştü. Hemen akşam pankartları hazırladık elbirliği ile. Ertesi gün anma töreni düzenlendi.

Bir mesaj yazmak aklıma gelmedi değil. Ama o an bu fikir çok itici geldi bana. Mehmet' le o kadar canlı, o kadar somut bir ilişkimiz, paylaşımlarımız vardı ki; onun ardından kağıt, kalemin yabancılaştırıcı filtrelerinden geçmiş birşeyler ifade etmeyi kesinlikle kendime yediremedim. Konuşmak istedim. Doğrusu hem bir parça olsun insanların gözünde Mehmet olgusunu canlandırabilmek, hem de bir şekli ile kendimi, hissettiklerimi paylaşabilmeyi niyetim. Kendi adıma, pek başarılı olabildiğimi düşünmüyorum. Ama yine de, bana yazılı bir mesajdan daha iyi geldi.

Şimdi bu yazıyı yazarken kendimi daha da iyi hissediyorum. Çünkü tüm bunları paylaşmak-kişisel olmaktan çıkarmak, bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor.

Her paylaşma eylemi gibi.

Mehmet' i bir efsane, bir kahraman gibi değil de, tanımış olmaktan zevk ve gurur duyduğum bir dost olarak anlattığının farkındayım. Bu anlattığının gölgelemesini istemediğim şeyler de var ama. Mesela ben Mehmet' in Kabataş Lisesi' ni üçüncü lükte bitirdiğini dergideki özgeçmişinden öğrendim. Kabataş mezunu olduğunu da doğrular kendisinden duymamıştım. **Bu mütevazilik, kafa-suna devrimi koymuş herkesin hedeflemesi gereken bir niteliktir. Herşeyden fazla da politik alanda.**

Ama anlatımı tercih etmemin bir nedeni de şehitlerimizi kimilerinin bilinçli olarak yaptığı yaldızlı çerçeveler içindeki donuk resimler olarak değil, hergün yarı başımızda olan, birlikte top oynayıp mizah dergisi okuduğumuz, şiirler okuyup tartıştığımız, espriler yaptığımız eylem yaptığımız... kısacası yaşamın her alanını çeşitli düzeylerde paylaştığımız canlı canlı yaşayan örnekler olarak anmaktır. Mehmet Demirdağ politik nelliği ile nerede ne yapacağı konusunda kafası çok net olan ve bu doğrultuda adım atmadan hiç çekinmeyen bir devrimcidir benim için. Ama aynı zamanda, fakülteledi- oldukça farklı çizgideki bir arkadaşın, mizah dergisindeki bir tiyatro hareketle "Köylü Mehmet" diye takılmasından hiç rahatsızlık duymayan, sevecen, ışıl ışıl parlayan gözleri ve her zaman gülümseyen yüzüyle, iyimserliği ile... Yazı boyunca anlatmaya çalıştığım birçok özelliği ile her şeyden önce sevdiğim bir insandı. Politik olarak yoldaşlığı paylaşanların anlatacağı daha fazla farklı şeyler de olacaktır elbette. Ama ben bu sevgiyi, dostluğu paylaşmak istedim.

Biraz da onu aramamanızı yaşamamanızı istediğim için bunu yaptım. O hepimizden biriydi, kişisel yetenekleri önemli ama "olağanüstü" değildi. Sadece görevlerini yaptı. Sahip olduğu, ulaşabildiği her şeyi, devrimci savaşta silah yaptı. Hepimiz görevlerimizi yaptığımızda devrim de daha yakınımızda olacak. Mehmet de öyle.

14.04.2000 Ümraniye Hapishanesi
THKP-C/MLSPB Davası tutsağı
Hasan Yüksel

“Yaşamda itici güç olacak şey, yarın gelecek olan sevinçtir, umuttur”

Düşün ve gerçeğin birbirine yakınlığı, birbiriyle olan bağı insanın umutlarını her zaman büyüten güçlü bir zemin demektir. Yaşam, düşü daha gerçekçi olmaya yönlendirir. Ama buradaki giz ise yaşama olan bağlılıktır. Yaşam ve umut ilişkisi tam da burada daha da anlamlı olmaktadır. Bizler umutları güçlü ve yaşamlarına ölümüne bağlı olan umut yolcularıyız. Yüreklere belki henüz çeliktikten yoğrulmadı, belki henüz tavına gelmedi. Ama yoğrulması ve tavına gelmesinin cüretkar adımlarıyla yol alınan bir süreci kendi gerçekliği içinde yaşamakta. Belki en güzel günlerin düşünüyü kuruyoruz. Ve düşlerken en güzel günü, belki de çok uzağımızdır o güzel aydınlık gelecek günlerin. İşte burada gücümüz yaşamda saklı. Acının, yokluğun, ölümün içinde yeni bir tohumun filizlenişine hayata can veriyoruz. Bilincimize, inancımıza harlanan ateşin yükselen canlılığı gibi canlılık katıyoruz. Yaşam ve ölüm nasıl iç içeyse ve nasıl birbirlerine her daim geberse umut da bedelli, cüretkar, özveri isteyen hayatın içinde o denli yaşamla ilişkilidir. Mesele bu zaten; kaybederken kazanmayı düşlemek, ölüren doğacak yaşamı düşlemek, acının içinde öfkeyi büyütürük güllüğü var etmek, dökülen kanda yaşamın rengini anlamak, düşünce doğrulamayı, durunca yürümeyi elden bırakmamak... Evet işte yaşamın kendisi.

Herşey kendini daha güçlü kılmak zorunda ama unutulmasın ki zayıflık da onun bağrındadır.

Devrim yıkımdır, inşadır; kötüğü yıkan iyiyi yaratandır. Yıkarken de güçlü bir vuruşu, yaparken de güçlü bir duruşu ister. Yıkarken bazen belki istenildiği gibi temellerinden sarsamayacağız, gerçek anlamda tam bir yıkımı gerçekleştiremeyeceğiz. Ama yeniyi inşa etme arzusu, isteği yıkım için gereken gücü ortaya koyacaktır. Bazen isteğimiz güçlü olur ama yıkacak o büyük darbeyi vuramayabiliriz. Ya da öyle güçlü vuruş ki yıkarız ama istediğimiz gibi inşa yapamayabiliriz. İşte böyle anlar önemlidir. Bu yenilgi değildir, belki zafer de değildir. Bu yenilgiye ya da zafere ulaşma yolunda belki bir adımdır. Bu yüzden yeniden yıkıma ve inşaya her zaman cüret etmeliyiz.

Savaş nasıl ki bir çatışmadan ibaret değilse yaşamın her olgusu da bizim algıladığımız ya da olguya somutluk kazandıran yaşadıklarımızdan ibaret değildir. Bir eylem zafer değildir, düşülen bir pus ve alınan bir kayıp da yenilgi değildir. Tarlaya atılan her tohum filiz vermeyebilir ama ölen bir tohum da ölü bir tarla değildir.

Çünkü yaşanan doğanın acımasız ve gerçekçi olan özüdür.

Savaşıyoruz, vuracak, vurulacağız, hem bedel ödemeyi hem de ödetmeyi öğrendik. Ağlarken ağlatmanın düşünüyü kurduk. Ama bu düşünüyü içine yeniden ağlaşmaların tohumlarını da serpmeyi unuttuk.

Karadeniz'in dağlarına kök salan yiğitlere, yürekli fedakar ölümsüz umut yolcularına

Hüseyin (Mehmet Şahin) yoldaşa.

Partizan gerillalar deyince nasıl da canlandın, doğruldun ve kuşandın gözümüzün önünde. Gerilla ataktır, canlıdır, yaratıcıdır ve en önemlisi özverili, fedakardır.

Belki öfke yüklü bir düşünüyü gerçekleştirmek, hesap sorma coşkusuyla kuşandın, koyuldun bir görev, ve tam da bu görevi yerine getirme anında düşüdü. Düşün gerçek olmadı ama inan ki sıra neferleri daha görkemli düşleri kurdular ve gerçeğe dönüştürdüler. Sinan yoldaşın hesabını sormanın ve yoldaş kanını yerde bırakmanın isteğini dile getirdin, görev almıştın. Ve şimdi yoldaşlar Sinan yoldaşın, Cihan yoldaşın ve senin hesabını sormanın coşkunluğunda adımladılar zorlu ve umutlu yolları. Dişe diş dövüşmenin dışında daha fazla kafa yorarak bilinçli olarak kısacası düşünüşte savaşın boy verdiği bir süreçte düşüdü. Düşmanın namları, tankı topu dışında güçlü bir silah olan ideolojik-psikolojik savaş yol ve yöntemleriyle de cephelemlerini renklendirmeye çalıştığı bir süreç. Yılgınlığın, teslim alınmanın, boyun eğdirmenin, kavga kaçıklığının kısacası savaşma azmine, değerlerine köklü ve amansız saldırdığı bir süreç. Evet bu zamanda kolay değildir elbet dövüşmek. İnsanların dövüşenlere dahi bakmaktan korktuğu bu zamanda **dövüşmek, gücümüzdür, cesaretimizdir, inancımızdır.**

Sinan, Cihan ve Mehmet yoldaş sen; üçünüzü ortak kılan güçlü yan tam da burası.

Düşümüz tüm insanlığın düşüyüdü. Özgür geleceği yaratma. Bu düşüyü gerçekleştiren düşüdü. Yürüdüğünüz yolda bazen duraksadınız, durdunuz, bazen adım atma gücünüzü kaybettiniz. Ama her zaman yürümeyi elden bırakmadınız. En küçük bir mutlulukta, sevinçte yaşama, yoldaşlara bağlılığı nasıl da büyütüyordunuz. İşte güçlü yanımız buydu. Yaşamı, halkı, yoldaşları, partiyi seviyorduk. Bu sevgi durulan anlarda bizleri adım atmaya, yol almaya sürüklüyordu. Mehmet yoldaş beş yıllık gerilla yaşamında birçok yoldaştan etkilendin ve birçok yoldaşı da kendi gerçekli-

ğin oranında etkiledin. Geri durdun, geride kaldın. Ama yetişmeyi, koşma gücünü hep buldun. Omuzlarındaki yük alındığında hissettiklerin seni daha güçlü kıldı ve daha ağır yüklerin altına girmeye yönlendirdi. Görev deyince kuşanmadaki canlılık gözlerindeki ışıltı hızına hız katardı. Yoldaşların için yapamayacağın şey yoktu senin düşünüşünde. Düşmanın ideolojik olarak saldırdığı ve telsizde “Hüseyin seni tutan ne” diye konuştuğunda onlara en güzel yanıtı Sinan yoldaşın şehit düştüğü çatışmada düşmana verdirdiğin kayıpta göstermiştin. Evet bu cesaretin ve bağlılığın güzel örneğiydi. Çok kere gerilemeler yaşadın ama içindeki güçlü bizleşen yönlerin bazen farkında olamadın. Farkına vardığın anda ise ilerlemesini de bizlere adımlarında gösterdin. Güçlü olmanın bizleşmek olduğunu yoldaşlarına anlatmaktan geri durmazdın.

Değişmenin belki ne kadar güç olduğunu, sancılı olduğunu gördün ama yaşadıklarına bakıldığında ne kadar da kolay olduğunu gösteriyordun. Zayıf ve güçlü yönlerin her daim çatışması kaçınılmazdır. Yaşamın bazı anları hareketin çok yönünü, bağrında taşıyıp, pratikte yaşanırken, bazı anları daha az hareketli ve etkisiz olabilir. Ama sonuçta her anda çelişik yönlerin çatışması birşeyleri farklılaştırıyordu. Mehmet yoldaş gerilla yaşamı boyunca bu çatışmaları daha boyutlu açıktan yaşayana oldun. Yeri geldi zorlu yollardaki yürüyüşlerde, yeri geldi geçmişe özlem duymada, yeri geldi aileye olan bağlılığın etkilediği yönlerde bir duraksama, bekleyişe düşüdü. Belki görünen yanlar bunlardı ama özünde kavga, mücadeleye bakışın ya da içine girdikçe yaşananların etkileri ya da bizim savaş kavrayışımızdaki siyasal-ideolojik duruşumuzun zayıf olan ayaklarının izdüşümleriydi bu bekleşiler, duraksamalar.

Ama bu duruşu, bekleyişi ya da gerileyi tersine çevirecek etkenler sadece dışımızdaki güç değildi. Bizde var olan özlü değerlerin de etkisi azımsanacak değildir. Devrimci değerler elbette ki gelişim sürecindeki bir süreçte bir bütün var olamaz. Değerler ancak yaşadıkça, cenkleşmenin birçok yönde var olmasıyla büyüyecek, oturacak ve süreklileşecektir. Mehmet yoldaşın her duraksayışında olan da buydu. Belki bir noktadaki güçsüz yönü yaşananlarla güçlü hale getiriliyordu. Ama yaşam farklı zayıflıklarımızı yine bize göstermekten geri durmadı. Hep yeni yeni yönlerimizi kendi gerçekliği içinde gördük, öğrendik. Öğrendikçe,

yaşadıkça daha güçlü olmayı, güçlü vurmayı, inatçı olmayı ve davaya bağlılığı derinden hissettik. Zaten zor olan da bu ya. **Gerçeğe bakarken, gerçeği duyar-ken, hissederken bizi doğruya, iyiye götüreceğiz olan özverili tutumdur.** Yani gerçekçi olmak, özverili tutum açılmamış kapıları açmaya, girilmemiş yollara girmeye zemin olacaktır. Özü itibarıyla açık olmak, paylaşmak, kendimiz kadar küçük olan dünyamızı ışık altına bırakmak. Mehmet yoldaş gerilla yaşamı boyunca belki çok şeyleri düşledi, hissetti, kurdu. Bazen paylaştı güçlü oldu, bazen kapattı yanlışlara düşüdü. Yanlış düşüdüğü anda ise güçsüzleşti. Ama yoldaşları bir şeyi derinden öğrenmişlerdi. İnsanları sevmeyi. Evet bu değil midir zaten bizi insanlara koşturan. Emek verecektik, uğraşacaktık, zorlayacaktık ve sonuçta değiştirecektik, geliştirecektik. Bunun için elimizi uzatmak, bunun için bilincimizi taşımak zorundaydık. Her zaman yoldaşlarından bu gücü bulabilmenin güveniyle yeniden elini uzatıp, uzanan eli daha sıkı tutmayı öğrendi Mehmet yoldaş.

Burjuva feodal toplumun yarattığı biçimci alışkanlığı benliğinde taşıyorduk. Çatışması proletar değerleriydi. Yakaladığı her yeni halkayı kendinde yaşatmak, somutlaştırmak belki Mehmet açısından zordu. Ama isteği bu temeldeydi. Niyeti gerçeğe dönüştürmek ise durmadan, usanmadan devrime olan inanç ve kararlılıkla yaşama, görevlere sorumluluklara amansız yüklenmekten geçer. İşte daha fazla yüklenmek için sadece dönüp gerçeklere bakmak yeterlidir. Kimimiz gerçeği sadece kendi küçük dünyamız kadar görüyorduk ve uğraşımız da bu oranda oluyordu.

Mehmet yoldaş yaşadığı ve hissettikleriyle yaşama daha fazla bağlılığın köprülerini kuruyordu. Toprağa tohum olan her yoldaşın yerini almak, görevlerini yüklenmek onun en büyük isteği olurdu. Ve sarılmanın en güçlü etkisiydi Mehmet için bu durum.

Bölge insanı olması, köylü

kökenli oluşu Mehmet'i daha çok gerilla savaşı içinde etkili kılıyordu. Bu özelliği elbette ki düşman açısından da gözden kaçmıyordu. Bu yüzden gerilla saflarına psikolojik saldırı amaçlı yaptığı telsiz yayınlarında daha fazla koparmak, etkilemek amaçlı saldırılarda Mehmet'i, Sinan'ı hedef seçmeyi önemsiyordu. Sinan'ın da bölge insanı olması aynı şeylere hedef olmasına zemindi. Yoldaşlara bağlılığın en somut isimleriydi **Eylül Şehitleri**. Günün, sürecin devrimcisi olmak, militanı olmak bugün açısından daha bir anlamlıdır. Çünkü zorun yarattığı, dayattığı çarpmaların ötesinde, çok kapsamlı savaş çarkları döndürülmekte. Bunun için bugün inanç, kararlılık, savaşma azmi kendini sürecin gerçekliği içinde kalıba dökmek durumunda. Herşeyin daha kapsamlısına hazır olmak bugünün en önemli özelliğidir.

Mehmet yoldaş da böyle bir sürecin içinde kendini sürecin getirdiği zorlu ihtiyaçlara zorunluluklara hazırlama çabasıyla, donatma uğraşısıyla örnektir. Onun için en güzel şey **“hiçbir zaman umudumuzu yitirmemektir”**. Hayatta çok şeyle karşılaşılabilir, çokça olumsuzluklar yaşanabilir. Ama umut olduğu sürece herşeyi yeniden varedebiliriz. Evet Mehmet yoldaşın her yeni doğruluğunda umutlarını büyütmesi, umutlarına dönük kuşanması ve adım atması önemli bir yönüydü. Durmadan, yılmadan bizleşmek, yoldaşlaşmak ve güçlenmek. İşte savaşma gücümüzün, azmimizin, kararlılığımızın güçlü zemini. Belki çok şey söylenebilir daha. Ama özü ve gerçekliği bu temelde yaşam buluyor Mehmet yoldaşın. Girişkenlik, gözüpeklik, zorlukların altına tereddütsüz girmenin adı oldun. Şimdi kavga yoldaşların, daha güçlüler. Artık Mehmet'in olduğu kadar bizim olan değerlere yeni anlamlar yüklediler ve daha yürekli, görkemli çatışmalara hazırlar.

Karadeniz'den bir TİKKO gerillası

Friedrich Engels

Friedrich Engels, 28 Kasım 1820' de Prusya'nın Ren eyaletindeki Barmen kentinde bir doküman fabrikatörünün oğlu olarak dünyaya geldi. Zengin bir ailenin çocuğu olan Engels ailede devrimci yolu seçen tek kişiydi. Bu durumu Marx'ın kızı Eleanor 1890'da şöyle ifade ediyordu: "Friedrich, aileye kesinlikle 'çirkin bir ördek yavrusu' gibi görünmüş olmalıydı. Belki şimdi bile 'ördek yavrusunun' bir 'kuğu' olduğunu anlamıyorlardı."

Engels 14 yaşına kadar, dar kafalılığın ve dindar bir havanın egemen olduğu Barmen'deki okula devam etti.

1834'te bağnazlıkta bir öncekini aratmayan Prusya'nın en iyilerinden biri sayılan Elberfeld Lisesi'ne geçti. Okuduğu okulların bu niteliğine rağmen bilime, edebiyata, şiire olan tutkusundan hiç vazgeçmedi. Zaten bu yüzden de kendisi ekonomi ve hukuk öğrenimi yapmak isterken, babası okulunun bitmesine bir yıl kala oğlunun tüccar olmasına karar vererek okuldan aldı. Ancak Engels babasının yanında çalıştığı süre içinde de tarih, felsefe, yazın vb. konulara ilgisini sürdürdü. 1840'larda liberal ve demokrat hareketteki yükseliş, özellikle Prusya mutlak yetçiliğinden yürekten nefret eden Ren eyaleti halkı arasında gözle görülür düzeydeydi. Genç Engels de, ilerici Alman gençliğini canlandıran bu hareketin dışında kalmadı. İdeolojik savaşın ortasında yer alarak, Avrupa ülkelerinde sosyalist ve komünist düşünün gelişmesini izledi; Ütopik sosyalizm ve komünizm teorilerini Almanca yayınlardan ve kaynaklardan inceledi. Engels, hemen hemen iki yıla yakın İngiltere'de kaldı. O dönemde yazdığı makaleleri "İç bunalımlar",

"iç bunalımlar üzerine İngiliz görüşü", "Siyasal partilerin konumu", "İngiltere'de emekçi sınıfının durumu" vb. İngiliz toplumundaki çelişkiyi gözden kaçırmamış olduğunu gösterir. V. İ. Lenin, "Engels ilk İngiltere'de sosyalist olmuştur" diye yazıyordu. Engels'in düşünsel gelişmesine, Marx ve Ruge'nin kurup, yazı işlerini de yönettikleri "Deutsch-Französische Jahrbücher" dergisindeki makaleleri tanıklık eder. Bu tarihten itibaren Engels, Marx ile mektuplaşmaya başladı. Bu mektuplaşmalardan sonra bir araya gelen Marx ile Engels, Genç Hegelcileri ve çeşitli eğilimlerdeki Alman sosyalistlerini eleştiren "Alman İdeolojisi" adlı ortak kitaplarını yayınladılar.

Engels, 1845'lerde gizli bir sosyalist dernek olan "Doğrular Birliği"ni kendisi ve Marx'ın görüşleri etrafında örgütledi. İlk kongresini 2 Haziran 1847'de Londra'da yapan "Doğrular Birliği", "Komünistler Birliği" adını aldı. 29 Kasım 1847'de Londra'da toplanan Komünistler Birliği 2. Kurultayı, uluslararası komünist ve işçi hareketi tarihinde çok önemli bir yer tutar. Marx ve Engels onu, proletaryanın ilk uluslararası kurultayı diye nitelendirdiler. Marx ve Engels, Kurultayda Komünistler Birliği'nin dünya kamuoyu önüne Komünist Partisi olarak çıkmasını ve teorik ilkelerini açıkça duyuran isteklerini kabul ettirdiler. Kurultay gündeminin en önemli maddesi Birlik'in program sorunuydu. Engels kurultayla ilgili sonradan şunları yazıyordu. "Tüm çelişki ve kuşku-ların hakkından gelindi sonuçta. Yeni ilkeler oy birliğiyle kabul edildi ve Marx'la ben, Komünist Manifestoyu hazırlamakla görevlendirildik." Bilimsel Komünizmin Marx ve

Engels tarafından geliştirilmiş ilkeleri üzerinde oluşan proletaryanın devrimci partisi böylece meydana çıkmaya başlamıştı.

Engels yine Marx'la birlikte 1864'te 1. Enternasyonal'in kuruluş çalışmalarına katıldı. Yürütme organına seçildi. Bakunin'in temsil ettiği anarşist akımlara karşı mücadele etti. 1873'ten bu yana gittikçe yoğun biçimde, doğa bilimlerinin felsefi problemleriyle ilgilendi. Amacı, esaslı bir hazırlıktan sonra, doğa bilimlerinin teorik bilgilerinin diyalektik-materyalist genelleştirmesini vermek istediği bir kitap yazmaktı ve böylesi bir çıkıştan doğdu Anti Dühring. Engels Anti Dühring'te Marksizmin üç ana unsuru olan diyalektik ve tarihi materyalizm, politik-ekonomik ve bilimsel sosyalizmi gözler önüne seriyordu. Böylece Anti Dühring, gerçek bir Marksizm ansiklopedisi olmuştu. Materyalist tarih anlayışı ve kapitalizmin ekonomik yasalarının keşfiyle "komünist dünya görüşü"nü önemli temelleri atılmıştı.

II. Enternasyonal'in 1889'da kuruluşu, işçi hareketinin gelişimi üzerinde verimli etkide bulunmuştu. Çok şiddetli sınıf çatışmalarının sonucunda çok sayıda yeni sendikal örgüt ortaya çıkmıştı. Yeni işçi partileri kuruldu.

"Alman Köylü Savaşı" üzerine incelemesi tarihsel bir örneğe dayanarak köylülüğü, devrimci demokrat gelenekleri canlandırmış ve sonraki on yıllarda işçi sınıfının dikkatini sık sık bu müttefiğine çekmişti. 1894'te Friedrich Engels şunları yazıyordu: "Siyasal iktidarın sosyalist parti tarafından ele geçirilmesi artık görülebilir bir yakınlıktadır. Fakat siyasal iktidarı ele geçirmek için bu parti önce kentten kıra gitmeli, kırdaki bir güç haline gelmelidir." Engels, hayatının son yıllarında materyalist tarih anlayışıyla ilgili sorunlarla da özellikle ekonomi, politika ve ideoloji arasındaki değişken ilişkinin toplumsal yaşama uygulanmasıyla yoğun biçimde ilgilendiği görülmektedir.

Engels sonlarına kadar yaşama sevinci, enerjisi ve bir sürü bilimsel tasarıyla doluydu. Kendi durumunu şöyle tanımlıyordu; "Durumum şu; 74 yaşındayım ve bu yaşı hissetmeye başlıyorum ve 40 yaşında iki adamın taşıyabileceği kadar çok iş var. Evet 40 yaşında bir Friedrich Engels ve 34 yaşında bir Friedrich Engels olarak bölünebilseydim, (...) herşey yoluna girerdi."

Hayatı böylesine çok seven ve hala birçok beklentisi olan Engels'in 5 Ağustos 1895'te durdu kalbi. Vasiyeti üzerine 10 Ağustos 1895'te Westminster Bridgete Waterloo tren istasyonu bekleme salonunda yapılan cenaze törenine sadece en yakın dostları, öğrencileri ve yoldaşları katıldı. Proletaryanın büyük ustalarından biri olan Engels'i saygıyla anıyoruz.

"O duvar duvarınız vız gelir bize vız"

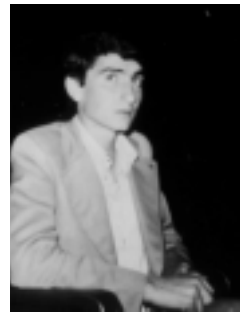

Yoksul bir işçi ailesinin çocuğu olan M. Zeki Şerit, lise yıllarında ilerici düşüncelere sempati duyar. 1968-71 yıllarında üniversite öğrenimi sırasında bir yandan da sosyalist düşünceleri öğrenmeye, araştırmaya çalışır. 1972'de TKP/ML'nin kurulmasıyla birlikte onun düşüncelerini benimseyerek aktif olarak TKP/ML saflarında yer alır. İstanbul Anadolu yakasında faaliyet yürüten M. Zeki Şerit'in kaldığı ev 12 Mart'ın azgın koşullarında bir ihbar sonucu sarılır. Devlet güçleriyle son mermisine kadar çatışır M. Zeki. Evdeki bütün belgeleri ve malzemeleri de yakarak tam beş buçuk saat çatıştıktan sonra tutsak düşer. 1977 yılında tutuklu bulunduğu Ankara Merkez Kapalı Hapishanesinin duvarlarına "o duvar duvarınız vız gelir bize vız" diye yazarak firar eder. Yeniden atıldığı kavgada faşizmle dışarı dışarı mücadele ederek parti içinde her türlü sağ ve sol sapmalara karşı da kavgasını sürdürür. Kısa bir süre sonra yine Kadıköy Altıyol'da kaldığı ev, 23 Ekim'i 24 Ekim'e bağlayan gece polisler tarafından basılır.

TKP/ML'nin üyesi ve kadrosu olan M. Zeki yine teslim olmaz ve son kurşununa kadar çatışır. Yine tutsak düşer ama bu kez adını dahi kabul etmeyerek "Yaşasın devrim, gerillalar ölmez" diye haykırır işkence tezgahlarında. M. Zeki Şerit'in bu tavrı karşısında çaresizliğe düşen düşman, 24 Kasım 1977'de çareyi onu katletmekte bulur.

Silah elde toprağa düşenlere ölüm yok

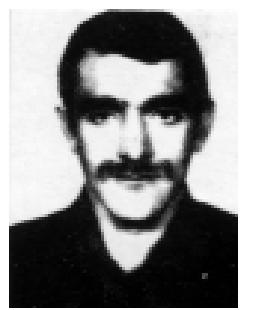
5 Aralık 1981 günü Dersim'in Hülüküşağı köyünde konaklayan

Veysel Uyar ve Erdoğan Tekin'in kaldıkları ev, bir ihbar sonucu kuşatılır. Veysel Uyar ve Erdoğan Tekin hiçbir paniğe kapılmadan çatışmaya girerler. Bir başçavuşu ve bir eri öldürüp bir başçavuşu da yaraladıktan sonra düşman çemberini yararak evden çıkmayı başarılırlar. Fakat düşmanın yayılım ateşi sonucu önce silahı çalışmaz duruma gelen Veysel Uyar, daha sonra da Erdoğan Tekin şehit düşer. 1955 yılında Dersim'in

Ovacık ilçesi Bırkuşığı köyünde dünyaya gelen Veysel Uyar öğrencilik yıllarında TKP/ML ile tanışarak kısa sürede profesyonel faaliyet yürütmeye başlar. Yoldaşları, dostları tarafından sevilen, sayılan örnek bir kişiliğe sahip olan Veysel Uyar şehit düştüğünde TKP/ML üyesi ve kadrosuydu.

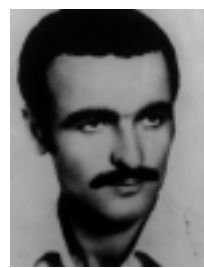
Yoksul ve toprak-sız bir köylü çocuğu olarak dünyaya gelen Erdoğan Tekin ise genç yaşlarda TKP/ML ile ilişki ku-

arak yaşamını devrimciyleştirdi. Ailesi ekonomik nedenlerden dolayı İstanbul'a göç ettiğinde O, Dersim'de kalarak TİK-KO saflarında aktif mücadele içinde yerini aldı.

İsa Demirbaş

Samsun doğumlu olan İsa Demirbaş, ilkokulu bitirdikten sonra hamallık yaptı. BATÜB-DER (Bafra Tütün Üreticileri Birleşme ve Dayanışma Derneği)'nin kurulmasında ve yönetim organlarında aktif yer aldı. M. Zeki Şerit'in ölüm yıldönümünde Samsun'da 23 Kasım 1979'da faşizmin kolluk güçlerinin tuzağına düşen İsa Demirbaş, hemen silahına sarıldı ve teslim olmadı. 2 faşisti yaraladı. Fakat ağır yaralı olarak yakalanarak gözaltında işkence ile katledildi. İsa Demirbaş şehit düştüğünde TKP/ML üyesiydi.

“Devrimin atak, bilgili, fedakar kadroları olalım”

Tokat Yaylacık dağının Ese Yaylası, 23 Kasım 1997’de TKP/ML önderliğinde savaştan Halk Ordusu savaşçılarının yarattığı destansı bir çatışmaya ve direnişe tanıklık ederek bedel ödemenin ve bedel ödetmenin en önemli örnekleriyle tarihte yerini aldı.

Operasyonların yoğunlaştığı sonbahar aylarında operasyon dahilindeki bölgede bulunan gerilla birliği, düşmanın operasyonunu farketmişti. Düşmanın binlerce askeri, özel timi, komandosu zırhlı araç ve helikopter takviyeli yaptığı arazi taraması karşısında çatışma kaçınılmaz hale gelmişti. Ve TİKKO gerillaları kalabalık bir düşman gücüne ilk ateşi açarak düşmana onlarca kayıp verdirdiler.

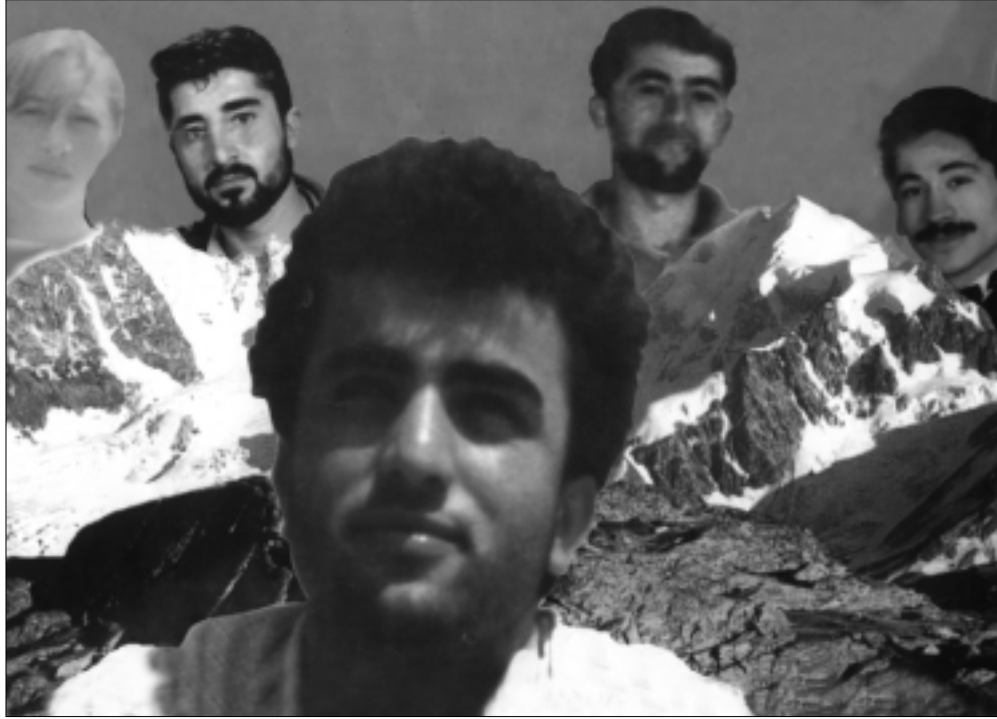
Çatışma düşman açısından tam bir bozgun ve kargaşa şeklinde devam ederek üstlerin altlarına, birbirlerine bağırıp-çağırılmalarıyla, küfürleşmelerle, yardım çağlıklarıyla “kayıpları artırmayın” uyarılarıyla gün boyu sürmüştür. Gerilla birliği çatışma alanını ve çemberi yarararak geri çekilirken, sloganlar eşliğinde silah elde şehit düşen TKP/ML’nin 4. Genel Sekreteri Komünist Önder **Mehmet Demirdağ** ve savaşçıları **Ümit Çağlayan San**, **Ümit Dinler**, **Duran Salman** ve **Dilek Konuk** “Kendini dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adanmış ve bunun için savaştan ölüm yok” diyerek kıyasıya süren çatışmada savaş ve direniş geleneğini daha da büyütürken yoldaşlarına ve halkımıza miras bırakmışlardır.

Mehmet Demirdağ

İbrahim Kaypakkaya, Süleyman Cihan ve Kazım Çelik’ten sonra TKP/ML’nin 4. Genel Sekreteridir. 1970 yılında Dersim Merkez’de dünyaya gelen M. Demirdağ ailesinin İstanbul’a göç etmesiyle birlikte öğrenimine İstanbul’da başladı. Kabataş Lisesi’nin yatılı bölümünde okudu. Okulu üçüncülükle bitirerek Üniversite sınavlarında İTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği’ni kazandı. TKP/ML ile örgütsel ilişkiye geçişi de üniversite yıllarında oldu. 1987 yılında 3. Konferans sonrası gençlik örgütü TMLGB’nin yaratılmasında gençlik alanında önemli rol oynayan ve Yel Dağı şehitleri arasında yer alan Abisi **Ali Demirdağ**’ın O’nun TKP/ML düşüncelerini öğrenmesinde ve TMLGB saflarında örgütlenmesinde büyük katkıları oldu.

Zekiliği, çalışkanlığı ve başarma azmi ile TMLGB saflarında hızla öne çıktı. 1 Mayıs 1990 Harbiye direnişinde düşmanın kurşunlarına karşı yol-

daşlarıyla birlikte en önde yer aldı. Ve mahkemede direnişi savunup bayraklaştırdı. Kısa süren hapisane yaşamından siyasal olarak daha da yetkinleşerek çıktı ve kavgada yerini aldı. 1991 yılında TKP/ML’nin gençlik alanındaki önderliğine Gençlik Komitesi’ne atandı, aynı yıl Parti Aday Üyesi oldu. TKP/ML ile DABK arasında gündeme gelen ‘92 birliği sonrası Geçici Birleşik Gençlik Komitesi Üyesi olarak görev yaptı. 1992 yılı Kasım ayında gerçekleştirilen TMLGB Kuruluş Kongresinde TMLGB Merkez Komitesi’ne seçildi. MK içi görevlendirmede de örgütçü yönü hesaba katı-

arak gençlik örgütlenmesinin yoğunlaştığı İstanbul İl Komitesi sorumluluğuna getirildi. Bu dönemde birçok askeri eylemde de aktif yer alan M. Demirdağ yoldaş 1993 yılında gerçekleştirilen 1. OPK’da TKP/ML MK Yedek üyeliğine seçilirken MK 1. toplantısında da TMLGB Genel Sekreterliğine getirildi. 1993 yılının sonlarında TKP/ML’nin bir dizi kadrosunun tutuklanmasıyla MK yedek üyeliğinden asil üyeliğe geldi. 1994 darbesinin yarattığı tahribata karşı ilkeli ve amansız bir mücadele yürüttü. Bir taraftan darbeciliğin ideolojik-politik-örgütsel olarak dejenere olmuş tüm yönleriyle mahkum edilmesi çabası içindeyken; diğer taraftan da darbeye birlikte gündeme gelen partinin dağınık güçlerinin toplanması ve merkezileştirilmesinde önemli bir misyon üstlendi.

Konferans Örgütlenme Komitesi (KÖK) üyesi olarak katıldığı KÖK 1. toplantısında KÖK Sekreteri seçildi. 1995 yılı Haziran-Temmuz aylarında gerçekleşen 2. OPK’da ideolojik olarak tükenmişliğine siyasal kılıflar arayan bir dizi kaçkının ve suçlunun nite-

liğini ortaya çıkaran ideolojik mücadelede ısrarlı ve ilkeli davranan MLM’lerin başındaydı. 2. OPK’da TKP/ML MK üyeliğine, MK toplantısında da TKP/ML genel sekreterliğine seçildi. Tüm yaşamı boyunca “devrimin atak, bilgili, fedakar kadroları olalım” anlayışına uygun yaşadı ve son nefesinde de sloganlarla silah elde savaşarak ölümsüzleşti.

Ümit Dinler (Dersim’in Zinhar’ı, Karadeniz’in Ünal’ı)

1974 Tunceli, Ovacık, Yeşilyazı

Ümit Çağlayan San (Yılmaz)

1974 doğumlu olan Ümit San, TKP/ML’nin düşünceleriyle 17 yaşındayken Sarıyer’de tanıştı. Kısa sürede TMLGB’nin işçi alanında aktif bir militanı oldu. 1996 yılında tutsaklığı da yaşayan Ümit San kendisine verilen görevleri layıkıyla yerine getirerek yoldaşlarının ve partisinin yardımıyla sürekli kendini yeniledi, geliştirdi. Hapishaneden çıktıktan kısa bir süre sonra “parti ve mücadele nerede olmamı gerektiriyorsa oradayım” sözleriyle Karadeniz dağlarında yerini aldı. Ümit Çağlayan San şehit düştüğünde TKP/ML’nin ileri sempatizanıydı.

Dilek Konuk (Meral)

Tokat Merkez’e bağlı Dive (Günevi) köyünden olan Dilek Konuk’un devrimcilere sempati duyması ve devrimcileşmesi fazla uzun sürmemiştir. 90’lardan bu yana parti faaliyetlerinin süreklileştiği ve gerillaya katılımların olduğu Dive köyünden olması yoldaşı kısa zamanda gerillalara yakınlaştırmıştır. İlk, orta ve lise eğitimini Tokat Merkezde tamamlayan Dilek Konuk, TKP/ML ile örgütsel bağını lise ikinci sınıftayken kurdu. Okul sonrası genç ve deneyimsiz olmasına rağmen sınıf mücadelesinin kendisine yüklediği sorumlulukları gerilla yaşamında “Parti ne derse onu yaparım, nerede ihtiyaç varsa oraya giderim” diyerek yerine getirdi. TKP/ML geri sempatizanlardan olan Dilek Konuk, bölge gençliği üzerinde de önemli etkiler bırakarak kendisinden öncekilerden aldığı mirası yeni Dileklere devretti.

Duran Salman (Özgür)

Yaşamının büyük bir çoğunluğunu çobanlık yaparak geçiren Duran Salman 1977 yılında Tokat-Almus’a bağlı Dadukta (Çambulak) köyünde dünyaya geldi. TKP/ML’nin görüşleriyle 1992 yılında TİKKO gerillaları sayesinde tanışmıştır. Duran Salman TKP/ML’nin bölgede yürüttüğü mücadelenin etkisi sonucu 1997 yazında TC’nin askere çağrı pusulasını yırtıp Halk Ordusu’na katılmıştır. TKP/ML geri sempatizanlarından olan Duran Salman örgütüne ve yoldaşlarına bağlılığın “Ben gerekirse TİKKO’da sonuza kadar nacakla dolaşırım” sözlerinde olduğu gibi önemli örneklerinden biri olmuştur.

Haksız savaşın ortasında kadın olmak

"Hayır !

Bir sınırı vardır zalimin gücünün
Bulamadığında haklarını hiçbir yer-
de

ezilen

dayanılmaz olduğunda taşıdığı yük
uzanır,

yukarılara, son cesareti ile gökyüzü-
ne

ve alır aşağıya yıldızlar misali
orada asılı duran baş ve kırılmaz
ebedi haklarını

Doğanın ilk hali gelir geri

İnsanın insanla aynı zeminde durdu-
ğu

Son bir yolu daha vardır

yoksa eğer başka hiçbir çaresi

ona bir de kı-

lıç veril-

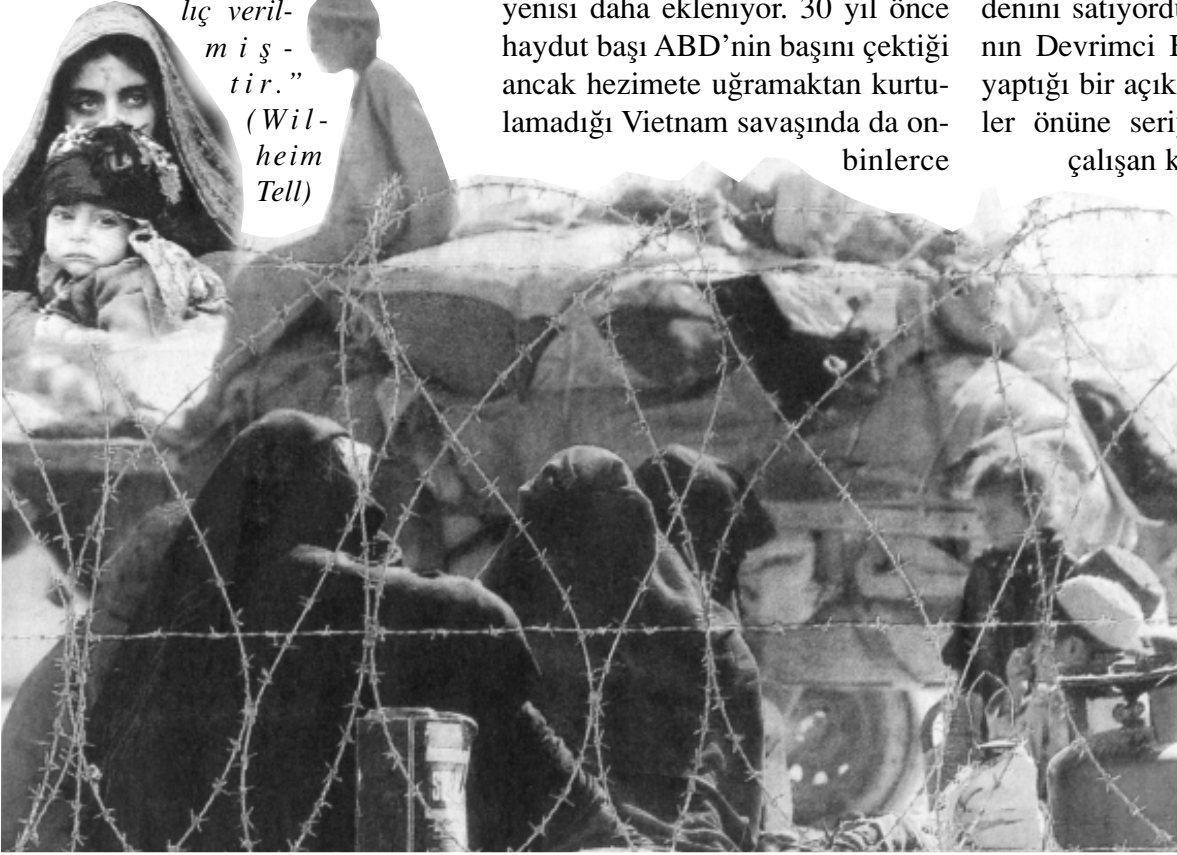
m i ş -

tir."

(Wil-

heim

Tell)

Daha önce de arasıra televizyon ekranlarına acıklı müzikler eşliğinde yansıyan ya da gazete sayfalarında kafes misali bir elbisenin içine sıkışıp kalan Afgan kadınlarının görüntülerini mutlaka görmüşüzdür. Vücudunun hiçbir köşesini açıkta bırakmayan gözlerini dahi kumaş bir perde örten, adeta tutsak misali yaşamaya mahkum kadınların yaşamları bir anlık bir kare olarak geçmiştir gözlerimizin önünden. Kadın olmak utanç verici bir şeymiş gibi utanç nedeni olan vücudunu, yüzünü, gözlerini örten bu kadınların çocukları, babaları, eşleri, yakınları ve kendileri şimdi ABD haydutunun bombaları altında yaşam savaşı veriyor. Yurdunu terk ediyor, sınırlara doğru kaçıyor. Açlıktan, yoksulluktan, kıvranyor.

ABD'nin yiyecek paketi şeklinde attığı bombalara sarılıyor anne balar, çocuklarına bir lokma ekmek götürebilmek uğruna. Ve parçalanmış bedenler, gözyaşı, acı, kin...

ABD'nin timsah gözyaşları ile ölüm saçtığı bu acımasız ve haksız savaşta silahını alıp cephede savaşan askerlerin yanında onların eşi, annesi, kızı, sevgilisi olan binlerce kadını da etkiliyor. Bu açıdan bakığımızda dünya üzerinde emperyalist çıkarlar uğruna başlatılan tüm yağmacı savaşlarda halkın, ezilenlerin çektiği acılar sayfalara sığmıyor. İnsanın hayal gücünü zorlayan saldırılara, katliamlara hergün bir yenisi daha ekleniyor. 30 yıl önce haydut başı ABD'nin başını çektiği ancak hezimete uğramaktan kurtulamadığı Vietnam savaşında da on-

binlerce

birinci derecede etkilenen Afgan halkı ve kadın nüfusu olmakla birlikte Pakistan, Hindistan, ileriki süreçte müdahalesine bağlı olarak Türkiye halkları da savaşın acımasız sonuçlarına ortak olacaktır. Şimdilik özellikle birbirine düşman edilmeye çalışılan Afganistan ve Pakistan halkları savaşın en acı sonuçlarını yaşamaktadır. Bu saldırılarından önce de Taliban güçlerinin başa gelmesi ile kara peçeler içine hapsedilen Afgan kadınları, 96'dan bu yana bağlı buldukları bir erkek olmadan evlerinden çıkamıyor, çalışmıyor ve okula gidemiyordu. Ve geçinemediği koşullarda da bedenini satıyordu. Afgan Kadınlarının Devrimci Birliği'nin (RAWA) yaptığı bir açıklama bu dramı gözler önüne seriyor; "Genelevlerde çalışan kadınlar genellikle 3

çeşit kimlik kartı taşırlar. Bir tanesi onların dul ve çocukları olduğunu gösterir ve BM bürolarından ve Kızılaç'tan yardım almak için kullanılır. Hemen yer değiştirmek ve yerel görevlilerle muhatap olmak istemedikleri için bu kartı çok kullanmazlar. Başka bir kimlik kartı da onların evli olduğunu

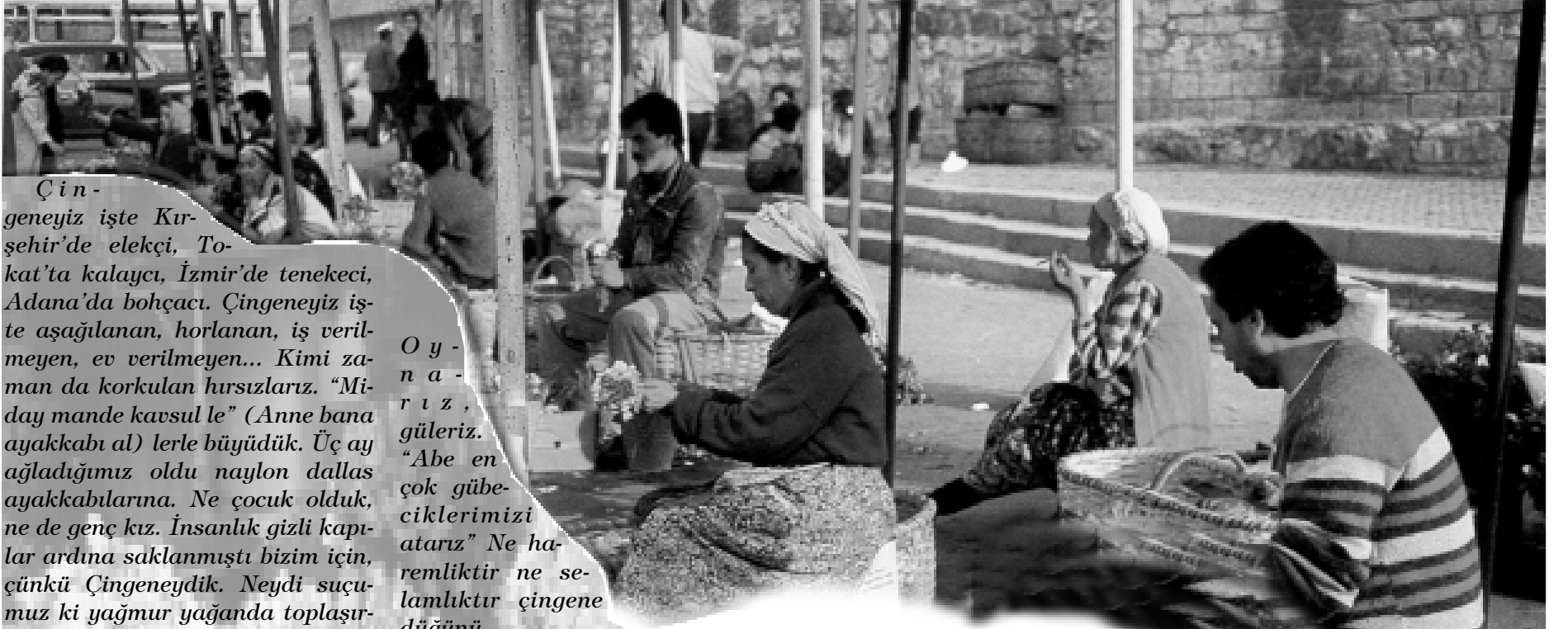
gösterir ve ev kiralamak vs. için kullanılır. Eğer Taliban onları zina nedeniyle tutuklarsa bekar olduklarını gösteren üçüncü bir kimlik kartı kullanılır. Bekar olmak taşlanarak öldürülmekten kurtulmasına yardımcı olur."

Zaten ABD saldırısı öncesinde de bu koşullarda yaşayan Afgan kadınları bugün savaş koşulları altında dünden çok daha fazla sömürülüyor, acı çekiyor, sefaletle sürükleniyor. İşte tam da bu yüzden Afgan kadın ve erkekleri bu gerici ve haksız savaşa karşı birlikte mücadele etmeli, kahredici güçlerini gerçek halk düşmanlarına yöneltmelidir. Yılmaz mücadelesini tüm dünya halklarına miras bırakan Clara Zetkin'in 2. Enternasyonal'in Basel'deki kongresinde dediği gibi "Biz kadınlar ve anneler

eğer katliamlara karşı başkaldırıyorsak, bu bizim bireyciliğimizden ve cerasetsizliğimizden ötürü büyük amaçlar ve idealler uğruna büyük fedakarlıklarda bulunmadığımız için değildir. Bizler kapitalist düzen içindeki hayatın katı okulundan geçmiş birer savaşçıyız. Bizi güçlü kılan, bize kendi kanımızdan daha değerli gelen kurbanlardır. **İşte bu yüzden söz konusu olan özgürlük ise sevdiklerimizin savaşmasını ve şehit düşmesini kabul ederiz.** Bizim için büyük önem arz eden sorunumuz oğullarımızı kapitalistlerin ve hanedanların çıkarları için küçük bir azınlığın hırsı için kardeş katili olmalarından alıkoyulmalı." Haksız savaşların kadını erkeği ile tüm emekçi halklara yönelik etkileri bu denli vahim olurken bunun yanında bir de haklı savaşlar var. Haklı bir amaç uğruna verilen, kayıpların da yaşandığı ancak kadını da, erkeğini de özgürleştiren meşru savaşlar bunlar. Haksız savaşlarda mağdur olan eşinin, kardeşinin, babasının yolunu gözleyen, görevi sadece hastalar, yaşlılar, yaralılara bakmak olan kadın haklı savaşlarda bu edilgen ve hantal zincirlerini kırarak bizzat kendisi hesap sorucu oluyor. İşte yazımız boyunca sözlerine yer verdiğimiz Clara Zetkin. İşte Rosa ve Çiang Çing. İşte Ayfer, Leyla, Münire, işte Nergiz ve daha niceleri.

Yine Clara Zetkin'in başka bir sözü ile bitirelim yazımızı; "Proleter kadınlar! Sizleri bu derece korkunç acılara maruz bırakan bu savaşın amacı nedir ve bu savaş kimin işine yarıyor. Her milletin sadece küçük bir azınlığının işine yarıyor. Top, tüfek, zırh levhası ve torpido botu üreten fabrikatörün, tersane sahiplerinin, ordu levazım taşeronunun işine yarıyor. Bunlar kendi karları uğruna halklar arasında nefreti körüklüyor ve böylece savaşın başlamasına yardımcı oluyor. Kapitalist düzen öyle olmasını istiyor. Çünkü kapitalist düzen insanın insan tarafından ezilişi ve sömürsü olmadan varlığını sürdürmez. Tek bir istekte tek bir eylemde birleşin! Her ülkenin çalışan halkı kardeşidir. Bu halkın iradesidir, sadece katliamları durdurabilecek olan. Kahrolsun savaş, sosyalizm için ileri"

“Çingeneyim”

Çin-
geneyiz işte Kı-
şehir'de elekçi, To-
kat'ta kalaycı, İzmir'de tenekeci,
Adana'da bohçacı. Çingeneyiz iş-
te aşağılanan, horlanan, iş veril-
meyen, ev verilmeyen... Kimi za-
man da korkulan hırsızlarız. “Mi-
day mande kavsul le” (Anne bana
ayakkabı al) lerle büyüdük. Üç ay
ağladığımız oldu naylon dallas
ayakkabılarına. Ne çocuk olduk,
ne de genç kız. İnsanlık gizli kapı-
lar ardına saklanmıştı bizim için,
çünkü Çingeneydik. Neydi suç-
umuz ki yağmur yağanda toplasur-
dık çadırlara, beklerdik hain yağ-
murun, nankör yağmurun dinme-
sini. Haindi, nankördü yağmur bi-
ze. Gacilere, Gacolara (Çingene
olmayan kadınlar ve erkekler) be-
reket getiren yağmur bizde soğuk
ve ıslak çadır demektir. Neydi su-
çumuz ki yağmur yağanda çık-
mazdım bohçaya anamla, babam-
la. Sonra elini ancak açlık verirdi
bize, makas değmeyen kumaşlar
kötü şeyleri doğururdu. Neydi su-
çumuz ki topuklarımız çatlayınca-
ya kadar aldığımız onca yol bo-
yunca 1 metre pırtı (kumaş) sa-
tamayışımızla yine elini verirdi bi-
ze koca dayağı, baba dayağı.

Biliriz kadın olmak zordur
ama göçebe kadını yani Çingene
kadını olmak daha da zor. Hani
kazanan biziz ya söz hakkımız
olur bazan ama yine de kadınlığın
karanlık kaderini aydınlatmaya
yetmez söz söylebilirliğimiz. Bir
de satılığa çıkarılırız. 12'mize
13'ümüze basınca. Hele bir de ba-
bayiğitsek, uyanıksak, iyi bohça
satıyorsak, ucuza gitmeyiz en az
6-7 milyar ederiz. Bizi alanınca
canına minnet 6-7 milyar, valla
bir ayda çıkarırız bohçada milyar-
ları. Ama biraz safça, ahmakçay-
sak anca 1-2 milyar ederiz. Erkek
gibi yetiştirilmişliğimizden pek
safçamız da yoktur, uyanıktır kız-
larımız. Neydi suçumuz ki gönlü-
müz düşsün- düşmesin satıldık
mal hesabı. Tabi Çeri Başının
onayıyla. Çeri Baş demek çadır-
ların başı demek, ağır söz demek,
saygı demek, sevgi demek. Çeri
Başımız büyüğümüzdür, sözü ka-
nundur bize. Önce ona sorulur
“satılsak mı- satılmasak mı?”
sonra söz anamıza babamıza dü-
şer. Ve başlar çingene düğünü...

O y -
n a -
r ı z ,
güleriz.
“Abe en
çok gübe-
ciklerimizi
atarız” Ne ha-
remliktir ne se-
lamlıktır çingene
düğünü.

Atarız göbeklerimizi kardeşle-
rimizin, kocamızın, komşularımı-
zın, dostlarımızın yanında. Göbe-
ğin yanında bir de silahlarla kur-
şun atarız çingene düğününde. Ki-
bar gacileri çatlatırcasına belimiz-
den düşmeyen silahlar başlar şa-
kır şakır ötmeye. O gün satıldığı-
mız gündür ağlar kız tarafı, ağlar
anamız bacımız, kimi zaman ucu-
za gidişimize, kimi zaman da kart
kocaya varışımıza. Telli duvaklı
gelin olur atarız göbekleri çalgılar
eşiğinde. Ama inceden bir de si-
tem çöker içimize, hükümet nika-
hı yapılmayışından. Nikahsız gel-
lin, kimliksiz çocuk, kimliksiz çocuk
okulsuz çocuktur. Doğmamış
çocuğumuza hüznümüzüzdendir si-
temimiz. Evet sitemimiz ne çinge-
neliğimize ne göçerliğimize. İnsa-
nız ya gönlümüz düşerdi bohça sa-
tarken gördüğümüz gacilere, elin-
de süpürgesi evinin merdivenlerini
yıkayan gacilere. Oysa bizim ça-
dırlar bugün Tokat'ta yarın Si-
vas'ta, ne merdiveni vardır yıka-
nacak ne de camı silinecek. Neydi
suçumuz ki çavalarımız (çocukla-
rımız) ne okul yüzü görür ne ön-
lük.

Kadınız işte Çingene kadını;
kocalarımız çalışmaz, karınları
doyuran, bedenleri giyindiren bi-
ziz, evin direği yanlıs dedim çadı-
rın direği. Ama kadınız işte
Çingene kadını, sabahtan akşama
kadar sırtındaki 60 kiloluk boh-
çayla yolları aşındıran. Çingene
kadınıyız. Kazandığımız paralar
akar sarhoş kocalarımızın kumar
masasına. Kadınız, bohçadan gel-
diğinde çocukları aç-sefil çadır kö-
şelerinde bekleyen. Kadınız içki-
nin verdiği aymazlıkla kocasınca

b i -
çaklanan, yaraları dağlanan...
Kadınız işte Çingene kadını.
“Romlarımız bizi morar hep (Ko-
calarımız bizi döver hep) Halbuki
Ramliler bütün moroyu vastınla
kazanır” (kadınlar bütün ekmeği
bileğiyle kazanır)

Çingeneyiz Adana'da, Sor-
gun'da, Turhal'da, Kayseri'de.
Kururuz bir anda çadırlarımızı ve
civindiriklerimizi. Gün olur fukara
çadırımız yıkılmak istenir başı-
mıza. Ansızın çevrilir çadırlar, pos-
tal giyenler, dipçik tutanlar konu-
şur. “Burada kalamazsınız, bir sa-
at içinde terk edin burayı yoksa
dağtırız”, “Yasakmış(!)” Halbuki
yasaklığundan değil Çingeneli-
ğimize bu talan, yoksulluğu-
muzdan. Halbuki onlar soysuza,
namussuza, talancıya yasakla-
malı memleketi.

Çingeneyiz işte açlığı, evsizliği
bilmeyenlere göre hırsız, çapulcu,
dolandırıcı; Oysa merttir bizim
milletimiz haklıya yan gözle bak-
maz, haksızın canına da okur yeri
gelince.

Fedakardır bizim millet. Birile-
ri açsa bölüşür ekmeğini, aşını.
Cesurdur bizimkiler; birileri sığın-
ç olmaya görsün çadırımıza. Kelle-
mizi verir sığınç olanı vermeyiz.
Topla tüfekte gelseler vermeyiz bi-
ze güvenip de sığınanı.

E biraz da kavgacıdır, korku-
suzdur, korkmaz kandan bizim
Çingeneler. Damarımız tutmaya
görsün işin içine haksızlık girince
kırarız haksızın kafasını gözünü.

Bir de tutkundur bizim Çinge-
ne milleti, tutar birbirini dışarıya
karşı. Sokmayız kavgalarımıza
üçüncü şahısları. Çingeneyiz iş-
te... Evimiz yok bir dilcemiz var.

Ç i n -
geneyiz işte
bir de üstü-
ne kadın...

Açsak, açıktaysak
satmayız namusumuzu ama ça-
larız malı fazla olandan. Kuyamet
kopmasın diyedir çalarlığımız. Ne
demişler “Biri yer biri bakar, kıya-
met ondan kopar”, çalmayalım da
kuyamet mi kopsun (?)

Bense Çingeneyim işte kadı-
nım, bir de üstüne mahpusum.

Mutsuz evliliğimi, dayak ve iç-
kiden beslenen mutsuzluğumu,
kendi yasalarımızca bitirdim, ko-
camı öldürdüm. Yaşamın beni sü-
rüklediği bu cinayetin ötesinde öl-
dürdüğüm,

her akşam sarhoş kocasından
dayak yiyen kadınlığımdı, öldür-
düğüm bohça satarken göz dikilen
namusumdu, öldürdüğüm açlığı-
ndan çıplaklığından utandıgım,
usandıgım küçük çocuklarımın
acısıydı, öldürdüğüm 14 yıl önce
1,5 milyona satılan genç kızlığımdı.
Yaşanır kıldığımsa bu koca
mahpusluğun ötesinde çocukları-
ma duyduğum hasret, Çingeneli-
ğime değil bizi insanca bir yaşam-
dan mahrum bırakanlara güttü-
ğüm kinim...

Çingeneyim işte 26 yaşında bir
Çingene kadın. Sırtımda bohçam,
belimde kesem, ayağımda şalva-
rım yok, üstüne bir de mahpusum
ama Çingeneyim işte. Gönlü umu-
du büyütenlerden yana bir Çinge-
ne. “Kerimiz nana, uçar zide aç-
yok” (evimiz yoktur çadırlarda
yaşarız)

Zenginlerle yoksullar arasındaki duvar yükseliyor

Küreselleşmenin ya da gerçek ifadeyle emperyalizmin en önemli kurumlarından olan Dünya Ticaret Örgütü (WTO)'nun 4. Bakanlar Konferansı Katar'ın Doha kentinde gerçekleştirildi. Bir önceki Konferans 2000 yılında Seattle'da gerçekleştirilmeye çalışılmış ancak her renkten, kapitalizm karşıtlarından çevrecilere, işçi sendikalarından eşcinsellere, devrimci ve komünistlerden köylülere kadar yüzbinlerce kişinin protestosu ve yaşanan çatışmalar sonucu sonuç bildirgesi dahi yayınlanamadan bitirilmişti. Yoksulların bu başarısı aynı zamanda anti-küresel, anti-emperyalist bir küresel direnişler zincirinin de ateşleyicisi olmuş, daha sonra IMF, DB toplantılarında Washington, Davos, Cenevre, Prag vb. aynı tür protestolara sahne olmuştu.

Yoksulla zengin arasındaki duvarı her toplantısında yükselten WTO'nun bu konferansında da baş gündem **gümrük duvarlarının ve dünya ticaretinin önündeki engellerin kaldırılmasıydı**. Geri kalmış ülkelere gümrük tarifelerini indirmeleri, pazarlarını koruyucu yasal önlemleri kaldırmaları dayatılırken ve 1980'den beri gümrükler yarı yarıya indirilmişken; ABD ve Avrupa ülkeleri kendi şirketlerini ve pazarlarını koruyan önlemleri birer "istisna" olarak güvence altında tutuyor ve pazarlarını Afrika, Asya ve Güney Amerika'lı rakiplerine kapalı tutmaya devam ediyor.

Konferansın ikinci önemli gündem maddesini **gelişmemiş ülkelerin tarımına vurulan darbe** oluşturdu. Tarımsal

desteklerin azaltılması, sübvansiyonların kaldırılması, ülkelerin tohum ve tarımsal ürün üreten tekellere açılması kararlaştırılmıştı. Bu önlemlerle yoksul ülkelerin köylülere üretim yapamaz hale gelirken, 29 zengin ülkenin çiftçileri ve tarım işletmeleri daha önceki yıllarda oldu gibi 350 milyar sübvansiyon almayı sürdürüyor. Ve daha önceleri tarımda kendi kendine yeten ülkeler dahi bu politikalar sonucu tarımda emperyalist tekellere bağımlı hale gelmiş durumda.

Bir diğer gündem maddesi ise WTO'nun kuruluşunda imzalanan ekli anlaşmalardan **GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) ile hizmet sektörünü hedef almaya** devam etmesidir. GATS, yalnızca doğrudan hizmet sektörünü değil, onunla bağlantılı tüm üretim ve bugün var olan tüm hizmet alanlarını ve daha sonra oluşabilecek hizmet alanlarını da kapsayan birçok taraflı anlaşmadır. Kapsamında eğitimden turizm, kültürel ve sportif hizmetlerden sağlığa, bankacılığa vb. bulunuyor. Ve tüm bu hizmet sektörleri çok uluslu şirketlerin tekeline sunuluyor.

Uluslararası Tahkim de tartışılan ve kabul gören konulardan biriydi. Bu maddeyle de şirketlerden devletlere işletilecek uluslararası tahkim mekanizması WTO üyesi tüm ülkelere kabul edilmesi sağlanıyor.

Bu ana başlıklarda toplanabilecek konferans gündeminin sonucu olarak

uluslararası tekellere yeni avantajlar getirirken yoksul ülkelerin pazarlarını emperyalizmin tam sömürüne sokan kararlar deklare edildi. ABD'nin hegemonyasını "mutlak" olarak tesis etmesinin ekonomik ayağını oluşturan WTO konferansı kararlarından yoksul ülkelerin devletleri de rahatsızken 11 Eylül saldırısının ardından "Ya benim yanımdasın, yada karşımda" diyen ABD 7 Ekim'de "Terörizmle mücadele", "Sonsuz özgürlük" adı altında başlattığı saldırılarla bu ülkelere gözdağı vermektedir. Zaten saldırıyı başlattığı gün

yaptığı açıklamayla "operasyon"un Afganistan ile sınırlı kalmayacağını ilan etmişti ve şu an ABD'nin egemenliğini kabul etmiş görünen bu ülkeler de çıkartıkları sese göre hedef haline gelecektir. Bunun yanı sıra WTO toplantılarında gerginlik yalnızca bu ülkeler arasında değil diğer emperyalistlerle ABD arasında da yaşandı. Özellikle üç kıtayı birden içinde alan

resesyona karşı önlemlerde ABD ile AB'li ülkeler arasındaki çelişkiler kızışırken bu sorunun çözümü de sürecin sonundaki güç dengelerine göre şekillenecektir.

Bu arada yıllardır üye olmak için çabalayan Deng Siaoping'in Çin'i de bu konferansta üyeliğe kabul edildi.

Küreselleşme karşıtları yine sokaklarda

Geçmişteki toplantılarından dersler çıkaran emperyalistler konferans öncesinde anti-emperyalist, küreselleşme karşıtlarının Katar'a girişini yasakladı. Ancak protestocular da çeşitli eylemlerini diğer ülkelere kaydırarak Konferans'ı protesto ettiler.

9 Kasım'da konferansın başlamasıyla ilk protestolar Filipinler ve Hindistan'da başladı. Binlerce kişinin katıldığı gösterilerde ABD bayrakları yakıldı, elçilik binası taşlandı. ABD'de, Washington'da, Norveç'te, Tayland'da, Güney Kore'de, İran'da, Hong Kong'da yapılan protestolarda ise baş talep WTO'nun dağıtılması, gelişmemiş ülkelere dayatılan politika ve anlaşmaların iptali, yoksul ülkelerin borçlarının silinmesiydi.

Eylemler, kimi zaman savaş karşıtı gösterilerle iç içe geçti ve "Emperyalist Savaşa Hayır" sloganı da küreselleşme karşıtlarınca dile getirildi. 11 Eylül sonrası ABD tarafından "teröristler" listesine geçen küreselleşme karşıtlarına saldırılar da sert oldu ve çeşitli ülkelerde çatışmalar yaşandı.

Savaşa karşı eylemler sürüyor

karagua'dan Japonya'ya, Kore'den, Endonezya'ya, Laos'a, Komboçya'ya, Küba'dan Dominik'e, Vietnam'a, Türkiye'ye, Irak'a, Sudan'a, S. Arabistan'a, Yugoslavya'ya ve nihayet Afganistan'a uzanıyor.

Birçok ülkede olduğu gibi Almanya da "terörizme karşı mücadele" adı altında, esasta temel hak ve özgürlüklere saldırılmakta. Çıkarılan birinci "önlem paketi" yeterli görülmez, ikinci önlem paketiyle de tüm demokratik haklar ortadan kaldırılmak isteniyor. Emekçileri, bunlar içinde de özellikle yabancı uyruklular potansiyel "suçlular" olarak görülüp kısırdıyamaz hale getirmeye, kendilerine biat ettirmeye uğraşıyorlar. Yabancılar yasasında yapmayı öngördükleri değişikliklerle göçmen işçiler cendereye alınarak, her şeyin suçlusu gösterilmeye ve yabancı düşmanlığı daha üst boyutta körüklenmeye çalışılıyor. Kıscası Hitler faşizminin torunları, kendinden farksız olduklarını çoktan ispatladılar bile. Ama nafiye. Gerek yerli, gerekse diğer uluslara mensup tüm emekçiler sizi de tarihin çöplüğüne göndermede gecikmeyecektir. Hiçbir güç sizi de atanız Hitler faşizmi gibi aynı akıbeti paylaşmaktan kurtaramayacaktır.

10 Kasım 201 tarihinde "**Dünya Ticaret Örgütüne karşı mücadele ve savaşı durdur**" adı altında uzun bir yürüyüş ya-

pıldı. Yürüyüşü yirmi kuruluş organize etti. Yürüyüş saat 13:00 sularında Hermann Platz'da savaşa karşı yapılan konuşmalarla başladı. Yaklaşık bir saatlik konuşmalardan sonra, kortejler oluşturularak yürünmeye başlandı. Saat 16:00 civarında miting alanına (Frankforter-Tor) girildi ve burada da gerek Dünya Ticaret Örgütünün fonksiyonu, buna karşı mücadelenin gerekliliği, gerekse savaşın doğurduğu ve doğuracağı sonuçları ve savaşın derhal durdurulması gerektiği konularında çeşitli konuşmalar yapıldı. Ve bir müzik grubu ise müzik dinletileri eşliğinde ilerici parçaları söyledi. DETUDAK korteji içerisinde en önde Partizan ve ATİF pankartları ve kızıl bayrakları açıldı. Yol boyunca ve alanda sahnenin her iki tarafına yerleştirilen pankart ve kızıl bayraklar basın tarafından gösterildi. 17:30 sularında bitirilen yürüyüş ve mitinge yaklaşık onbin insan katıldı. Ayrıca 27 Ekim 2001 tarihinde "**Savaşa Hayır, Barış dayanışma ve sosyal eşitlik için ayağa kalkalım**" sloganıyla gerçekleştirilen ve ellibin insanın katıldığı yürüyüş ve mitingde yine Partizanlar Alexander Platz'dan başlayan kortejde yerlerini aldılar. Yerli ve yabancı basın tarafından görüntülenen pankart ve kızıl bayraklar dikkati çekti. Yürüyüş boyunca atılan sloganlar ve alanda yapılan konuşmalarla Alman emperyalizmi-

nin savaşı desteklemesi, İngiliz ABD ve işbirlikçilerinin Afganistan'a saldırısı, demokratik haklarda ve yabancılar yasasında yapılmak istenen değişiklikler vs. protesto edildi. Üç ayrı kollardan yürünerek, miting alanına gelindi. Alanda konuşmalar yapıldığı esnada, yan binaya NPD adlı Nazi faşist parti taraftarı birinin, işçi tulumuyla pankart asmamasıyla bir anda alan protesto işlikleri, sloganlarıyla yankılanmaya başladı. Bir anda yükselen protesto sesleri, ilerici gençlerin çıkıp pankartı parçalamalarıyla sevgi gösterisine dönüştü.

Gerek dünyanın çeşitli ülkelerinde, gerekse Almanya'nın değişik şehirlerinde yapılan protesto eylemleri bize bazı olumlu gelişmelerin yönelimini göstermiştir. Kış uykusunda olan Avrupa emekçilerinin yavaş yavaş uyanıyacağını, istediğimiz düzeyde olmasa da küreselleşmeye, savaşa, demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasına karşı olmakla sınırlı kalsa da şimdilik, gidişatın olumlu bir eğri çizdiği açıktır. Bu gidişatı, bu mücadeleyi daha boyutlandırmak, daha üst seviyelere çıkarmak bizlerin görevi olmalı. Bu tip eylemlilikleri küçümsememeli, bunların içinde bizzat yer almalı, anti-emperyalist anti-faşist mücadeleyi, proletarya enternasyonalizmi temelinde örgütleyerek tüm emekçileri birlikte mücadeleye çağırmahtır.

ABD emperyalizminin kanlı geçmişine bakmak dahi kapitalist-emperyalist düzenin ezilenlere, sömürü, kan, zorbalık, zulümden başka bir şey vermedi ve bu düzen böyle sürdüğü de başka bir şey vermeyeceği açıktır.

ABD emperyalizminin suç kronolojisi fazla üzerine yazılıp çizilmeye gerek olmayan kadar nettir. Bunlardan bazıları; Ni-

Afganistan'da iktidar arapsaçı

ABD ve İngiltere'nin bombardıman ve özel kuvvet destekleriyle ilerleyen Kuzey ittifakı güçleri 13 Kasım sabahı ABD'nin karşı çıkışına rağmen Kabil'i ele geçirdi. Oysa emperyalistler ve uşakları Taliban'ın çekilmesinin ardından başkenti kimin yöneteceği konusunda bir anlaşmaya varamamıştı. Kabil'e girişten iki gün önce Afganistan'ın 6 komşusu ile ABD ve Rusya geçiş sürecini görüşmek için toplanmış ancak BM inisiyatifindeki bu toplantıdan da herhangi bir sonuç çıkmamıştı. Karşılaşacakları (ve tarihinde birçok yayılmacı ve emperyalist işgale karşı çok büyük güçleri yenilgiye uğratan) direnişi göz önünde bulundurmamak zorunda kalan emperyalistler direkt kendileri ülkeye girme konusunda henüz karar alamazken bu "iş" i "müslüman" olduğu gerekçesiyle daha "kolay" bitirebileceklerini düşündükleri Türkiye gibi ülkelere bırakmayı tartışıyor. Ancak haftalardır bu ulustan kimsenin içinde bulunmadığı, bir ulusun kaderini tayin etmek amaçlı tartışmalarından herkesi memnun edebilecek bir sonuç çıkmamıştı. Böylesi bir iktidar boşluğunda ise tıpkı 1992'de Rusya'nın çekilmesinin ardından Kabil'e giren ittifakın iç savaşa tutuşması örneğinin tekerür edeceği kaygısıyla hareket ediyordu emperyalistler, nitekim daha ilk günden Tacik Rabbanî'ye bağlı askerlerin Kabil'in merkezine, Şii Hizbi Vahdet grubunun güneybatısına el koyması bu öngörüye doğrulamış durumda. Kuzey İttifakı, Taliban'ı destekleyen Paştunlar'ın dışında pek çok etnik gruptan oluşmakta ve aralarında ciddi bir uyum sorunu yaşanmakta. Hatta bu yüksek ihtimale karşı emperyalistler, kış mevsiminin İttifakı durdurabileceği umuduyla, kış so-

nuna kadar Kuzey'de İttifak, Güney'de ise Taliban iktidarıyla idare edilirken, pazarlıkları da sonuçlandırmayı planlıyorlardı. Yalnız bu "çözüm"de de İttifakın karşı güçle savaşmadığı kendi içinde birbirine girmeleri çok büyük olasılıktı. Bu çözümsüzlük içinde İttifak ABD'yi dikkate almayarak Kabil'e girdi ve ilerlemesini devam ettireceğini ilan etti.

Emperyalistlerin "geniş tabanlı" iktidar arayışları süredursun Afganistan'da iktidar savaşı da başlamış durumda. Bugüne kadar Kabil'i ele geçirenin iktidar olduğu ülkede farklı etnik grupları temsil eden İttifakın bu gücü ele geçirmesiyle kendi aralarında yarış da başladı. İttifak BM gücüne gerek duymadıklarını söyleyerek Kabil'de yabancı asker görmek istemediklerini de açıkça ifade etti. BM'ye karşı böyle açık tavır alırken kendi aralarında da çatışma kızışmış durumda. Kabil'de denetimin çoğunu Tacik ve Özbekler'in ele almasına kızan Şii Hazara, başkentteki soydaşlarına zulüm yapıldığı gerekçesiyle Kabil'e yürümeye başladı. Hazaralar'ın partisi Hizbi Vahdet'in sözcüleri, başkente girmeyeceklerini, gelişmeleri bekleyerek kentin dışına konuşlanacaklarını ve ülkedeki sünni çoğunlukla aynı haklara sahip olmak istediklerini açıkladı. Devrik Kral Zahir Şah ise Taliban'a da yakın durarak, Rabbanî'nin karşı çıkışına rağmen sıradan bir vatandaş olarak ülkeye

dönmeyeceğini ilan etti. Taliban'ın ise Kandahar'ı kendine yakın unsurlara bırakarak Güney'de kendisinin de yer alacağı bir Paştun hükümetine zemin hazırladığı tahmin ediliyor.

AFGAN HALKININ KURTULUŞU

Gelişen bu ortam herkesin haklarında birşeyler söyleyip, nasıl yönetileceklerine karar verdiği, yıllardır Taliban'ın bağnaz zulmü altında, din polisleri-

netim altına almayı ve Rusya'nın bu ülke üzerindeki nüfuzuna son vermeyi amaçlayan İngiliz Emperyalizmine tam üç kez yenilgiyi, bu topraklarda yaşayan çeşitli etnik kökenli Afgan halkı yaşatmıştı. Yine o zamanlar da çeşitli milliyetlerden oluşan bu halk Stalin'in önderliğinde, dünyayı bir veba gibi saran Hitler faşizmine karşı 2. Emperyalist paylaşım savaşı döneminde ortak mücadeleye girişmişler ve bu dönem boyunca barış içinde bir arada yaşamayı başarmışlardı. Yine 1970'lerin sonlarında Rus Sosyal Emperyalizmi'nin ülkeyi işgaline karşı Tacik, Özbek, Paştun, Hazara, etnik kökeni ne olursa olsun birlikte savaşmışlar ve ülkelerinin bağımsızlığını bir kez daha elde etmişlerdi.

Ancak emperyalizmin böl-parçala-yönet politikalarıyla ezilen halkları birbirlerine kırdırma politikalarının sonucu olarak tıpkı sosyalizmin en kötü örneğinin yaşandığı, revizyonist Tito önderliğindeki Yugoslavya'da daha önce bir arada yaşayan milliyetlerin Yugoslavya'nın dağılmasının ardından birbirine girmesi ve ülkenin kan gölüne dönmesi gibi, tıpkı Sovyetler Birliği çatısı altında bir arada yaşayan Azeri, Ermeni, Çeçen, Özbek... milliyetleri sosyalizme birlikte emek vermişken, faşizme karşı birlikte dövüşmüşken Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte bir kasa sürüklenmesinde olduğu gibi çeşitli milliyetlerden Afgan halkı da yıllardır kanlı iktidar

mücadelelerinde kırıma uğruyor. Adlarına savaşçıları-sıfatları ne olursa olsun ister kral, ister başbakan, ister komutan, savaş ağalarının desteği ise bir gün şu emperyalistten, diğer gün başka birisinden gelmektedir. Bunun büyük kanıtı da insanlar açlık ve sefaletten kırılırken ellerinde taşıdıkları son model silahlardır. Ve en gündemdeki örneği de Taliban'dır. "Yeşil kuşak" projesinde ortaya çıkardığı; Pakistan ve Suudi Arabistan tarafından da desteklenen Taliban bugün savaşın hedefi durumundayken; kuzey ittifakı ise ABD de dahil tüm emperyalistlerin desteğine sahip durumda. Ve açıkça ortadadır ki Afgan halkı için Taliban da, Kuzey ittifakı güçleri de, emperyalistler de en büyük terörist durumdadır. Birbirlerini terörist ilan ederek, savaşlar açarak hiç kimse ellerindeki kanı gizleyemez.

Gözlerimizin önünde bir gerçek vardır ki; Afganistan'ın geleceğini Afgan halkı bizzat kendisi, özgür iradesiyle belirlemeyecekse/ belirlemiyorsa sonuçta ister Afganistanlı Kuzey İttifakı bileşenleri yönetsin, ister Taliban en katı şeriat uygulasin, isterse (müslümanlardan ya da diğerlerinden oluşsa da) "Barış" gücü bölgeye konumlandırılın sonuç halk için yıkım ve felaket olacaktır. Tarihi boyunca emperyalizme ve işgale karşı önemli bir direniş ve savaş geleneğine sahip Afgan halkı kendi önderleriyle birlikte girişeceği böylesi bir anti-emperyalist mücadeleyle gerçekten kendi kaderini tayin hakkını ellerine alacaktır. Aksi durumda çeşitli emperyalist devletlerin, onların kuklalarının ve yine onlarca desteklenen liderlerin elinde bir pazarlık ve katliam aracı olmaya devam edecektir.

Roma'da 150 bin işçi yürüdü

İtalya'nın başkenti Roma'da 16 Kasım günü metal işçileri, hükümet ve Metal İşçileri Federasyonu arasında yapılan anlaşmayı protesto etmek amacıyla yürüyüş yaptı. Yaklaşık 150 bin işçinin katıldığı yürüyüş metal işçilerinin bağlı olduğu sendikalar tarafından organize edildi. Yürüyüşe İtalyan Komünist Partisi, Komünist Yeniden Oluşum Partisi, Solun Demokratları, Yeşiller ile küreselleşme karşıtları da destek verdi. Roma'nın önemli üç meydanında toplanarak yürüyüşe geçen işçiler "Adil sözleşme ve demokrasi istiyoruz" sloganını attılar. Geçtiğimiz temmuz ayında imzalanan sözleşmeyi yetersiz bulan işçiler sözleşmenin işten çıkartmaları kolaylaştırdığını belirttiler.

Linz'te savaşa karşı eylem platformu mücadeleye devam ediyor

Avusturya: 25 Ekim 2001 tarihinde Linz çapında bir yürüyüş organize edildi. 300 kişinin katıldığı yürüyüşte çok kötü şekilde yağmurun yağmasına rağmen atılan sloganlarla ve taşınan çeşitli pankartlarla emperyalist savaş protesto edildi. ATİGF'in de içinde yer aldığı platform yürüyüş bitiş alanında söz hakkını kullanarak halkların haklı savaşını destekledi, emperyalist gerici savaşa karşı çıktı. Yapılan konuşmada emperyalist savaşların ne olduğu anlatılarak yürüyüşteki halka mesajlar verildi. Taşınan pankartlarda sadece kahrolsun savaş değil savaşın yaratıcıları da protesto edildi ve hümanist düşünün "savaşın her türlü de terörizmdir" diyenlere de cevap verilmiş oldu. 2. eylemde 14 Kasım 2001'de Almanya Konsolosluğu'nun önünde mumlar yakılarak, bildiriler dağıtılarak Alman emperyalistleri protesto edildi. 100 kişinin katıldığı, "üçüncü dünya savaşından önce ne olabilir" semineri Kassel Üniversite profesörü tarafından verildi.

Ayrıca Linz Cezaevleriyle Dayanışma Komitesi de faaliyetlerine devam ediyor. Ölüm Orucu direnişçileriyle görüşen delegasyonla bir toplantı yapılarak Türkiye'deki gelişmeler ve devletin tutumu noktasındaki bilgiler aktarılarak, çekilen görüntüler izlendi. 20 Avusturyalı'nın katıldığı toplantı olumlu bir yönde soru ve cevaplarla bitirildi.

Linmut Kültür Merkezi Kadınlar Komitesi ise Avusturya'ya iltica talebinde bulunan kadınlara ziyaret etti. Ziyarete, Avusturya devletinin ilticacılara 1000 Şilin vererek geçimlerini istedikleri belirtildi. Oysa ki 1000 Şilin bir insanın sigarasını dahi karşılayacak düzeyde.

İstanbul: ABD'nin Afganistan halkının üzerine tonlarca bomba atmayı sürdürdüğü şu günlerde, haksız savaş ve ABD yanlısı yayın yapan medyanın, düzen içerisindeki yeri ve sisteme sunduğu destekle ilgili Tohum

TKM'de savaş ve medya tartışıldı

Kültür Merkezi'nde (TKM) 13 Kasım 2001 günü "Savaş ve Medya" adlı bir panel düzenlendi. Panelde konuşmacı olarak Gazeteci yazar **Ragıp Duran**, Evrensel Gazetesi Yazı İşleri Müdürü **Fatih Polat**, Kanal 7 program yapımcısı **Mustafa Yürekli** ve gazetemiz çalışanı **Ufuk Balçık** katıldı. Saat 15:00'de başlayan panelde açılış konuşmasını yapan ve paneli yöneten **Ufuk Balçık** 11 Eylül saldırılarının ardından başta ABD medyasının ve onun destekçilerinin haksız bir savaşı körüklediğini, bu programların gazetecilik anlayışıyla bağdaşmadığını belirterek ilk sözü Evrensel gazetesinden **Fatih Polat**'a verdi. Polat sözle-

rine 11 Eylül saldırısının ABD'nin savunmasının enkazı olduğunu belirterek, bu saldırıların gerekçe gösterile-

r e k

ABD'nin Orta Asya'da bir üs elde etmek için Afganistan'a saldırıya geçtiğini aktardı. ABD ve Avrupa medyasının da bu saldırılara destek sunduğunu belirten Polat, medyanın da kraldan çok kralcı bir tutum takınarak saldırıları desteklediğini söyledi. medyanın bu tutumunu tam bir düşmürlük olarak değerlendiren Polat, Milliyet gazetesinin yaptığı bir ankette halkın savaşa desteğinin % 8,2 olduğunu belirterek, medyanın bu 8,2'nin sesi olduğunu ifade etti.

Daha sonra söz alan Kanal 7 çalışanı **Mustafa Yürekli**, "devlet ne kadarsa medya da o kadardır" diyerek, medyanın dünya haberleşme ağına bağlı olduğunu söyledi. Bu şekildeki bir medyaya inanılmasının imkansız olduğunu aktaran Yürekli, medyanın

gücünü halktan değil dışa-

rıdan ve devletten aldığı belirtti. Konuşmasının sonlarında Yürekli, medyanın iktidar mücadelesinin bir aracı olduğunu belirterek, hakim olan medya anlayışının halka karşı sorumlu olmadığını altını çizdikten sonra sözü gazeteci-yazar **Ragıp Duran**'a bıraktı. Duran, konuşmasının başlarında gazetecilikte temel bir ilke olan beş N bir K'nın 5 N'sinin ABD medyası tarafından özellikle unutulduğunu belirterek sadece 1K'nın yani Kim? sorusu üzerinde durulduğunu belirtti. 5 N içerisinde neden sorusunun hiç sorulmadığını söyleyerek, sorulduğu takdirde ABD'nin saldırgan dış politikasının ortaya çıkacağını altını çizdi. Duran ayrıca 11 Eylül saldırılarının ardından medyada ikiz kulelerin gösterildiğini ancak ABD'nin stratejisinin belirlediği Pentagon'a yapılan saldırının gizlendiğini belirterek bunun nedeninin ABD'nin acizliği-

nin daha fazla ortaya çıkarılmaması olduğunu anlattı.

Duran konuşmasını tamamladıktan sonra genel bir toparlama yapan Ufuk Balçık daha sonra Sabah gazetesinin 5 Kasım tarihli manşetten yayınlanan "**Burası Filistin değil Türkiye**" başlıklı haberin yayınlanmasıyla Küçükarmutlu'ya düzenlenen operasyondan sonra dört devrimcinin yaşamını yitirdiğini hatırlatarak medyanın, devletle birlikte hareket ettiğinin altını çizdi.

Panelde daha sonra izleyiciler çeşitli konularda düşüncelerini açıklayarak sorularını panelistlere yönelttiler. İzleyiciler

özellikle haklı savaş, haksız savaş gerçeğini ortaya koyup devrimci bir gazetenin haksız savaşa karşı olması ve haklı savaşı savunması gerektiğini söylediler. Panelin kapanış konuşmasını yapan Ufuk Balçık medyanın haksız savaşa sunduğu destek karşısında devrimci basına büyük görevler düştüğünü belirterek halkların devrimci basını daha da sahiplenmesi gerektiğini söyledi. Yaklaşık 3 saat süren panelin ardından panelistler TKM'nin kafeteryasında oturup izleyicilerle ikili sohbetler yapıp savaş ve medya gerçeğini tartışmaya devam ettiler.

Önce infaz, sonra hüküm

Ankara: Gölbaşı'nda 5 Kasım 2001'de bir mağazada hırsızlık yapıldığı ihbarı üzerine gelen polisler **Ömür Karasöğüt** ve **Azize Karasöğüt**'ü 06 HV 159 plakalı otomobillerine binerlerken şüpheli şahıs gerekçesiyle gözaltına aldılar. Bu gözaltı sırasında bir başka otomobilin olay yerinden uzaklaşmasıyla polis telsizlerinde "hırsızların kaçtığı" anonsları yapıldı. Takip edilen otomo-

bil Bala yönünde kaybolunca bunun üzerine Bala'yı yoğun ablukaya alan yollara da barikatlar kurdu.

Birkaç saat sonra polisin iddialarına göre "dur" ihtarına uymadığı için ateş edildiği söylenen otomobilde bulunan 11 yaşındaki S. K. ve 9 yaşındaki A. K. açılan ateş sonucu belden aşağı felç oldular. Otomobilin sürücüsü **Ümit Bayram** ve **Nehir Karasöğüt** de

gözaltına alındı.

Konuyla ilgili bir açıklama yapan anne Gönül Karasöğüt, "yolculuk için komşularından arabalarıyla kendilerini götürmelerini istediklerini, alışveriş yapmak için durdukları bir marketin önünde polisin kendilerine ehliyet sorunca daha önceden ehliyetine el konulan şoförün telaşlanmasıyla kaçtıklarını ve polisin açtığı ateş sonucu çocuklarının" felç olduğunu" belirterek sorumlu polisler hakkında tazminat ve ceza davaları açacağını söyledi.

İnsanların temel hak ve özgürlükleri her koşulda korunmalı

İzmir: 11 Kasım 2001'de İHD İzmir Şubesi, Sümerbank önünde 11 Eylül saldırısından sonra ülkemizde terörizmle mücadele bahanesiyle insan haklarının askıya alınması ve demokratik özgürlüklerin kullanımının kısıtlanmasıyla ilgili bir basın açıklaması yaptı.

İHD İzmir Şube Başkanı **Günseli Kaya** "TMSH ekiplerince gözaltına alınan **Yunus Güzel**'in Emniyet yetkilileri tarafından bulunduğu hücrede kendini astığı, ve yine 3 Kasım 2001 Trabzon Vakıfkebir'de dolandırıcılık iddiasıyla gözaltına alınan **Fatih Mehmet Karakaş**'ın battaniye fitilleriyle kendisini astığının iddia edildiği, 17 Ekim'de Diyarbakır Silvan'da yapılan bir ev baskınında 18 yaşındaki **Gurbet Kılıç** ile birlikte 3 kişinin yaşamını yitirdiği; 20 Ekim'de Ağrı Doğubeyazıt'ta Ahmede Hani mahallesinde kar maskeli, uzun namlulu özel timlerce zabıta görevlisi **Burhan Koçgar**'ın öldürüldüğü; 5 Kasım'da Küçükarmutlu'da yapılan operasyonda 4 kişinin öldüğü, 10 kişinin yaralandığı; 6 Kasım'da YÖK'e karşı demokratik tepkilerini göstermek isteyen öğrencilere biber gazı ve coplarla saldırıldığı" nı açıkladı. Yapılan basın açıklamasında "F tipi ölümler istemiyoruz", "Faşizme karşı omuz omuza", "İçerde dışarda hücreleri parçala" vb. sloganlar atıldı.

Otobüs bagajları gıda dolu

Devletin özellikle T. Kürdistan'ında köylüler üzerinde estirdiği terör veya ekonomik nedenlerden dolayı köylerinden ayrılarak batıya göç etmek zorunda kalan köylüler, ülkemizde sürekli yaşanan ve son zamanlarda etkisini daha da artıran ekonomik kriz nedeniyle, ayrıldıkları köylerinde kalan akrabalarından gıda yardımı almaya başladı. Bir avuç zengin için ülkemize dayatılan ekonomik program nedeniyle halk pazarlarından dahi fileleri boş dönen insanlar karnelerini köylerden gelen yiyeceklerle doyuruyorlar.

Son zamanlarda Türkiye Kürdistan'ı ve Karadeniz'den büyük şehirlere gelen otobüslerde yolculardan çok gıda maddesi taşınmıyor.

Otobüs şoförleri son aylarda ekonomik kriz nedeniyle yolcu sayısında önemli bir azalma olduğunu belirterek köylülerin büyük şehirlerdeki akrabalarına koliler halinde gıda maddesi gönderdiklerini söylediler.

Kartal: Tohum Kültür Merkezi Kartal Şubesi'nde, 8 Kasım 2001 tarihinde yapılan "Terör ne, terörist kim" konulu panelde terörist ve terörizm kavramına yanıt arandı. Panelist olarak gazeteci yazar **Orhan İyiler** Açılım

Hukuk Bürosu avukatlarından **Zeynel Polat** ve gazetemiz adına **Ufuk Balçık** katılırken paneli de Ufuk Balçık yönetti.

Panelin ilk konuşmasını yapan **Orhan İyiler** terörist tanımlamasına açıklık getirirken yaşanmış olaylardan değişik örnekler verdi. Bunlardan en dikkat çekici olanı ise Abdulhak örneği idi. 1982 yılında Rus Sosyal Emperyalizmine karşı yapılan savaşta bomba atarak 22 sivilin ölmesine neden olan Abdulhak, dönemin ABD Başkanı Reagan ve İngiliz Başkanı Teatcher tarafından özgürlük savaşının lideri ola-

rak karşılanmıştı. Bu örnekte de "terörist" kavramının herkese göre değiştiği açıkça görülüyor.

Diğer panelist Av. **Zeynel Po-**

lat konuşmasında; terörizmi hukuki açıdan değerlendirirken, terör kavramının Fransız ihtilaliyle gündeme geldiğini hatırlattı. Polat konuşmasında; "bunların üzerine tanım yapmak gerekiyorsa terörizm politik bir amaca ulaşma konusunda şiddete başvuran fakat şiddeti sınırsız, öngörüsüz bir şekilde kullanarak masum insanları da hedef alan, bunun üzerinden belirli kazanımlar sağlayan şiddet faktörü olarak değerlendirilir. Her şiddet faaliyetinin terörizm olmayacağını öngören kendi içinde tutarlı, şiddeti sonuca ulaşmada araç olarak gören bunun ötesinde kullanmayan ve toplumda şiddete başvurmaktan başka bir koşulun

kalmadığında kullanılması terörizm olarak değerlendirilemez." de-

di. Polat konuşmasını "tabi terörizm kavramı sadece devlet dışı olarak algılanmamalı, devlet terörü de var-

dır. Aşağıdan gelen toplumsal muhalefeti sindirme amaçlı yukardan baskı uygulanması ve kirli bir tarzda uygulanması devlet terörüdür." şeklinde sürdürdü.

Gazetemiz adına söz alan

Ufuk Balçık da ABD'ye yapılan saldırı terörist bir saldırı mıdır, değil midir" ya da "kullanılan araçlar terörist midir?" noktasına açıklık getirerek Pentagon ve DTM'nin hedef alınmasının doğru olduğunu söyledi. Doğru hedefler olmasının nedenini şu şekilde açıkladı: "Bugün Pentagon denen yer

def olarak bu yerin alınması doğrudur. Aynı şey DTM için de geçerlidir. DTM de bugün IMF politikalarının organize edildiği sömürge, yarı sömürge ülkelerin borç batağına batırıldığı, bunların daha fazla nasıl sömürüleceğinin hesaplarının yapıldığı yerdir" dedi. Hedeflerin doğru olmasına rağmen uygulanan yöntemin terörist bir yöntem olduğunu aktaran Balçık; uçakların sivil olduğunu ve saldırılarda binlerce sivilin öldüğünü belirtti. Devrimci, komünistlerin masum halkı hiçbir zaman hedef almadığını söyleyen Balçık devrimcileri ayıran en önemli kriterin bu olduğunu da vurguladı. Yaklaşık iki saat süren panel soru cevap şeklinde sona erdi.

Partizan 1 ay kapatıldı Susmadık susmayacağız 15 Aralık'da çıkıyor

4-8 Kasım tarihleri arasında Filipinler'de gerçekleştirilen Uluslararası Göçmenler Konferansında ATİK delegelerinin hapisanelerle ilgili sunduğu önerge ve orada bulunan örgütlerce imzalanan belge

Bizler aşağıda imzası bulunan örgütler olarak Türk devletinin Türkiye ve T. Kürdistanı'ndaki cezaevlerinde siyasi tutsaklara yönelik uygulanan katliam ve izolasyonu protesto ediyoruz.

Bizler Türk devletinin Türkiye ve T. Kürdistanı'ndaki cezaevlerinde siyasi tutsaklara yönelik katliamlara ve izolasyona derhal son verilmesini istiyoruz.

İMZALAYAN KURULUŞLAR

Asociacion de Damas Parguayas (Paraguay), Migrante Europe The Netherlands (Belgium), Medicine for the people (Belgium), Research Unit of maritime Medicine, University of Southern Denmark (Denmark), Migrante-Europe (Netherlands), Ecumenical Ministry for Filipinos (Netherlands), Abroad/Migrante-Europe (EMFA), (Netherlands), Indonesian Legal Reform Netherlands), Working Group (Netherlands), Gabriela Netwoek-Chicago North America), Pilip Vera Cruz Justice Project (USA), Philippine Women center (Canada), Hsinchu Confederation of Trade (Taiwan), Unions-Lahor Rights Association (Taiwan), APWLD (Thailand), Seafarers Union of Burma (SUB) (Thailand), Asia Pacific Form on (Thailand), Women, Lav and Dev't APWLD (Thailand), Indonesian Federation of Trade Unions (GSBI 2000) Indonesia Student (Indonesia), Christian Movement (GMKI)

(Indonesia), Anglican Youth Ctr, Chubu Diocese, Nippon Sei Ko Kai- Nagiya Japan), KAFIN/CJFF (JAPAN), Ctr. For Jap- Fill Families (CJFF) (Japan), Citizen's Network for (Japan), Japanese-Filipino Children (Japan), Katipunan ng mga Samahan ng (Japan), Migranteng Manggagawa sa Korea Korea), Migrant's Branch (ETU-MB) (Korea), Anyang Migrant Worker's Center (Korea), Laksetha Centre-Berit (Lebanon), Tenaganita (Malaysia), Alliance of Concerned (ACT) (Philippines), CC Ugnay Kabayan Inc. Australia), Refugee Displaced Persons Project South Australia Council of Churches (SACC) (Australia), Gabriela-Australia (Australia), Migrante-Australia (Australia), Bangladesh Agricultural (Bangladesh), Labour Union (Balu) (Bangladesh), Association (ASA) ((Hongkong), FEONA Hongkong), United Filipinos in Hongkong (Hongkong), Workers (Hongkong), Workers (Hongkong) Society (Hongkong), Bethune House Migrant Women's (Hongkong)

Hakim sınıfların aşıl topuğu ya da TC'nin Karadeniz duyarlılığı(!)

Son süreçte emperyalizmin başta Afganistan olmak üzere dünya halklarına saldırısında "onbaşısı" rolünü üstlenen TC hakim sınıfları, içte de tedbiri elden bırakmıyorlar. Bir yandan büyük bedeller verilerek sürdürülen şanlı Ölüm Orucu direnişinin, işçi sınıfı ve emekçi halkımıza vermiş olduğu muazzam önemdeki mesaj ve bu mesajın işçi sınıfı ve emekçi halkın bilincinde bıraktığı "direnene direne kazanacağız" gerçekliği; hakim sınıfları yeni manevralara itiyor. Ölüm Orucu direnişi karşısında çaresizleşen devlet yeni yasa tasarılarıyla eyleme saldırmaya devam ediyor. Bu bir gerçekliktir. Bu gerçeklik üzerinde önemle durmalıyız. Çünkü; her ne kadar Ölüm Orucu direnişinin dışarıda ki ayağı yeterli bir seviyede değilse de, bu durum hakim sınıfların korkularının devam etmesini engelleyemiyor.

Bunun birinci nedeni hapishanelerde oldukça net, görkemli ve tavizsiz bir direnişin sürmesi; devrimci ve komünist tutsaklar tarafından, bu direnişin topyekün saldırının en önemli ayaklarından birisi olan F tipi tecrit saldırısına karşı, hapishaneleri gerçekten savaşın parıldayan siperleri haline getirilmesidir. Bu cüret ve feda ruhu gerçekliği, halka ve yoldaşlarına bağlılık, kazanma kararlılığı ve azmi hakim sınıfları korkutuyor. Bu korku onları çaresizleştiriyor. Çaresizlikleri onları Ölüm Orucu'nun şu veya bu biçimde geçtiği her duruma ve yere saldırmalarını getiriyor. En son Küçükarmutlu ve Alibeyköy'deki evlere yönelik saldırılar, Ölüm Orucu'na yönelik yasa tasarısı hazırlığı gibi saldırılar bu durumun göstergesidir.

Şu gerçeği bir kez daha ifade

etmekte sakınca görmüyoruz. Faşizm yenilmiştir. Hakim sınıfların ve onların devletinin işçi sınıfı ve emekçi halkın nezdinde zerre kadar bir önemi yoktur. Tam da bu gerçeklik yüzünden hakim sınıflar "Türkiye için seve seve" kampanyaları açmakla bu gerçekliği tersine çevirmek ve halkın nezdinde yitirdikleri meşruluklarını yeniden kazanmak istiyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçi halk; emperyalizm ve onun yerli uşakları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının uyguladıkları zulüm ve talan politikalarının sonucu açlık, yoksulluk, işsizlik cenderesi altındadır. "Bıçak kemiği kesmektedir." Bu durum işçi sınıfı ve emekçi halkın dağınık ve örgütsüz tepkilerinin artmasına neden olmaktadır. Bir dönem hakim sınıfların gündeme getirdikleri "sosyal patlama tehlikesi" bununla ilintilidir.

Hakim sınıfların Ölüm Orucu direnişi karşısındaki tahammülsüzlüklerinin ve korkularının ikinci nedeni de buradan kaynaklıdır. Hakim sınıflar F tipi tecrit saldırısına karşı gerçekleştirilen Ölüm Orucu direnişinin, işçi sınıfı ve emekçi halkla bütünleşmesinin yaratabileceği "tehlikenin" farkındadırlar ve tüm adımlarını buna göre atmakta, örgütlü bulunan zor aygıtı devletlerini daha da yetkinleştirmenin binbir yol ve yöntemini hayata geçirmektedirler.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın biriken tepkilerini boşaltmanın yolu olarak yine sendika ağalarını devreye sokmakta ve Emek Platformu ve ESK gibi kuruluşları çalıştırmaktadırlar. Genel grev çağrıları ortalarında dolaşmaktadır. Amaç şimdiden bellidir. Oluşan tepkilerin kendilerine zarar vermeyecek bir biçimde eritile-

rek bertaraf edilmesidir. İşçi sınıfının bilinçli öncüleri bu gerçekliğin farkındadırlar ve adımlarını buna göre atmaktadırlar. İşçi sınıfı ve emekçi halkın içinde bulunduğu bu durum, devrimci ve komünist tutsaklara uygulanan F tipi tecrit teröründen bağımsız değildir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın varolan hareketliliği savaşın parıldayan siperleriyle ilişkilendirildiği oranda, hakim sınıfların korkuları büyüyecektir.

TC'nin en güçsüz yanının, onun halk nezdinde zaten çok az olan meşruluğunun daha da diplere vurması ve bununla orantılı olarak artan tepkiler olduğunu, faşizmin bunu bertaraf edebilmek için kitleleri kazanmanın binbir yolunu denediğini ve hayata geçirdiğini ifade etmiştik.

Hakim sınıfların korkularını büyüten bir başka gerçek ise bugün daha da kendisini hissettirmektedir. Özellikle Proletarya Partisi önderliğindeki Halk Ordusu'nun faaliyet yürüttüğü, faşizmin etkisinin kırıldığı ya da kitlelerle diyalog geliştirilen alanlarda bu durum kendisini daha da fazla hissettirmektedir. Faşizmin içinde bulunduğu bu durum ve çaresizliği, kitlelerin bir alternatife sahip oldukları ve bunun somutta yansımalarını görebildikleri yerlerde daha da belirginleşmektedir. Çünkü faşizm için tehlike daha somuttur ve kitlelerin üzerinde kaybolan etkisinin örgütlü bir tehlikeye dönüşerek, halk savaşı mecrasına akmasının koşul ve imkanları fazlasıyla mevcuttur. Bu yüzden faşizm özellikle Karadeniz'de kitleleri kazanmak için daha bir önem göstermekte, yoğun bir kitle faaliyeti sürdürmektedir. Anlaşılır ki faşizmin aşıl topuğu, en güçsüz yanı, o devasa gibi görünen gücünün arkasında yatan güçsüzlüğü-

nün en net göstergesi Karadeniz ve onunla ilişkilenen dağdır. Dağın silahlı kudreti ve kitleleri kazanmada attığı cüretli adımlar, TC'yi yeni hamlelere itmekte, Tokat'ta mitingler, Ordu'da toplantılar ve halk savaşçıların soluşunun hissedildiği bütün yerlerde, bir yandan "yardım"lar öte yandan koruculaştırma ve işbirlikçileştirme çabaları yoğunlaşmaktadır.

TC'nin bu duyarlılığı önemlidir! Üzerinde dikkatle durulmalıdır. "Kitleleri kazanan iktidarı kazanır" gerçekliği savaşın en net ve dolaysız yanıdır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın bilinçli öncüleri en kötü öğretmenin öğreticiliğinde ya da düşmandan öğrenme espirisiyle hareket etmelidirler. Son dönemde özellikle işçi sınıfı ve emekçi halk içerisinde gelişen hareketlilik ve tepkiler yüzünü dağa döndürmek zorundadır. Bunun da gerçekleştirebilmesi ancak ve ancak kitlelerin sorunlarına eğilerek onların kazanılmasından geçmektedir. Önemli olan kitlelerle birlikte davranmak değildir, asıl önemli olan kitlelerin içinde onlardan bir adım önde yürüyebilmektir. Kitlelerden ne çok çok önde ne de onlardan geride olmalıyız.

TC'nin Karadeniz duyarlılığı(!) sınıfın bilinçli öncülerine gereken dersi vermektedir. Tüm çalışmaların dağın soluşuna endekslenmesi ve olmazsa olmaz bir olgu olan kitlelerin kazanılmasının yol ve yöntemlerinin hayata geçirilmesi. Ölüm Orucu'nun eyleminin cüret ve kararlılığının kuşanılarak, kitlelerin tepkilerinin, hakim sınıfların aşıl topuğuna yönlendirilmesinin yolu herşeyin parti ve direniş için örülmesinden geçmektedir. Tarihsel olarak kaybetmiş olan faşizmin bu gerçekliğini gün yüzüne çıkaralım.

Baş tarafı sayfa 32'de

Sırta doğru tırmanırken dalağım şişti. Biksi yürümemi zorlaştırıyordu. O an aklıma Halo (Sinan Günel) geldi. Nice yokuşları bu biksiyle çıkmıştı ve en çok istediği, bir şortlandı delik deşik etmekte. Şimdi onun silahıyla onun isteğini yerine getirmiştim. Rahat uyu yoldaş! Kanın yerde kalmadı. Halo'yu düşünmek bana güç vermişti. Biraz daha zorlayarak yürümeye devam ettim. Bir süre sonra rahat yürümeye başladım. Yürürken aklıma sık sık şortlandın siyah dumanlar içindeki ters dönmüş hali geliyordu. En çok güvendikleri şortland, ideolojileri gibi kağıttan kaplanmış. Bir gün yıkılmaz sandıkları saltanatlarını da aynı bu şortland gibi tepe taklak edeceğiz.

Bu arada telsizden düşmanın korku dolu konuşmaları geçiyordu. Devrilen şortlandın içindeki yaralı düşman ağlayarak diğer şortlandan koruma istiyor. "Yaralı var" diye bağıyor, korkudan karşısındaki konuşmalarını anlayamıyordu. Helikopter isteyen diğer şortland da yamaçları rastgele taramaya devam ediyordu. Helikopterin pilotu iki de bir "Temas sürüyor mu" diye soruyor, gelmeye korkuyordu. Bu korkusunun bir nedeni daha var. Bir süre önce yakalanan füzelerimizden korkuyor. Gazete ve televizyonlarda da geniş bir yankı, bu füzelerin yakalanması, düşmanın korkularını gizleyememesini sağlamıştı. Bu bölgede uzun bir süredir hiç helikopter kaldırmadılar. Bugünlerde yeni çıkmaya başlıyordu. Korkusunu büyüten diğer olgu da arazinin sarp oluşuydu. Pilot, yanaşması halinde onu kleslerle bile indirebileceğimize korkuyordu. Aradan bir buçuk saat kadar bir zaman geçtikten sonra yaralıyı aldı. Pilot yaralı için ambulans hazırlanmasını söyledi. Ancak bir süre sonra ambulansa gerek olmadığını söyleyince yaralının öldüğünü anladık. Bu düşman için önemli biri olmalıydı. Telsizde de kodlu bir şekilde verdiği göre, subay olmalıydı diye düşünüyorduk. Diğer yaralılar araçla götürülmüştü, onlardan da yine ölenler olmuştur diye tahmin ettik. Sonraki telsiz konuşmaları bu düşüncelerimizi doğrulamıştı.

Düşmanın en çok güvendiği şortlandı tersyüz etmiş ve kayıp verdimiştik. Hem de yoldaşlarımızı şehit verdiğimiz yerde. Halo (Sinan Günel) yoldaşın hesabını sor-

ma eyleminde şehit düşen Mehmet ve Cihan yoldaşların gözü arkada kalmadı. Hesap sormaya giderken şu bilinç onların beynine kazınmıştı. "Biz hesap sormaya gidiyoruz, bize bir şey olursa, yoldaşlar bizim hesabımızı sorar" Evet! Sizin görevinizi biz tamamladık. Gözü yaşlı analarımızın yüreklerine su serp-tik. Dosta düşmana, hesap sormadaki kararlılığımızı ve kinimizin büyüklüğünü gösterdik.

Sırta vardığımızda Almus'a doğru büyük bir askeri konvoyun geldiğini gördük. Ne çare? Ne yapabilirler ki? Yarın sabahla birlikte sağda solda dolanıp, sonra da ho-

murdanarak tekrar aşağı inceklerdi. Konvoyu görünce düzenli ordunun gerilla karşısında nasıl aceze düştüğünü bir kez daha gördüm. Bu eylem düşmanı oldukça korkutmuş ve binlerce askerini üzerimize gönderiyordu. Bir şortland düşman için fazla önemli değil aslında. Asıl korkusu bunun halkta yaratacağı etkiyi kırabilmek. Bunun için bizi yakalayabilmesi gerek. Sadece bu da değil, kuduza yakalanmış bir köpek gibi saldırıyor, uzun zamandır böyle büyük bir operasyon yap-

mamıştı. Binlerce kişiyi yığması gerilla karşısında nasıl acizleştiğini gösteriyordu. Küçük bir gerilla grubu büyük bir ordunun moralini alt üst edebiliyor; ona zarar verebiliyor. Öyleyse halkla bütünleşmiş bir gerilla neler yapabilir? Herhalde düşman şu an en çok bunu düşünüyor? Ve bu yüzdendir ki tüm varını yoğunu, bir türlü yakalayamadığı gerillayı halktan koparmak için harcıyor.

Ne tesadüf ki ne düşünsem, hemen ardından düşman telsizde bu düşüncelerimi onaylıyor. Gece onbir civarında telsizden çok iyi tanıdığımız bir sesi duyunca grup yü-

dar acizleşmiş. Bir alay askeri, özel hareket timleri, komando taburları, yeri geldiğinde de çevre illerin alay ve taburlarını kullandığı halde gerillayla baş edemeyen Albay acizleşmiş ve bu mücadeleyi feodal ilişkilerle bitirebileceğini zannediyor. Artık mantığı da çalışmıyor. Sanki bizim mücadelemiz bir kişiye bağlıymış gibi, sanki mücadelemiz feodal ilişkilere bağlıymış... Artık ne yapacağını bilemiyor bu adam... Sınıf karakteri gereği bu söylediklerini yapabilir de, ki düşmanın acizleştiği durumlarda nice katliamlar yaptığını kim bilmez. Ama bu her zaman sınıf mücadelesini devrim lehine geliştiren bir durum yaratır. Çünkü her katliam düşmanın acizliğini ve gerçek yüzünü halka gösterir, halkın düzene karşı kinini artırır. Bu eylem, bir anda egemenlerin ideolojisini gözler önüne sermişti. Kağıttan kaplan oluşları, halktan ne kadar korktukları, gerilla karşısında nasıl acizleştikleri, katliamcı yüzleri açığa daha net çıkmıştı. Albayın acizliği tüm yorgunluğumu almıştı sanki. Eylemimizin etkisini gördükçe hepimiz güç alıyorduk.

İki gün sonra yoldaşların yanına vardık. Böyle anları çok seviyorum. Yılların hasreti varmışçasına kucaklaştık. "Yoldaşların hesabı sorulmuştur" diye haykırdı komutan yoldaş. Eylemin coşkusu tüm birliği sarmıştı. Herkes birbirine duygularını ifade ediyor. Radyocu yoldaşın bir haberi bizi daha da sevindirmiş, coşkulandırmıştı. Genelkurmay, Başbakan, Cumhurbaşkanı ve emperyalizmin diğer uşakları taziyelerini bildirmiş; demek büyük başlar bizi kutluyor ve acizliklerini ifade ediyordu.

Namlularımızdan çıkan her merminin halkın sesi ve halkın acılarına olduğunu bildiklerinden etekleri tutuşuyor egemenlerin. Halkın sesinin yankıları onları uyutmaz oldu. Sizin de sıranız gelecek. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

* Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!

* Kadıvafkı şehitleri ölümsüzdür!

* Yaşasın Partimiz TKP/ML ve Halk Ordusu TİKKO!

* Yaşasın Halk Savaşı

Karadeniz'den bir TİKKO Gerillası!

rüyüşünü durdurdu. Bu ses, halka eziyet etmekten başka bir işi olmayan Tokat Jandarma Alayı'nın komutanı Albay Namık Dursun'a aitti. "Bir daha bir daha" diye başladı titrek ve kızgın bir sesle "bundan sonra bir askerimin burnu kanarsa senin soyunu kuruturum Ellez. Bak babanla anan yanımda. Onların sesini duy. Konuş... Önce ananı, sonra babanı, sonra da bütün kardeşlerini öldürürüm. Teslim olmazsan soyun kuruyacak" Haydaa dedik. Buna ne oldu böyle? Ne ka-

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

Bedel ödeme bilincine sahip olanlar, bedel ödetme bilincine de sahiptir

Karadeniz dağlarında kök salan yoldaşlara, umut yolcularına sözümüz vardı, sözümüz var

Rus Sosyal Emperyalizmi'nin çöküşüyle ideolojik saldırılarını arttıran emperyalizm, bugün büyük bir kriz içinde debelenmektedir. Ve bu krizin faturasını dünya emekçi halklarından çıkarmak için sömürü çarkını sıkılaştırarak daha da pervasızlaşmaktadır. IMF ve

olan tutkusunu da kullanan düşman, silah almak istemeyenlere dayakla, tehditle silah veriyor ve bu silahların TIKKO'ya verilmesini engellemek için beş milyar liralık senetler imzalatıyor. İsteyene de istemeyene de niye silah veriyor? Gönüllüleri operasyonlarda kullanıyor zaten. Zorla silah verdiklerini de bizimle karşı karşıya getirmek istiyor. TIKKO'nun koruculuk politikasını biliyor, köylülerden silahları geri vermelerini isteyerek; veremeyenlere yönelecekti. Böylece bir taşla iki kuş vurmak isteyen düşmanın bu taktiğini boşa çıkartmak için onlarca ayrıntıyı hesaplayarak yeni

taktikler geliştiriyor. İnce hesaplar yapılmazsa PKK'nin yaşadığı olumsuz pratiklerin yaşanabileceğinin bilinciyle hareket ediyor. Parti'nin politikalarını hayata geçirmek, düşmanın politikalarını boşa çıkarmak görevini yerine getirirken, bir ihbar sonucu düşmanla girdiği çatışmada şehit düşen **Sinan Günel** yoldaşın hesabını sormak için giden bir grup gerillanın korucularla girdiği çatışmada **Mehmet Şahin** ve **Cihan Fındık** yoldaşlar şehit düştü. Kayıp vermek, bedel ödemek savaşın kaçınılmaz bir sonucudur. Dört yüzü aşkın şehidiyle bedel ödemekten çekinmeyen Partimiz, yürüdüğü bu şanlı yolda her zaman bedel ödeceğini de ispatlamıştır. 2. OPK sonrası yeniden doğrulduğunda içlerinde genel sekreter, parti üyeleri, siyasi komiserler, komutanları da dahil olmak üzere şehitler vererek devrim yapma iddiasındaki kararlılığını ortaya koymuştur. Ancak bedel ödeme bilincine sahip olan bedel ödetme bilincine de sahiptir. Sinan Günel'in şehit düşmesinin üzerinden bir hafta geçmeden hesabı sorulmaya gidildi. Ancak iki yoldaşı daha şehit verdik. Hesap sormadaki kararlılığımız artmıştı. Kinimiz, öfkemiz kabarmıştı. Bedel ödedik, bedel ödeceğiz. Ama salt duygularla hareket etmek ağır sonuçlara yol açabilir. Yapacağımız hesap sorma eylemini iyi planlamalıydık. Yoksa düşmanın istediğini, yani halkla karşı karşıya gelme durumunu yaşayabilirdik. Eylem hem koruculara hem de düşmana yönelik olmalıydı. Koruculardan iyi seçim yapılmalı, gönüllü olanlarla, gönülsüz olanları iyi ayırt etmeliydik. Bu bilinçle Kadıvakkı köyünde koruculuğu köylüler arasında, düşman adına yayan muhtarlarla

rucubaşına yönelecek, ardından düşmana kayıp verdirecektik. Koruculara yönelmemiz tüm köylere dağıttığımız bildirilerden sonra kendisine zorla silah verilenlere, silahını geri vermek için güç verecek yani düşmana karşı koyma cesareti verecek. Aynı zamanda silah almayanlara uyarı niteliğinde olup geri durmalarını sağlayacaktı. Bize yakın köylerden hiç kimse silah almadı. Bu eylem onlara da direnmek için güç verecek. Düşmana verilecek kayıp da halka ve düşmana hesap sormadaki kararlılığımızı gösterecek. Bu bilinçle eylem yeri ve zamanı olarak Almus'un pazarının olduğu Salı gününü ve Almus Kadıvakkı yolunu seçtik. Daha önceden de muhtarlar korucubaşının pazara minübüsle gittiğinin bilgisine sahiptik. Kadıvakkı'nda üç yoldaşı şehit vermiştik. Onların hesabını şehit düştikleri yerde sormamız, eylem daha bir anlam katıyordu. Eylem grubu olarak bu görevin ağırlığının bilinciyle daha dikkatli bir şekilde eylem yerine gittik.

Sabahın ilk ışıklarıyla gözetleme faaliyetine başladık. Çevreye hakim olmak, eylemi aksatacak en ufak bir şeye bile izin vermemek gerekiyordu. Öğle yemeğinden sonra köyden Almus'a doğru yoğun araç sesleri gelmeye başladı. Hemen gözetleme yerine koştuk. Hiç beklemediğimiz bir manzarayla karşılaştık. Konvoy halinde en önde şortland (zırhlı araç), arkasında bir pikap, iki minübüs, altı traktör, en arkada da bir şortland daha Almus'a doğru gidiyor. Düşman en son kayıplarımızdan sonra yöneleceğimizi bildiğinden korucuları korumaya almış. Ancak tek hedeflediği bu değildi. Kadıvakkı'lulara "bakın ben sizi koruyorum, siz korucu olun yeter ki" derken, aynı mesajı diğer köylülere de veriyor. Tarafsızları kendi tarafına çekmeye ve gerillanın gücünün önemsiz olduğunu yaymaya çalışıyor. Konvoy gözden kaybolunca, Almus'a çok şatafatlı bir şekilde gireceklerini, askerlerin ellerindeki silahları havaya kaldırarak şortlandın üzerinde gövde gösterisi yapacağını hayalimde canlandırdım.

Öfkem artmıştı. Bu planda yoktu. Hemen bir durum değerlendirmesine giriştik. Madem düşman "bakın ben sizi koruyorum" diyorsa o halde ilk önce ona yönelmeli, onun acizliğini göstermeliydik. Böylece plan tersine döndü, ilk önce koruculara değil düşmana yönelecektik. Karşıdaki köylere biraz da biz gösteri yapacağız. Düşmanın en çok güvendiği şortlandın tuzla-buz olduğunu gören ve duyan köylülerin yüzlerindeki tebessümü hayal ettikçe konvoyun geri dönüşünü daha bir sabırsızlıkla beklemeye başladım.

Araziyi bildiğimiz halde yine istihbarat yapmıştık. Yerimiz zırhlı araca saldırmak için çok uygundu. Olumsuz bir durumda bile, şortlandın üzerindeki ağır makineli etkisiz kalıyor. Tüm bunları düşünürken gözetleme ekibi iki traktörle bir şortlandın geldiğini haber verdi. Komutan hemen bizi konumlandırdı. Komutan, hemen lavı açtı. Ben de bikişinin başına yattım. **Bu bikişiyi, Halo (Sinan Günel) taşıyordu. Şimdi onun silahıyla intikamını alacaktım.** Araçlar iyice yanaştılar. Silahlarımızın nişangahlarından köylüleri taşıyan iki traktörün geçişini izledik. "Sizinle sonra hesaplaşacağız" diye

dişlerimi sıktım. Hemen hepsi silahlı olan köylülere, lavı fırlatmak geçiyordu içimden. Ama duygularla hareket etmemeliydik. Eylemin etkisini duygulara kapılıp azaltabilirdik; bu yüzden bilinçli hareket etmeliydik. Tam bu sırada şortlandın sesi geldi. Virajda hiç hızını kesme ihtiyacı duymadı. Tabi bu onu kurtarmadı. Booom! Şortland bir anda ters döndü. Lav içine girdi ve siyah dumanlar çıkmaya başladı. Savunmayla beraber şortlandın üzerine çıktık. Komutan geri çekilme emri verdi. Hızlı bir şekilde derenin içinde yol almaya başladık. Henüz gitmiştik ki, arkadan bir sürü silah sesi gelmeye başladı. Patlama sesini duyan köylüler ve diğer şortland, olay yerine gelip dereyi ve yamaçları taramaya başladılar. Binlerce merminin altında hiç bu kadar keyifli yürümemiştik. Çünkü çekildiğimiz dere hiç bir şekilde mermi almıyordu.

Devamı sayfa 31'de

DB'nin bir memuru haline gelen hükümet ve ordu her türden baskısını arttırarak oluşan muhalefeti bastırıp efendilerine yaranmak istemektedirler. Zindanlarda F tipini dayatarak direniş odaklarını etkisizleştirmeye çalışıyorlar. En ufak bir kıvılcıma dahi tahammül edemeyen faşist TC, gerilla alanında da saldırılarını yoğunlaştırdı.

Büyük operasyonlarla gerilla üzerinde etkili olmak bir yana iyice acizleşen düşman, daha ince taktikler izlemeye başladı. Kontrgerilla operasyonlarını başlatarak, çok sayıda küçük timlerle arazinin geniş bir kesimine yayılarak, gerillanın hareket alanını daraltmayı hedeflemektedir. Yoğun arama-tarama, gözetleme, pusu faaliyetleri yanında köylerin çoğuna karakol kurarak gerillayı dar alana sıkıştırıp halktan koparmak istemektedir. "Suyu kurut balığı yakala" adıyla uygulanan bu politikanın diğer ayaklarını ideoloji manipülasyon, milliyetçilik, din ile halkı kendine çekme, ihbarcı-ışbirlikçi ağı oluşturma ve en son geldiği nokta olan koruculuk politikası oluşturmaktadır.

Bilgi ve istihbarat, gerilla savaşında hayati önem arz etmektedir. Bunu iyi bilen düşman geniş bir ihbarcı-ışbirlikçi ağı oluşturmak için kimine parayla, ideolojik manipüleyle; kimine zorla, tehditle işbirlikçisi olmayı dayatmaktaydı. Halk Ordusu TIKKO'nun ihbarcı-ışbirlikçilere yönelik politikası, düşmanın yaratmaya çalıştığı bilgi ağını büyük oranda sekteye uğrattıncaya, koruculuğa daha çok önem vermeye başladı. Gerillayı kovalamakla yakalayamayacağını anlayan düşman, alan tutma taktiğini devam ettirirken, merkezi politikası koruculuk olmak üzere binbir kılığa girerek halkı kazanmak, gerilladan koparmak istiyor. Milliyetçiliği ve Karadeniz halkının silaha

